

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

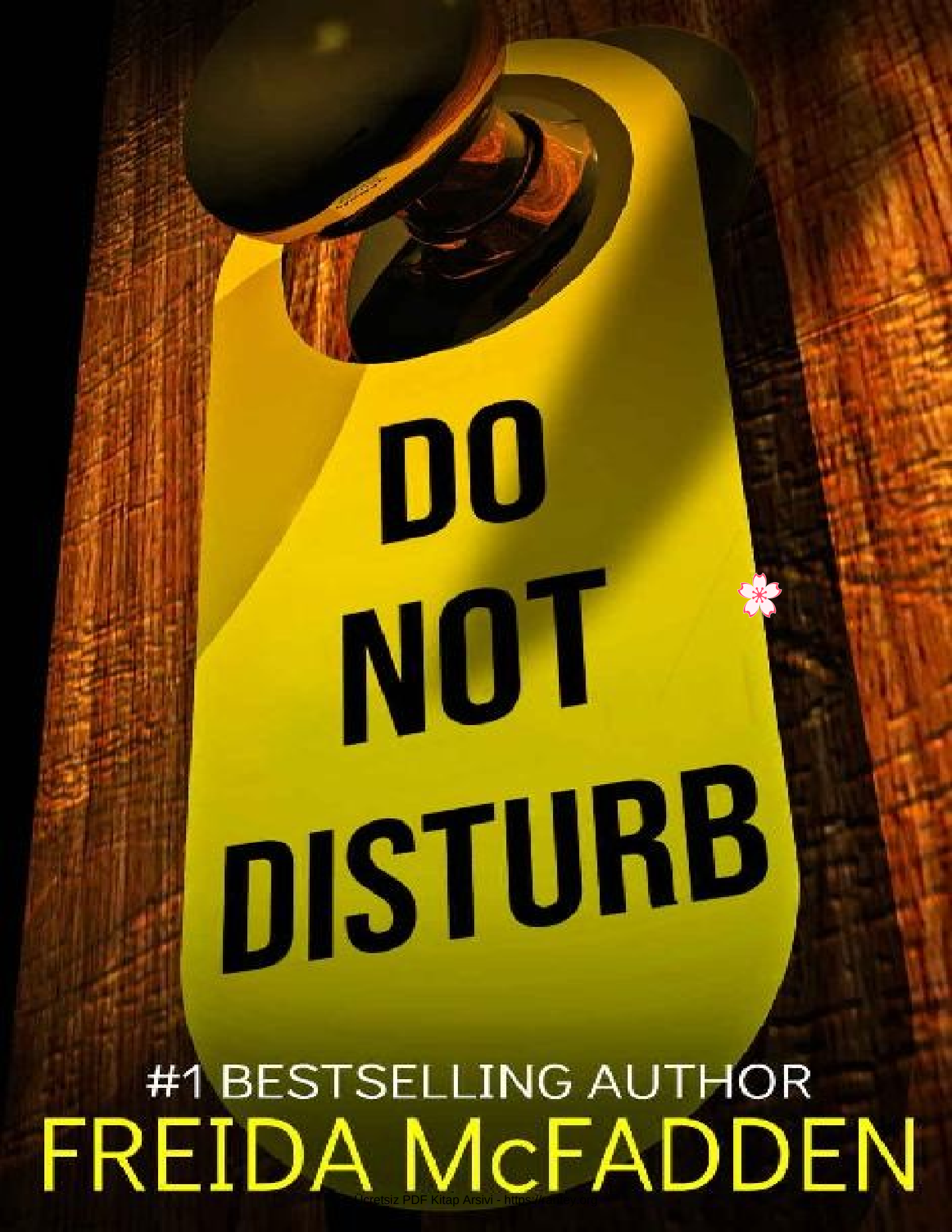
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>



**DO
NOT
DISTURB**

#1 BESTSELLING AUTHOR
FREIDA McFADDEN



- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi



Rahatsız Etmeyin

bir roman

FREIDA MCFADDEN

Rahatsız Etmeyin

© 2021 Freida McFadden. Tüm hakları saklıdır.

Tüm hakları saklıdır. Bu kitabın hiçbir bölümü, yazarın açık yazılı izni olmadan herhangi bir şekilde veya herhangi bir yöntemle çoğaltılamaz veya aktarılamaz.

Bu kitap bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, olaylar ve yerler yazarın hayal gücünün ürünüdür ve gerçek olarak yorumlanmamalıdır. Kitaptaki karakterlerin hiçbiri gerçek kişilere dayanmamaktadır. Yaşayan veya ölmüş kişilerle herhangi bir benzerlik tamamen tesadüfidir ve kasıtsızdır.

Libby ve Mel'e

İçindekiler

BÖLÜM 1
BÖLÜM 2
BÖLÜM 3
BÖLÜM 4
BÖLÜM 5
BÖLÜM 6
BÖLÜM 7
BÖLÜM 8
BÖLÜM 9
BÖLÜM 10
BÖLÜM 11
BÖLÜM 12
BÖLÜM 13
BÖLÜM 14
BÖLÜM 15
BÖLÜM 16
BÖLÜM 17
BÖLÜM 18
BÖLÜM 19
BÖLÜM 20
BÖLÜM 21
BÖLÜM 22
BÖLÜM 23
BÖLÜM 24
BÖLÜM 25
BÖLÜM 26
BÖLÜM 27
BÖLÜM 28
BÖLÜM 29
BÖLÜM 30
BÖLÜM 31
BÖLÜM 32

[BÖLÜM 32](#)
[BÖLÜM 33](#)
[BÖLÜM 34](#)
[BÖLÜM 35](#)
[BÖLÜM 36](#)
[BÖLÜM 37](#)
[BÖLÜM 38](#)
[BÖLÜM 39](#)
[BÖLÜM 40](#)
[BÖLÜM 41](#)
[BÖLÜM 42 SON SÖZ](#)
[TEŞEKKÜR](#)

BÖLÜM 1

QUINN

Mutfak lavabosunda ellerimdeki kanı yıkarken, kapı zili çalar.

Donakalırim, ellerim pembe köpüklerle doludur, buharlı sıcak su parmaklarımı yakar ve karıncalandırır. Kapıda biri var. Ön verandada sabırla benim cevap vermeme bekleyen biri. Zamanlama daha kötü olamazdı.

Paket teslimatı olabilir mi? Belki paketi kapının önüne bırakıp giderler. Ya da bana bir not bırakırlar. *"Sizi yakalayamadığımız için üzgünüz! Yarın tekrar geleceğiz!"*

Ve sonra: ön kapıya üç kez sertçe vurulur.

"Geliyorum!" diye boğuk bir sesle bağıryorum, ama beni duymaları pek olası değil. Parmaklarımı ve sonra da kanın çatlaklara yerleşmiş gibi görüldüğü tırnaklarımı öfkeyle ovuyorum. Ellerinden kanı çıkarmak bu kadar zor olur mu kim bilebilirdi? "Bir dakika!"

Sıcak suyu kapatıp avuç içlerimi incelerim, bir o yana bir bu yana çeviririm. Yeterli mi? Yeterli olmalı. Açık yeşil bir bulaşık havlusuyla ellerimi kuruluyorum, arkasında kırmızı bir leke bırakarak. Kahretsin, hepsini çıkaramadım, ellerimi tekrar yıkamam gerekecek.

Ön kapıda duran kişiyi halleder etmez.

Topuklarım mutfağın muşamba zemininde tıklar tıklar ses çıkarır, sonra oturma odasındaki yumuşak halıya basınca yumuşar. Derek ve ben, geniş oturma odamızın her yerini kaplayan kömür rengi halıya karar vermeden önce saatlerce halı örneklerini inceledik. Halı çıplak ayaklarımla çok hoş bir his veriyor ve her lekeyi gösteren açık renkli bir halı yerine daha koyu bir renk seçtiğim için mutluyum. Halımız toz ve kirleri kolayca gizleyebiliyor.

Görünüşe göre kan lekelerini de.

Ön kapıya koşarken, pencerelerden parlak ışıklar görüyorum. Kırmızı ve mavi ışıklar aynı anda yanıp sönüyor. Bunun tek bir anlamı olabilir.

Kapımda bir polis var.

Tanrım. Hayır, hayır, hayır, hayır...

Bir saniye kendimi toplamak için zaman ayırıyorum. *Sakin ol, Quinn*. Derin bir nefes alıp ellerimin titremesini durdurmaya çalışıyorum. İşe yaramıyor. Ben de kapıyı açıyorum.

Haklıydım. Kapımda bir polis memuru var. Sadece bir polis memuru değil, Scotty Dwyer, ama artık Scott ya da Dwyer Şerif Yardımcısı olarak biliniyor. Yaklaşık bir milyon yıl önce, lisedeyken Scott ve ben çıkıyorduk. Kırmızı-kahverengi saçları her zaman dik durur, yüzünde çiller olurdu, onu ne kadar garip bir şekilde sevimli bulduğumu hatırlıyorum. Ama sonra lise bitti, ben üniversiteye gittim, o da babasının marketinde çalışmaya başladı. Ondan ayrıldığımızı bile hatırlamıyorum, ama uzun mesafe telefon görüşmeleri azaldı ve birinci sınıfta bir gün artık birlikte olmadığımızı fark ettim.

Şimdi Scotty, üniforması, gerçek rozeti ve her şeyi olan bir polis memuru. Eskiden sıska bir çocuktı, ama şimdi koyu mavi üniforması ona çok yakışıyor. Çilleri solmuş ve saçlarını düzeltmiş, ama hala çocuksu bir yakışıklılığı var.

Bu, büyüdüğüm kasabaya geri dönmenin sorunu. Karşılaştığım herkes, lisede çıktığım çocuk ya da soyunma odasında kusarken beni gören çocuk ya da doğum günü partisine beni davet etmeyen kız. Bu çok yorucu.

Ama bazen bu durum benim lehime de çalışabilir.

"Selam, Quinn." Scott bana gülümsüyor, ama yüzü ciddi. Bu bir dostluk ziyareti değil, ki bunu beklemiyordum da, çünkü son on yıldır Scott'la neredeyse hiç konuşmadım. "Her şey yolunda mı?"

Ellerimi utangaçça gri kalem eteğime siliyorum. "Tabii. Elbette. Neden?"

"Şey..." Scott'ın açık kahverengi gözleri arkama kayar, oturma odamı tarar. Tereyağı rengi deri kanepeler, ona uyan ikili koltuk ve puf, surround sesli geniş ekran televizyon, şöminenin üzerinde Vale'ye yaptığımız son kayak gezisinin fotoğrafları. "Bir telefon aldık. Komşularından biri evinden çılgılık sesleri geldiğini duymuş."

"Çılgılık mı?" Yüzüme çok gerçekçi görünen bir gülümseme yapıştırırım. "Bu çok garip! Buradan geldiğinden eminler mi?"

Gözleri benimkilerle buluştu. "Evet, öyle dediler."

Yüzümü buruşturup, düşünüyormuş gibi yapıyorum. Sonunda parmaklarımı sıklatıyorum. "Ah! Ne olduğunu biliyor musun? Televizyonda bir film izliyordum ve

sonra mutfaka gidip sesini çok açtım. Muhtemelen filmin sesini duymuşlardır."

O da bunu düşünerek başını sallar. Herkes Scott'ın iyi bir polis olduğunu söyler — nazik ama titiz. Ellerimi yumruk yapıp, hikayeme inanıp inanmadığını görmek için beklerim. Titreyen ellerime tekrar bakarım, beni ele vereceklerinden korkarım. Ve o zaman fark ederim.

Gri eteğimde kırmızı bir nokta.

Tanrım, nasıl görmedim? Eteğimde bir damla kan varken nasıl kapıyı açtım? Dikkat çekmemek için hızla gözlerimi başka yere çeviriyorum. Eğer görürse, içeri girmek isteyecektir. Ve eğer girerse, işim biter.

"Hangi film?" diye soruyor sonunda.

"Şey," diyorum, "*Scream*'di. Neve Campbell ve Courteney Cox'un oynadığı film, biliyor musun?"

Boğazını temizledi. "Maskelerin olduğu film, değil mi?"

"Evet. Tabii ki, bilirsin, *çılgınlık* vardı." Özür dilercesine gülümserim. "Birisi endişelenmişse özür dilerim. Ama gördüğün gibi burada bir sorun yok."

"Uh huh..."

Nefesimi tutar, gözlerimi dümdüz ileriye doğru tutarım. Scott'a bilinçaltına mesaj gönderirim: *Aşağı bakma. Lütfen aşağı bakma.*

Scott başını yana eğdi. "Burada yalnız mısın?"

Saçlarımla oynayarak, rahat ve flörtöz davranmaya çalışıyorum. Rahat, neşeli. *Burada görececek bir şey yok, memur bey.* "Evet. Sadece ben varım. Derek hala işte."

Aşağı bakma. Lütfen...

Sonunda başını sallar. "Tamam. Rahatsız ettiğim için özür dilerim. Her şeyin yolunda olduğundan emin olmak istedim."

"Tabii ki!" Gülerек, bunun ona da bana olduğu kadar tuhaf gelmediğini umuyorum. "Geldiğinize sevindim. Beni koruduğunuzu bilmek kendimi güvende hissetmemi sağlıyor."

Scott'ın elmacık kemikleri hafifçe pembeleşti. Lisedeyken utanç duyduğunda yüzünün tamamı kıpkırmızı olurdu. "Sadece işimi yapıyorum."

"Teşekkür ederim. Bir dahaki sefere sesini kısacağım, söz veriyorum.

Özellikle korku filmi izlerken!" Bana parmağını salladı. "Öyle yap."

"Bir ara görüşmeliyiz," diye ekledim. "Derek ve ben seni akşam yemeğine davet etmek isteriz."

"Harika, Quinn."

Scott, Derek ve benimle akşam yemeği yemek istemiyor. Ama sorun değil, zaten gerçek bir davet değildi.

Ön kapımın merdivenlerinden aşağı iner, sonra garaj yolumdan geçerek kırmızı ve mavi ışıkları yanıp sönen polis arabasına doğru yürür. Scotty Dwyer'dan ayrılmak hiç niyetim değildi, ama şimdi, ilk kez, ayrılmasaydım hayatım nasıl olurdu diye merak ediyorum. Derek yerine, seçtiğim adam yerine, iyi ve onurlu bir kanun adamıyla evlenseydim. Eteğimde ve ayakkabılarımın tabanında kanla burada duruyor olmazdım. Bu kesin.

Kapıyı kapattım, ama ön camdan Scott'ı izlemeye devam ettim. Motorunu çalıştırıp yola çıktığını izledim ve arabası gözden kaybolana kadar bakışlarımı ondan ayırmadım.

Gitti. Tanrıya şükür.

Artık gözden kaybolduğuna göre, eteğimi inceliyorum. Kan damlasının çapı yaklaşık yarım santimetre. Daha önce hiç giysilerimden kan lekesini çıkarmaya çalışmamıştım, ama en iyi iş eteğimin mahvolduğuna dair kötü bir his var içimde. Ama yine de, bu sorunlarımın en küçüğü.

Mutfağa geri dönüp halıda kanlı ayak izleri olup olmadığını kontrol ediyorum. Mutfak birkaç dakika önce bıraktığım haliyle aynı görünüyor. Lavabo musluğu her zamanki gibi damlıyor. Yeşil bulaşık bezinde hala o kırmızı leke var. Kurutma rafında bıraktığım üç tabak hala sıra halinde duruyor. Buzdolabında, daha fazla kağıt havlu almayı hatırlamak için kendime yazdığım not yapıştırılmış durumda.

Ve ayrıca, kocam hala mutfak zemininde bir kan gölünün içinde ölü olarak yatıyor.

BÖLÜM 2

Bir şeyi açıklığa kavuşturmak istiyorum. Onu ben öldürdüm.

Bunu uşak ya da tek kollu bir adamın yaptığını iddia etmeyeceğim. Ben yaptım. Kocamı öldürdüm. Savunmam olarak tek söyleyebileceğim, bunun için iyi bir nedenim olduğu.

Derek'e bakıyorum, onu bıraktığım yerde mutfak zemininde yatıyor, sıcak kanı vücudunun altında düzensiz bir daire oluşturuyor. Bıçak onun yanında, o da kanla kaplı ve parmak izlerimle dolu. Bir an için bıçağın sapını silmeyi düşünüyorum, ama bununla neyi başarmaya çalışacağım? Burası benim evim. Derek'i öldürmek için benim kadar iyi bir nedeni olan kimse yok. Halının üzerinde kendi kanlı ayak izlerimi takip ettim. Oh, ve bir polis memuru beni burada, Derek'in ölüm saatine yakın bir zamanda gördü.

Bu yüzden birkaç parmak izi için endişelenmeye gerek yok diyebilirim.

Onun yanına eğildim, eteğim daha da kanlandı, ama bu noktada eteğin artık kurtarılamayacağını varsayabiliriz. Kahverengi gözleri aralık, boşluğa bakıyor, mükemmel hatları donmuş. Onu tanıdığımdan beri ilk kez yüzündeki kaslar tamamen gevşemiş. Derek uyurken bile gergindir. Dişlerini beni uyandıracak kadar yüksek sesle gıcırdatır. Belki ölümde, telefonundaki meditasyon uygulamasının sağlayamadığı tam bir gevşemeyi başarmıştır. Belki sonunda tam bir mutluluk halini başarmıştır.

Onun mutluluğa ulaşmamış olmasını umduğumu söylemek çok mu kötü olur? Şu anda cehennemde yanıyor olmasını umduğumu söylemek korkunç bir şey mi olur?

Her halükarda, bu doğru.

Ve şimdi bir sonraki hamlemi düşünmem gerekiyor. Gördüğüm kadarıyla iki seçeneğim var:

- 1) Burada kalıp itiraf etmek
- 2) Kaçmak

Birinci seçenek cazip geliyor. Sonuçta, zaten buradayım. Atalet güçlüdür. Ve belki de bunu kendi lehime çevirebilirim. Sonuçta, komşum çılgınlıklarını duymuştu. Gerçeği söylersem kimse bana inanır mı? Derek burada ölü yatmasaydı, o zaman ben ölmüş olacaktım. O ya da ben, işin özü buydu.

Elimi uzatıp boynuma dokunuyorum. Parmaklarının değdiği yer hala hassas. Morluklar olacak. Daha önce hiç morluk bırakmamıştı — en azından başkalarının görebileceği bir yerde. Hala yüzüme fısıldayan sesini duyabiliyorum: *Neden bu kadar erken geldin? Burada kiminle buluşacaktın?*

O ya da ben. Belki jüri bana sempati duyardı.

Ama yine de, bu pek olası değil. Derek, toplumumuzdaki herkes tarafından seviliyordu ve *bağlantıları da* vardı. New England'daki herkesin adını duyduğu bir şirketi var. Ve daha da önemlisi, *ailesinin de* bağlantıları var. Savcı da dahil olmak üzere, şu anda görevde olan her eyalet politikacısına bağışta bulundular. Ve beni hiç sevmediler. Yaptığım şeyi öğrenirlerse, hayatımın geri kalanını hapishane hücrelerinde çürüyene kadar rahat vermeyeceklerdir. Bunun bedelini ödemem için ellerindeki her kuruşu harcayacaklardır.

Bu durumda tek bir seçenek kalıyor: *Kaçmak*.

Evimi terk etmek istemiyorum. Ya da bankadaki işimi. Ailem yok, ama ablam Claudia sadece yirmi dakika uzaklıkta yaşıyor ve ben ortadan kaybolursam yıkılır. Ama o anlayacaktır. Derek'i tanıyor. Onun nasıl biri olduğunu biliyor.

Cuma öğleden sonra. Şansım yaver giderse, pazartesiye kadar kimse bunu öğrenmeyecek, çünkü ikimiz de işe gitmeyeceğiz. Tabii bu, Şerif Yardımcısı Dwyer'ın bize tekrar uğraması ihtimalini ortadan kaldırıyor. Ya da ablamın selam vermeye gelmesi ihtimalini. Ya da daha olası olanı, Derek'in annesinin, benim yetersiz bir eş olduğumu saymak dışında *hiçbir nedeni olmadan* uğraması ihtimalini. (Adil olmak gerekirse, bu sefer kesinlikle haklı olurdu.)

Yerden kalkıp kocama bakıyorum. Biri bu eve girerse, işim biter. Onu hemen görecekler ve insan avı başlayacak. Derek'in annesinin anahtarı var, çünkü istediği zaman eve girmek istiyor. Üç gün önceden kaçma şansım çok az. Ama belki yirmi dört saatim olabilir.

Tabii ki, işler farklı gelişseydi ve şu anda yerde yatan ben olsaydım, Derek beni kolayca kaldırıp bagajına atabilir ve yakındaki bir su kaynağına atabilirdi. Sonra eve gelip kanıtları temizleyebilirdi. Ama ben bunu yapamam. Derek benden 80 kilo daha ağır. Onun cesedini kaldırmam imkansız. Mutfak zemininde öldü ve orada kalacak. Başka bir şey yapmaya çalışmak değerli zamanımı boşa harcamak olur.

Hayır, kaçacaksam, hemen kaçmalıyım. Ama önce üstümü değiştirmeliyim.

Yukarıdaki yatak odamıza koşuyorum. Bu sabah Derek'in sevdiği şekilde yatağı yaptım, Seraphina Ivory Damask yatak örtüsünü düzgünce katlayıp yatağın üzerine serdim, yastıkları dikip kabarttım. Annem çocukken bana hep yatağı yapmamı söylerdi, ama yetişkin olduktan sonra bunu yapmayı bıraktım. Ta ki evlenene kadar, Derek'in bunu istediğini fark edene kadar. Ve sadece yatak yapılmakla kalmamalıydı, onun talimatlarına göre çok özel bir şekilde yapılmalıydı.

Birkaç ay önce, Derek yatak odamıza girip yorganı yastıkların altına değil üstüne katladığını fark ettiği anı hatırlıyorum. Gözlerini kısarken, midem düğümlenmişti.

"Demek sabahları evimizi böyle bırakıyorsun?" dedi. "Domuz ahır gibi mi?"

Adil olmak gerekirse, evin geri kalanı tertemizdi. Derek hizmetçi tutmak istemediği için her yeri kendim temizlemiştim. Evimize bir yabancıнын girmesinden nefret ediyordu ve bunun benim sorumluluğum olduğunu ısrarla savunuyordu. Bu yüzden tam zamanlı işimin yanı sıra, tüm yemekleri pişirmeyi, temizliği ve alışverişi de ben yapıyordum.

O gün Derek'in bana bağırışını hatırlamaya çalışmıyorum. Yatağın üzerindeki battaniyelere bakıyorum, onu kızdırmak için onları dağıtırken içimi kaplayan ani ve bastırılmaz bir dürtüyle.

Ama hayır. Bunun için zaman yok. Onu öldürerek ona yeterince inat ettim.

Çok az zamanım olmasına rağmen, on dakika boyunca tüm giysilerimi çıkarıp sıcak duşa giriyorum. Mutfakta çok fazla kan var. Bir insanın vücudunda olabileceğinden daha fazla kan var ve üzerime bir damla bile bulaştırma riskini göze alamam. Nereye gidersem gideyim, tatlı ve masum görünmeliyim. Kanlı eller ve kırmızı lekelerle kaplı yanaklar seçeneklerim arasında değil.

Duşu olabildiğince sıcak açıyorum. Kaynar su. Acıya aldırmadan suyun üzerime akmasına izin veriyorum. Gözlerimi her kapattığımda, onun bana doğru geldiğini görüyorum.

Beni son kez aptal yerine koydun, Quinn.

Parmakları boynumu sıkıştırarak nefes almamı engelliyor. Sağ elimle mutfak tezgahındaki bıçaklık rafına ulaşana kadar etrafta çırpınıyorum...

Yutkunuyorum ve titreyen parmaklarımla su sıcaklığını en yüksek dereceye çıkarıyorum. Sinir uçlarım çılgılık atıyor ama ben bunu memnuniyetle karşılıyorum.

Duştan çıktığında cildim parlak kırmızıydı. Vücutuma bir havlu sardım ve lavabonun üzerindeki aynada kendime baktım. Beklendiği gibi, pek iyi görünmüyordum. Gözlerim ukurlaşmıştı. Sarı saçlarım kafatasıma yapışmış, omuzlarıma sarkık tutamlar halinde dökölüyordu. Islak olmasına rağmen, koyu renkli köklerin uzadığını görebiliyordum — dün gece bana bunu göstermişti. *Kuaföre gitme zamanı, Quinn*. Derek'le ilk tanıştığında saçlarım omuz uzunluğuunda ve kahverengiydi, ama o uzun ve sarı saçlarımı seviyordu. Ama yıllarca sarı saçlı olmama rağmen, hiç kendim gibi hissetmedim.

Eh, bu şimdi değiştirebileceğim bir şey.

Rengi konusunda bir şey yapamam, en azından şimdilik, ama bu kadar uzun olması gerekmez. İlaç dolabından makası alıyorum. Fazla düşünmeden saçımı çene hizasına kadar kesiyorum. Saımın düzgün kesildiğinden emin olmak için fazla zaman harcamıyorum, ayrıca ellerim titriyor, bu da işleri kolaylaştırmıyor. Tüm süreç yaklaşık altmış saniye sürüyor. Kimse fark etmesin diye tüm saçları tuvalete atıyorum.

İşte. Saçlarım bu kadar kısa olunca çok farklı görünüyorum. Yeterli değil, ama bir başlangıç.

Elimden geldiğince hızlı bir şekilde bir çanta hazırlıyorum; birkaç gömlek, sütyen, iç çamaşırı ve pantolon atıyorum. İhtiyacım olursa rehin verebileceğimi düşünerek tüm takılarımı alıyorum. Ayrıca, dolabın arkasında, ne zaman fırsat bulursam para sakladığım ayakkabı kutusunu ve pasaportumu da açtım. Nedense, bugün gibi bir gün için ihtiyacım olacağını biliyordum. Para çok fazla değil, ama en azından birkaç hafta idare eder. Birkaç ATM'den para çekebilirim, ama bu konuda dikkatli olmam gerekiyor. Her para çektiğimde, polisin takip edeceği bir iz bırakmış olacağım.

Bunu düşünmek bile midemi bulandırıyor. Bundan sonra hayatım böyle olacak. Polisten saklanacağım. Evimi bir daha asla göremeyeceğim. Kız kardeşimi bir daha asla göremeyeceğim.

Ama ya öyle ya da ömür boyu hapis.

Çantamı topladıktan sonra, merdivenlerin başında tereddüt ediyorum, midem kıpır kıpır. Orada çok uzun süre kaldım. Çok fazla zaman kaybettim. Ya Scott beni kontrol etmek için geri gelirse? Ya benim *Scream* filmini izlediğime gerçekten inanmazsa?

Ya evimin birinci katı polislerle dolup taşıyorsa ve beni kelepeleyip götürmek için bekliyorlarsa?

Sağlam spor ayakkabılarım merdivenlerde gürültü çıkarıyor. Yavaşça iniyorum, beni bekleyen biri var mı diye bakıyorum. Kalbim deli gibi atıyor. Orada o kadar uzun süre kalmak aptallıktı. Alabileceğim her şeyi alıp kaçmalıydım.

Ama oturma odası sessiz. Tıpkı bıraktığım gibi.

Tanrıya şükür.

Aynı hatayı bir daha yapmayacağım. Oturma odasına bakıp her şeyi aldığımdan emin olmak için uğraşmıyorum. Sahip olduğum her şey harcanabilir. Zaten ne alacağım ki? Derek'le birlikte yaptığımız seyahatlerden birinde çekilmiş fotoğrafımızı mı? Hayır, olmaz. Onun mükemmel, yakışıklı, kendini beğenmiş yüzünü unutmak istiyorum. Bunun yerine, doğrudan garaja gidiyorum. Mavi Toyota Corolla'm orada beni bekliyor. İki arabalık garajımız var ve Derek'in Porsche'si Corolla'mın hemen yanında duruyor. Neden onun gibi lüks, pahalı bir araba istemediğimi hiç anlamadı. Neden bekar olduğum zamanlarda kullandığım aynı dandik Corolla'yı Neden bekar olduğum zamanlarda kullandığım aynı dandik Corolla'yı kullanmaya devam ediyordum?

Anlamadı. Bu araba *benim*. Saçma sapan pahalı evimiz ve mobilyalarımızın aksine, bunu kendim ödedim. Hala bana ait olduğunu hissettiğim son şey bu.

Corolla'ma biniyorum ve motoru çalıştırıyorum.

Ve koşuyorum.

BÖLÜM 3

Nereye gittiğimi hiç bilmiyorum.

Bunu önceden planladığımdan değil. Bu sabah uyanıp kendime "*Bugün kocamı öldüreceğim!*" demedim. Öyle bir şey yapacaksam, öncelikle benzin deposunu doldururdum.

Ayrıca hava durumu açısından daha uygun bir gün seçerdim. Bu yıl Aralık ayı mevsim normallerinin üzerinde sıcak geçti, ama tabii ki bugün donmuş yağmurla kutsanmış bir gün. Yağmur ve karın bu hoş kombinasyonu, cesaret edebildiğim kadar hızlı giderken yolları yavaşça kaplıyor ve ön camımı bulanıklaştırıyor. Ve bu arada güneş gökyüzünde batıyor, görmeyi gittikçe zorlaştırıyor.

Sanki Derek mezarından çıkıp beni takip ediyormuş gibi.

Ama devam etmeliyim. Kocamı öldürdüğüm evden olabildiğince uzaklaşmalıyım. Çünkü fazla vaktim yok.

Kuzeye doğru gideceğim. Ülkeyi terk etmem gerekiyor. Ve Meksika'dan çok Kanada'ya daha yakınım. Umarım sınırda pasaportuma çok dikkatli bakmazlar ve beni geçirmeleri yeterlidir.

Yirmi dakikadan az bir süre yol aldıktan sonra telefonum çaldı. Arabamın ekranında Claudia Delaney'in adı belirdi.

Arayan kardeşim.

Aramayı cevaplayıp cevaplamamayı tereddüt ettim. Sevdığım arkadaşlarım ve iş arkadaşlarım yok değil, ama gerçekten özleyeceğim tek kişi Claudia. Benden dört yaş büyük ve özellikle ben on dört yaşındayken anne babamız öldükten sonra bana hep göz kulak oldu. Olanları öğrenince çok endişelenecek.

Onunla son bir kez konuşmam gerek. Ona iyi olduğumu söylemeliyim.

Aramayı kabul etmek için düğmeye basıyorum. "Merhaba Claudia!" diyorum, sesim o kadar saçma sapan neşeli ki, onun bir terslik olduğunu hemen anlayacağından eminim.

"Selam Quinn," diyor. "Neredesin? Boş musun?"

Bu sorunun ne kadar saçma olduğuna neredeyse gülmek üzereydim. "Şu anda değilim.

Hâlâ işteyim."

"Ne zaman çıkıyorsun? Akşam yemeği yemek ister misin?"

"Hayır, ben..." Parmak eklemlerim beyazlaşana kadar direksiyonu sıkıyorum.
"Bu gece geç saatlere kadar çalışmam gerekiyor."

"Yine mi?" Diye homurdanır. "Bankada seni çok çalıştırıyorlar."

"Evet," diye mırıldanıyorum.

Claudia dilini şaklatır. "Bak ne diyeceğim. Bu akşam bir şişe şarap alıp sana gelsem nasıl olur? Netflix'te bir şeyler izleyebiliriz."

"Hayır!" Işık kırmızıya dönüyor ve önümdeki arabaya çarpmamak için frene basmak zorundayım. Şu anda ihtiyacım olan tek şey bu. "Yani... Başım ağrıyor ve ben... Bu gece iyi bir gece değil. Sosyalleşmek istemiyorum."

Karşı tarafta uzun bir sessizlik olur. "Quinn, iyi misin?"

"İyiyim!" Sesim bu kelimeyi söylerken çatlar ve boğazımı temizlemek zorunda kalırım. "Kesinlikle iyiyim Claudia. Gerçekten."

"Emin misin?"

Direksiyonu daha sıkı kavrarım, kız kardeşimin yuvarlak yüzünü, Cupid'in yay gibi dudaklarını ve kısa kesilmiş koyu saçlarını hayal ederim. Keşke ona gerçeği söyleyebilseydim. Claudia'ya olanları ve yaptıklarımı anlatmak istiyorum. Dünyada bunu anlayabilecek biri varsa, o da odur. Ama ona gerçeği söylersem, geri dönmem için beni ikna etmeye çalışacaktır. Beni kaybetmek istemediği için eve dönmemi söyleyecektir. Ve bu yanlış bir şey. Derek'in ailesinin bağlantılarının boyutunu bilmiyor. Derek'i sevmese de, onun ne kadar kötü biri olduğunu tam olarak anlamıyor. Ona tüm detayları anlatmaya korkuyorum, çünkü beni çok koruduğu için onu oklava ile öldüresiye döveceğini düşünüyorum. Ve dürüst olmak gerekirse, onun ne kadar kötü olduğunu *tam olarak* anlamadım.

bugüne kadar ne kadar kötü olduğunu.

"Ben iyiyim," diyorum. "Söz veriyorum."

"Üçlü dondurma ve üstüne kiraz koyarak söz veriyor musun?"

Bu, çocukken hep söylediğimiz bir şeydi. Çünkü mahalledeki dondurma dükkanında üçlü dondurma külahı ve üstüne kiraz koyuyorlardı ve bu bizim en sevdiğimiz dondurmaydı. "Evet. Üçlü dondurma ve üstüne kiraz koyarak söz veriyorum."

"Peki." Sesinde somurtkanlık duyuyorum. "Ama bana akşam yemeği borcun var."

Yarın akşam Rob ve ben dışarı çıkacağız... Pazar günü nasıl olur?"

Yutkunuyorum. Pazar günü kabul edemem. Çünkü ben gelmezsem, o benim evime gidecek. Derek'in cesedini onun bulmasını istemiyorum

cesedini bulmasını istemiyorum, ona bunu yapamam. "Pazartesi nasıl?"

"Anlaştık. Saat yedide Donatello'da buluşalım. Geç kalma!"

"Gecikmeyeceğim." Tereddüt ediyorum, çaresizce "*Seni seviyorum*" demek istiyorum. Claudia benim tek ailem ve onu bir daha asla göremeyebilirim. Onu sevdiğimi söylemek istiyorum, ama söylersem, kesinlikle bir şeylerin ters gittiğini anlayacaktır. Konuşmalarımızı bu şekilde bitirmeyiz. Bunun yerine, "Hoşça kal, Claudia" diyorum.

"Hoşça kal! Unutma, beni bekletme!"

Telefonu kapatıyoruz ve ben bir süre orada oturup, ön camıma çarpan dondurucu yağmuru izliyorum.

"Seni seviyorum, Claudia," diyorum ön cama. Ve sonra ağlamaya başlıyorum.

İronik olarak, Derek ile ilk tanıştığımda, ondan hiç etkilenmemiştim.

Bu garip çünkü... şey, o çok yakışıklı. Yani, yakışıklıydı. New Hampshire'daki küçük bankamıza girdiğinde, parlak kestane rengi saçları, koyu kahverengi gözleri ve mükemmel hatları ile tüm odayı aydınlattı. Armani takım elbisesini sanki içine dökülmüş gibi dolduruyordu. Sahip olduğum her şey, lanet olası *arabam* da dahil, o takım elbisenin değerinden daha azdı.

Benim masamın yanındaki masada oturan Melody, bana sertçe dirsek attı ve dudaklarını yaladı. Gizlice Derek'in Melody'nin masasının önüne oturmasını umuyordum. Ama hayır. O benim masamı seçti.

Derek bana durumunu açıkladı. Ailesi Boston merkezli oldukça büyük bir işletmeye sahipti ve New England'ın geri kalanına da yayılmak istiyordu. Şirketin adını söylediğinde ağızım açık kaldı. İlk içgüdüm, bankamızın çok küçük, onun ise çok büyük bir balık olduğu yönündeydi. Ama o, küçük bankamızın sağlayacağı kişiselleştirilmiş hizmeti umuyordu.

Yani, ona yardım etmek için elimizden geleni yapacağımızı umuyordu.

Bankanın başkan yardımcısı onunla şahsen görüşmek için dışarı çıktı. Derek ile ilgilenen kişinin ben olduğumu öğrenince, bana anlamlı bir bakış attı. *Ona gerçekten nazik davran, Quinn.*

Derek için hesap açmayı bitirdiğimde, iş çıkışı beni içki içmeye davet ettiğinde, kabul ettim. Sonuçta, *nazik* davranmam gerekiyordu.

O zamanlar bekardım. Derek, içki içmeye çıktığımızda çok nazik ve çekiciydi. Ona pek güvenmiyordum, çünkü o kadar parası olan ve öyle görünen birine nasıl güvenebilirdim ki?

Böyle birine nasıl güvenebilirdim ki? Sağlıklı bir şüphecilik duygusu olmayan biri ancak aptal olabilir. Ama akşam boyunca beni ikna etti. Cumartesi akşamı onunla akşam yemeğine çıkmak isteyip istemediğimi sorduğunda kabul ettim.

Sadece altı ay sonra bana evlenme teklif etti. Bundan altı ay sonra da evlendik. Bütün yıl boyunca sanki bulutların üzerinde uçuyormuşum gibiydim. Derek, tanıştığım en harika adamdı.

Her şey, karı koca olduktan sonra değişti.

Derek yeni bir banka arıyordu, ama geriye dönüp bakınca, aslında aradığı şey bir eştı. Bana bir bakış attı ve benim aradığı kişi olduğuma karar verdi. Hala beni ona çeken şeyin ne olduğunu bilmiyorum. Ya da belki de sadece şans eseri ydi. Belki de Melody'nin masasının önüne oturmuş olsaydı, şimdi eyalet sınırına doğru hızla giden kişi o olurdu.

Keşke farklı olsaydı. Keşke Derek söz verdiği gibi bir adam olsaydı. Ya da daha iyisi, keşke Claudia'yı dinleyip ondan uzak dursaydım.

Ama artık çok geç. Bana dağıtılan kartlarla oynamaktan başka seçeneğim yok.

BÖLÜM 4

Benzin deposu neredeyse boş. Benzin göstergesinde genellikle on iki nokta olur, ama ben son noktaya geldim. Bir noktanın ne kadar süre yeteceğini bilmiyorum ve bilmek de istemiyorum. Benzin almam lazım, hem de hemen.

Yaklaşık yarım saattir otoyoldayım ve bir sonraki dinlenme tesisinin tabelasını arıyorum. Küçük tabelaları arıyorum; neredeyse kimsenin durmadığı, en az fark edilme ihtimalimin olduğu dinlenme tesislerini. Henüz kimsenin beni aradığını düşünmüyorum ama emin de değilim.

Rocco's Gas Station'ın küçük tabelasını görünce otoyoldan çıkıyorum. İki pompalı istasyona girdiğimde, tam da aradığım yer olduğunu görünce rahatlıyorum. Küçük bir mağazası ve tezgahta oturan yaşlı bir adamı olan, sessiz, küçük bir self servis istasyonu. İstasyona başka sadece bir araba var — daha iyi günler görmüş gibi görünen gri bir kamyonet.

Arabamı kalan pompaya park ediyorum ve benzin deposunun kapağını açıyorum. Siyah paltomun fermuarını çekip kapüşonumu takıyorum, sonra soğuğa çıkıyorum. Donmuş yağmur damlaları hemen yüzüme çarpıyor. Ama neredeyse hissetmiyorum. Artık pek bir şey hissetmiyorum.

Beni son kez aptal yerine koydun, Quinn.

Son sözlerini kulaklarımda çınlıyor, sanki kulağıma fısıldıyor gibi. Derek'in bana doğru geldiğini hayal etmekten kendimi alamıyorum. Yüzündeki öfke. Başka bir erkeğe bakmamış olmama rağmen, beni aldattığına emindi. Başka bir erkekle *konusmaya* bile korkuyordum. Bir keresinde Derek beni bankada görmeye geldi ve çekici bir erkek müşteriyle konuşurken beni "yakaladı" — o gece bu konuda çok öfkelenildi. Derek'in bir zamanlar benim müşterim olması da durumu daha da kötüleştirdi. O günden beri, yaşlı olmayan erkek müşterileri iş arkadaşlarımdan birine yönlendirmeye çalıştım.

Ama artık güvendeyim. Bana ulaşamaz.

Bir daha asla.

Kredi kartımı takıyorum, normal seçeneğini seçiyorum ve depomu dolduruyorum. Bu, kredi kartımı son kez kullanışım olacak. Benzin istasyonunun mağazasında bir ATM var ve izin verdiği kadar para çekeceğim. Sonra da bitti. Ortadan kaybolacağım.

Depom dolduktan sonra, dükkana bakıyorum. Yaşlı adam hala tezgahın arkasında ve kamyonun sahibi dükkanın içinde dolaşıyor.

Cebimi karıştırıp cep telefonumu çıkarıyorum. Telefonu mavi brandanın altına, kamyonetin arkasına bırakırken gözlerimi dükkandan ayırmıyorum. Telefonumla beni takip edip edemeyeceğini bilmiyorum, ama eğer takip ederlerse, bu adamın gittiği yere kadar takip edecekler. Belki bu bana biraz zaman kazandırır.

Mağazaya girdiğimde ilk gördüğüm şey, tezgahın arkasına yerleştirilmiş televizyon ekranı. Yaşlı adam eğlenmek için onu izliyor. Yerel haberler açık.

"Hava berbat, değil mi?" diyor yaşlı adam. Ağzının köşesinde bir damla salya var.

Ona hafif bir gülümseme atıyorum. "Evet..."

Bir an orada durup, kapüşonumu çıkarmalı mıyım çıkarmamalı mıyım diye karar vermeye çalışıyorum. Kapüşon saçlarımı ve yüzümün bir kısmını gizliyor. Ama öte yandan, onun beni kapalı bir mekanda tüylü kapüşonla dolaşan deli olarak hatırlamasını da istemiyorum. Bir an düşündükten sonra, kapüşonumu çıkarmamaya karar veriyorum.

Soğutulmuş bir alanda birkaç sandviç var, ama ben benzin istasyonundaki dükkandan yumurta salatası yemeyi pek istemiyorum. Bu yumurta salatası benden daha yaşlı olabilir. Bunun yerine, birkaç paket kuru meyve ve besin barı alıyorum. Sonra bir paket peynirli cips görüyorum. Peynirli cipsleri çok severim. Son iki yıldır peynirli cips yemediğimi sanıyorum. Derek ne yediğime çok dikkat ederdi.

Yine tıkınıyor musun Quinn? Oldukça şişmanlıyorsun.

Arkadaşlarıyla akşam yemeğinde, tatlı olarak çikolatalı mus sipariş ettiğimde çok sinirlendi. Eve döndüğümüzde beni banyo tartısına götürdü ve o günden sonra düzenli olarak tartılmaya başladık. Her hafta küçük bir deftere tartı sonucunu yazıyordu. Tartıya çıktığımda nefesimi tutuyordum, çünkü kilom geçen haftaya göre bir pound bile artmışsa çıldıracağını biliyordum.

Mezze karışımını ve besin barlarını geri koydum. Onun yerine peynirli cips ve bir paket Oreo aldım. Derek'in canı cehenneme. Zaten öldü.

Alışverişimi ödmeden önce ATM'ye uğradım. PIN numaramı girerken parmaklarım titriyordu. Para çekme üst limiti sadece iki yüz dolardı. Yeterli değildi, ama yetmek zorundaydı. Lanet olsun.

Parayı çekerken, arkamda bir çift gözün beni izlediğini hissediyorum. Arkama bakıyorum, benden neredeyse otuz santim uzun, kolları ve bacakları ağaç gövdesi gibi olan yirmi beş yaşlarında bir adam var. Muhtemelen kamyonetin sahibi. Bana gülümsüyor, ben de olabildiğince fark edilmeyecek şekilde başımı sallıyorum.

Buzdolabına gidip birkaç şişe su alıyorum, ama hala sırtımda onun bakışlarını hissediyorum. Derek her zaman erkeklerin bana baktığını söylerdi, ama şu anda büyük, kabarık bir mont giyiyorum ve kapüşonum da takılı. Neden bana bakıyor?

Şu anda buna ihtiyacım yok. Mağazadan çıkıp yola devam etmem gerekiyor.

Su, peynirli cips ve Oreo'ları elimde tutmaya çalışarak kasaya doğru ilerliyorum. İri adam beni takip ediyor, botları ıslak ayak izleri bırakarak yere çamur sıçratıyor. Bu sefer ona bakmak için dönmüyorum.

Tüm alışverişlerimi kasaya bırakıyorum. Ve tedbir olarak birkaç Twix çikolata alıyorum. Son kez kredi kartımla ödeyeceğim. Benzin istasyonunda zaten kullandım, o yüzden kullanabilirim.

"Hepsi bu mu?" diye soruyor tezgâhın arkasındaki yaşlı adam.

Kafamı sallıyorum. Arkamdaki adamın bakışları beni delip geçiyor. Buradan çıkmam lazım.

Yaşlı adam alışverişlerimi kasaya geçirirken, televizyon ekranına göz attım. Hâlâ haberler yayınlanıyordu. Yerel haberler. Ne haberler vereceklerini merakla beklerken nefesimi tuttum. Okulların ısıtma sistemiyle ilgili bir sorun olduğunu söylüyorlardı. Bu iyi. Yerel bir çiftin evinde ceset bulmuş olsalardı, ısıtıcılar hakkında konuşmazlardı.

Ama bu sadece an meselesi. Onu bulacaklar.

"Buyurun." Adam, satın aldıklarımın bulunduğu kağıt torbayı tezgâhın üzerinden bana doğru kaydırıyor. Gözleri, kredi kartımdaki isme bakmak için aşağıya iniyor. "İyi günler, Quinn."

Adımın söylenmesi beni irkiltir. Ama sorun değil. Yola çıkacağım ve polis beni buraya kadar takip ettiğinde, çoktan gitmiş olacağım.

Ama ben kapıya doğru yürürken, kamyonetli adam da aynı şeyi yapıyor. Beni takip ediyor.

Cebimde anahtarlarımı arıyorum. Tek yapabileceğim, olabildiğince çabuk arabama ulaşmak. Yaşlı adam hâlâ izliyor, yani adam bana saldıracak gibi görünmüyor.

Dışarı çıktığımda, yüzüme soğuk bir rüzgar çarptı. Ben mağazadayken hava en az on derece soğumuş olmalı. Yağmur henüz kara dönüşmemişti, ama yakında dönüşecekti. Yolda daha ne kadar kalabilirim?

Daha da kötüsü, arkamda adamın ayak seslerini duyabiliyorum.

Adımlarımı hızlandırıyorum. Ne istediğini bilmiyorum ama iyi bir şey olamaz. Arabamla aramda yaklaşık yirmi fit mesafe var. Yirmi fit daha gitmem gerekiyor. Anahtarlığı basıyorum ve arabamın ışıkları yanıyor. Neredeyse vardım. Ama sonra kaslı bir el omzumu tuttu.

BÖLÜM 5

"Quinn?"

Adımı biliyor. Benzin istasyonundaki bu rastgele yabancı bana adımı söylüyor. Tabii ki, yaşlı adam kredi kartımdan okumuş olabilir, bu yüzden onu duymuş olabilir. Ama ona karşı koymak için dönüp baktığımda, yüzünde tanıma ifadesini görüyorum.

"Quinn, değil mi?" diye tekrar soruyor.

"Şey..." Plastik poşetimdeki market alışverişlerine bakıyorum, sonra tekrar onun yüzüne bakıyorum. Adamın iri yapısına rağmen, yüz ifadesinde tehditkar bir şey yok. "Evet..."

Bana gülümsüyor. "Ben Bill Walsh. *Billy*. Eskiden bana bakıcılık yapardın."

Ağzım açık kalır. Bu, onun söyleyeceğini en son beklediğim şeydi. "Oh."

Ellerini ovuşturur. "Beni hatırlıyor musun?"

Gençken birçok çocuğa bakıcılık yapmıştım. Billy Walsh ismi bana biraz tanıdık geliyor. Ama bu iri yarı adamın çocukluğundaki halinden çok farklı görüldüğünü tahmin ediyorum. "Tabii," diye yalan söylüyorum.

Gözleri parladı. "Sen benim en sevdiğim bakıcıydın. Her zaman istediğim kadar kurabiye yememe izin verirdin."

Böyle hatırlanmak istediğimden emin değilim, ama daha kötüsü de olabilirdi. Ancak, saçlarımın rengi gençliğimdekinden farklı olmasına, kısa kesilmiş olmasına ve çoğunlukla onu gizleyen bir kapüşon takmış olmama rağmen, beni *hala* tanınması rahatsız edici. Görünüşe göre, umduğum kadar gizli kalamamışım.

"Ayrıca..." Gözleri parıldadı. "Sana *çok* aşkıttım. Eminim bunu biliyordun."

Hava soğuk ve yağmur yağıyor, tek istediğim yola devam etmek. "Hayır, bilmiyordum."

"Huh." Kafasının arkasını kaşıyor. Benim gibi kapüşonlu bir şey giymiyor, şapka bile takmıyor. Üşümüyor mu? "Neyse, belki bir ara bir araya gelebiliriz. Eski günleri yad ederiz?"

Yanaklarım yanıyor. Buna inanamıyorum. Hiçbir yerin ortasında bir benzin istasyonunda durdum ve birdenbire on beş yıl önce bakıcılık yaptığım bir çocukla sohbet etmeye başladım, ki o şimdi nedense bana çıkma teklif ediyor.

"Aslında," diyorum, "Vermont'a taşınıyorum. Yani artık buralarda olmayacağım." Omuz silkiyorum. "Ama seni tekrar görmek güzeldi, Billy."

Yüzü düştü. "Oh. Ama belki numaranı alabilirim ve..." "Üzgünüm," dedim.

Cevap beklemeden, arkanı dönüp arabama doğru yürüyorum. Sürücü kapısına gelene kadar arkama bakmaya cesaret edemiyorum. Hâlâ orada durmuş, beni izliyor.

Kahretsin, keşke telefonumu onun kamyonetine atmasaydım. Onun, benim gitmek istediğim yerin tam tersi yönde, şehir dışından gelen bir adam olmasını umuyordum. O telefonun polisi boşuna bir arayışa sürüklemesini istiyordum. Ama eğer benim geldiğim yere geri dönüyorsa, telefonumun onun kamyonetinin arkasında olduğunu anlamaları beş dakikalarını alır.

Daha da kötüsü, polise benimle ilgili güncel bir tarif verebilecek. Saçımı kestiğimi söyleyebilir. Bu yüzden bir an önce saç boyası almam gerekiyor. Belki de saçımı biraz daha kısa kesmem gerekir. Her zaman pixie kesim saç modeli istemişimdir. Pixie kesim saçla eve geldiğimde Derek'in yüzündeki ifadeyi hayal edince neredeyse gülmek geliyor içimden. Ama o zamanlar bu hiç komik olmazdı. Hiç de bile.

Yola çıktığımda, Billy Walsh hala arkamdan bakıyor. Hayır, beni kesinlikle unutmayacak. Buraya gelmekle büyük bir hata yaptım.

Belki de geri dönmeliyim. Henüz çok geç değil. Eve gidip polise yaptığımı itiraf edebilirim. Onların kendileri keşfetmesindense itiraf etmem daha iyi. Muhtemelen kar fırtınasına dönüşecek bir havada kaçmaya çalışmaktan daha iyidir.

Ama geri dönmüyorum.

Saat beş buçuk civarında, güneş hızla battı. İki saatlik yolculuğumun sonunda, her yer kapkaranlıktı. Ön cam sileceklerimi son hızda çalıştırsam da önümdeki yolu zar zor görebiliyordum. Yolda tek araba bendim, bu yüzden uzun farlarımı yaktım. Bir kaza yaparsam, işim biter.

Ne yapacağımı bilmiyorum. En az yedi veya sekiz saat durmadan sürmeyi umuyordum, ama Corolla daha fazla dayanamayacak. Keşke daha büyük bir araba alsaydım. Ama cinayet mahallinden kaçacağımı kim bilebilirdi ki?

Sanırım doğru olan şey otoyoldan çıkmak. Sessiz bir yer bulup arabada uyumak. Peynirli cipslerim ve Oreo'larım var,

tam olarak besleyici sayılmaz, ama geceyi atlatmamı sağlar. Ama bu civarda nereye çekebilirim?

Claudia burada olsaydı, ne yapmam gerektiğini söylerdi.

Ablamı düşündükçe göğsümde derin bir acı hissediyorum. Onu bir daha asla göremeyeceğime inanamıyorum. Geri dönmeyi düşünmemin tek nedeni o. O her zaman ne yapacağını bilir. Anne babamız öldükten sonra, cenazede kolunu omzuma attı ve "*Merak etme Quinn. Ben sana bakarım*" dedi.

Ve öyle de yaptı. Üniversiteyi bıraktı ve benim velayetimi aldı. Ailemiz küçüktü ve o devreye girmeseydi, hiç tanımadığım uzak akrabalarımın yanına gitmek zorunda kalacaktım. Ya da koruyucu aileye verilecektim. Her şeyi Claudia'ya borçluyum.

Derek hakkında çok konuşurduk. Bana söylediği bazı şeyleri dikkatlice düzenleyerek ona anlatırdım. Kolumu tuttuğunda bıraktığı morlukları veya saçımı çektiği zamanları ona anlatmamaya dikkat ederdim. Hafifletilmiş haliyle bile, çok öfkelenirdi. Ondan ayrılmam gerektiğini söylerdi. Ama anlamıyordu. Derek sadece zengin değildi, aynı zamanda *güçlüydü*. Onu terk edersem, bir daha asla bankacılık sektöründe çalışamayacağımı garanti ederdi. Hayatımın geri kalanını parasız ve sefil geçireceğimi söylerdi. Bazı günler, bu alternatiften daha iyi gelse de.

Ve tabii ki, büyük kavgalarımızdan sonra Derek her zaman özür dilemek için elinden geleni yapardı. Çiçekler, pahalı mücevherler, belki de güzel bir restoranda akşam yemeği olurdu. Kavgayı unutana ve aşık olduğum adamı hatırlayana kadar haftalarca nazik davranırdı. Bu yüzden kaldım.

Daha gençken, Derek ile tanışmadan önce, istismarcı ilişkilerde sıkışıp kalmış kadınların hikayelerini duyardım. Neden hiçbirini ayrılmıyordu, hiç anlamazdım. Onların aptal ya da zayıf olduklarını düşünürdüm. Bu benim hayatım haline gelene kadar bana hiç mantıklı gelmemişti.

Motorun sesi, dışarıdaki rüzgar ve yağmurun sesinin üstüne başka bir ses duyuyorum. Ne olduğunu anlamam bir saniye sürüyor. Ama anladığımda midem düğümleniyor.

Bu bir siren sesi.

BÖLÜM 6

Arka aynamda, ışıklarını yakıp söndüren bir polis arabası var. Yolda başka araba yok. Polis memuru durmamı istiyor.

Olamaz. Cesedi çoktan bulmuşlar mı?

Belki Scotty Dwyer benim hikayeme sandığım kadar inanmamıştı. Belki bir saat sonra evimize geri dönmüştür. Pencerelemin karanlık olduğunu fark etmiş olabilir. Peki sonra ne oldu? İçeriye görmek için kapıyı kırmış olabilir mi? Bu çok aşırı bir davranış olurdu.

Ama arka kapının yanındaki saksı bitkisinin altında sakladığımız anahtarı bulabilirdi. Scott, bariz yerleri kontrol edecek kadar akıllıdır.

Ellerim direksiyonu o kadar sıkı tutuyorum ki parmak eklemlerim beyazlaşıyor. Keşke Scott etrafı aramakta ısrar etseydi. Cesedi bulurdu ve ben de ona olan biten her şeyi anlatabilirdim. Scott gençken bana çok iyi davranırdı, bana inanırdı. Benim katil olmadığımı bilirdi.

Ama şimdi durum daha da kötü. Suç mahallinden kaçtım. Derek'in cesedinden ne kadar uzaklaşırsam, o kadar suçlu görünürüm.

Şu anda yüksek hızda kovalamaca yapma şansım yok. Mümkün olduğunca dikkatli bir şekilde yolun kenarına çekiyorum. Polis arabası arkama yanaşıyor. Bir an orada oturuyorum, kalbim o kadar hızlı atıyor ki, canım acıyor. Şu anda kalp krizi geçirebilirim. Neredeyse geçmeyi diliyorum. Bundan sonra olacaklarla uğraşmaktan daha kolay olurdu.

Polis memuru arabadan çıkmak için acele etmiyor. Scott olmasını umuyordum, ama değil. Tanımadığım biri. Kafası traşlı, koyu renkli üniforma giymiş iri bir adam ve sağ elinde bir şemsiyeyle arabama doğru geliyor. Şemsiye onu biraz daha az korkutucu gösteriyor.

Ta ki arabamın camına sertçe vurana kadar.

Camı indiriyorum. Hemen ardından, buz gibi yağmur damlaları yüzüme çarpıyor. Altıma işemek üzere olsam da, gülümsemeye çalışıyorum.

"Merhaba memur bey," diyorum. "Her şey yolunda mı?"

Gölgelerin içinde, yüzündeki çizgileri zar zor seçebiliyorum. "Her şey yolunda olsaydı sizi durdurmazdım, değil mi? Ehliyetinizi görelim bayan."

Çantama uzanırken ellerim titriyor. Cüzdanımı açıp ehliyetimi çıkarmak için iki deneme yapmam gerekiyor. Ona uzatırken neredeyse düşürüyorum.

"Quinn Alexander." Ehliyetimdeki ismimi okur, sonra fotoğrafla yüzümü karşılaştırmak için başını kaldırır. "Evinizden biraz uzaktasınız, değil mi?"

Omuz silkiyorum. "Ben, şey... bazı arkadaşlarımı ziyaret ediyorum." "Anlıyorum.

Yolculuk için çok kötü bir hava."

"Evet, öyle sayılır." Boğazımdaki yumruyu yutuyorum. "Bakın memur bey, hız yapmamış olmalıyım. Hız sınırının oldukça altında gidiyordum."

Bir an bekler. "Seni bu yüzden durdurmadım."

"Oh..." Birkaç saat önce bir adamı öldürmek dışında, yanlış yapmış olabileceğim bir şey var mı diye düşünmeye çalışıyorum. "Ben... anlamıyorum."

Polis memuru aracımın arkasına doğru başını sallar. "Arka lamban kırık. Sol tarafta."

Bu mu? Tanrıya şükür. "Öyle mi?"

"Evet." Bana kaşlarını çatarak bakar. "Hava bu kadar karanlıkken, bozuk bir arka lamba hayatına mal olabilir. Arkanda bir araba olabilir ve sadece tek bir lamba görebilir, belki de seni motosiklet ya da başka bir şey sanabilir. Bozuk arka lambalar yüzünden çok kötü kazalar gördüm. Sana ceza kesmeyeceğim, ama kendi güvenliğin için bunu bir an önce tamir ettirmelisin."

"Oh..." Ciddiyetle başımı sallarım. "Hemen halledeceğim."

"Arkadaşının evine yaklaştın mı?"

"Evet. Neredeyse."

Bana ehliyetimi geri verdi. "Yoldan çıkmalısın, hem de hemen. Bu fırtına ve bozuk arka lambanla... Kaza olması an meselesi."

"Tamam. Anlıyorum."

"Bir dahaki sefere seni gördüğümde, ceset torbasında görmek istemem."

Derek'i düşünmeden edemiyorum. Onu buldular mı? Hayır, bulmuş olamazlar. Bulmuş olsalardı, bu polis memuru beni bırakmazdı.

Polis memuru arabasına geri döndüğünde neredeyse inanamıyorum. Beni tutuklamadı. Hâlâ özgürüm. Ama ne kadar süreliğine?

Yola geri döndüm ve ilk fırsatta rotamı değiştirip tamamen farklı bir yöne gitmem gerektiğini fark ettim. Beni aramaya başladıklarında

beni aramaya başladıklarında, polis memuru beni hatırlayacak. Hangi yöne gittiğimi hatırlayacak.

Ama şimdilik daha büyük bir sorunum var. Bu bozuk arka lambayla sürmeye devam edersem, yine durdurulacağım. Bir dahaki sefere bu kadar şanslı olmayabilirim. Yoldan çıkmam lazım. Sadece bu gece için, sabahleyin tekrar yola çıkabilirim. Gündüz vakti kimse bozuk arka lambayı fark etmez.

Ve o sırada yol kenarında bir tabela görüyorum. O kadar küçük ki neredeyse gözümünden kaçıyordu. Ve bu mükemmel.

Baxter Motel. Geceyi orada geçireceğim, yarın sabah erkenden yola çıkacağım.

BÖLÜM 7

Geceyi geçirmek için sessiz, izole bir yer arıyorsam, Baxter Motel'den daha sessiz ve izole bir yer bulamazdım. Otoyoldan çıkıyorum ve neredeyse görünmez bir tabela beni motele yönlendiriyor. Neredeyse asfaltsız bir yoldan ilerledikten sonra, yıpranmış bir verandası olan eski, iki katlı bir evin önünde, hava koşullarından yıpranmış tabelayı gördüm. Çatı eğrilmiş, neredeyse çökmüş gibi görünüyordu, her an yıkılabilirmiş gibi. Üst kattaki pencerelerden birinde loş bir ışık yanıyordu, olmasaydı motelin terk edilmiş olduğunu düşünürdüm.

Motel izole bir yerde olmasına rağmen, arabamı açık bir alana park etmekten çekiniyorum. Ne de olsa, o polis memuru beni buradan sadece yirmi dakika uzaklıkta durdurmuştu.

Motelin yanında, başka bir küçük tek katlı bina var. Üzerinde, boyası dökülmüş Rosalie's Diner yazan bir tabela asılı. Ama bu mekan açıkça kapalı. İçerisi karanlık ve tüm pencereler ve kapılar tahta ile kapatılmış. Lokantanın etrafında dolaşıp, büyük yeşil bir çöp tenekesinin arkasına park ediyorum.

İşte. En azından bu gece için yeterli olmalı.

Çantamı arabadan çıkarıp yağmur ve karla karışık yağmur altında motele doğru yürüyorum. Spor ayakkabılarım su birikintisine batıyor ve yaklaşık otuz saniye sonra sıırıslıslam oluyorum. Daha yakına park etmediğim için pişmanım, ama arabam görünür bir yerde olsaydı gece uyuyamazdım.

Baxter motelinin ön kapısı, nemden koyulaşmış çürümüş tahtadan yapılmış. Ayrıca, menteşelere gevşek bir şekilde takılı bir sineklik kapısı var ve onu itip açmadan önce omzuma çarpıyor. Kapı kolu dokunulduğunda buz gibi ve çevirmeye çalıştığımda sıkışıyor. Ama bir saniye sonra açılıyor ve içeri giriyorum.

Motelin içi dışarıdan çok daha sıcak değil, ama en azından kuru. Yani, çoğunlukla. Tavandan su damlıyor ve yanımda küçük bir su birikintisi oluşuyor. Odanın arkasında parçalanmış bir ahşap tezgah var, ama arkasında kimse yok. Tavandan tek bir ampul sarkıyor ve ben orada dururken ışık titriyor.

"Merhaba?" diye
sesleniyorum. Cevap
yok.

Birkaç adım ileri gidiyorum. Tek duyabildiğim tavandan damlayan suyun sesi. Motel boş gibi görünüyor, ama ışıklar açık. Üst katta da ışık gördüm.

"Merhaba?" diye tekrar sesleniyorum, bu sefer daha yüksek sesle.

Hala cevap yok. Burası beni tedirgin ediyor. Uzak bir yer bulmak istemiştım, ama burası beklediğimden biraz daha izole. Öte yandan, dondurucu yağmurda arabama koşarak dönmek de pek cazip gelmiyor.

"Buradayım! Gitmeyin! Geliyorum!"

Arkamdan gelen sese doğru başımı çeviriyorum. Birkaç saniye sonra, bir adam arka odadan çıkıyor, elinde paspas ve kova var. Bana gülümsüyor, sol kesici dişi biraz eğri. "Merhaba," diyor. "Üzgünüm. Arkada idim."

"Önemli değil." Ona gülümsemeye çalışıyorum, ama artık yorgunluktan bunu bile yapamıyorum.

Paspasın sapını diğer eline alır. "Araban için akü takviyesi mi arıyorsun yoksa...?"

"Oh... hayır, ben..." Yanıma bıraktığım çantaya bakıyorum. "Gece kalacak bir oda arıyordum."

Sanki böyle bir şey hiç aklına gelmemiş gibi bana göz kırpmıyor. "*Oda mı istiyorsun?*"

Kaşlarımı çattım. "Pardon, burasının bir motel olduğunu sanmıştım..."

"Öyle." Nemli kum rengindeki saçlarını kaşıyor. Otuzlu yaşlarının ortalarında ve yakışıklı, ama Derek'in eskiden olduğu gibi değil. Derek başrol oyuncusu kadar yakışıklıydı, oysa bu adam daha çok yardımcı rol oynayabilecek tipte. Ama iyi birine benziyor. Zararsız. Bir sineği bile incitmeyecek gibi. "Genelde çok fazla misafirimiz olmaz... Ama evet, boş odamız var. Sorun yok."

"Teşekkürler," diyorum.

"Şunu yapabilir misiniz..." Yerdeki su birikintisini işaret ediyor. "Zemin zarar görmeden bunu temizlemek istiyorum. Ya da *daha fazla* zarar görmeden." Kafasını sallıyor. "Her yağmur yağdığında sızıntı başlıyor."

Gözlerim, su damlalarının birleştiği tavandaki koyu lekeye kayıyor. "Ama bunun üstünde başka bir kat yok mu?"

Bana çarpık bir gülümseme atıyor. "Doğru. Bu bir gizem."

Kovayı yerdeki su birikintisine götürür, sonra paspası suya batırır. Su birikintisi küçülür.

"Burası sizin mi?" diye soruyorum.

O başını sallar. "Evet, ben ve eşim."

Paspası zeminde sürerken, sol elindeki alyansın parladığını fark ettim. Kendi sol elime baktım ve hala yerinde duran sade altın yüzüğü gördüm. Birdenbire, yüzük cildimi yakıyormuş gibi hissettim. Onu çıkarıp odanın öbür ucuna fırlatmak istedim.

"Bu arada, ben Nick," diyor.

"Merhaba Nick," diyorum, ama kendi adımı söylemiyorum. Bu durum onu rahatsız etmiyor gibi görünüyor.

Nick, paspası zeminde son bir kez itti, sonra duvara dayadı. Kovayı suyun damladığı yere koydu. Sanırım bu onun geçici çözümü.

Bunu hallettikten sonra, tahta tezgahın arkasına geçiyor. Tezgaha dirseklerini dayayarak bana bakıyor. "Genelde gecelik elli dolar alıyoruz. Sorun olur mu?"

"Nakit para olur mu?"

"Tabii ki." Tezgahın altına uzanır. "Sadece bir gece mi kalacaksınız, yoksa daha uzun süre mi?"

"Sadece bir gece." Belki de o kadar bile kalmayacağım. "Burada kalan tek kişi ben miyim?"

Tereddüt eder. "Hayır. Bir misafirimiz daha var. Ama o daha... uzun süreli kalacak."

Bunun ne anlama geldiğini açıklamıyor, ama sorun değil. Sadece bu yarı terk edilmiş motelde tek başıma olmadığımı hissetmek istiyorum. Evet, bu adam zararsız *görünüyor*, ama korkunç kamp ateşi hikayeleri böyle başlar. "Peki ya sen ve karın? Burada mı kalıyorsunuz?"

Nick başını sallar. "Hayır. Motelin hemen arkasındaki eski evde yaşıyoruz. Ama bir şeye ihtiyacın olursa diye bir süre burada kalacağım. Zaten o sızıntıyı tamir etmem gerekiyor."

Sonunda masanın altında aradığını bulur. Eski, sertleşmiş ve sararmış bir kağıt parçasıdır. Konuklar için bir tür bilgi formu gibi görünüyor. Kağıttaki tozu üfleyerek temizler. "Bunu benim için doldurur musun?"

"Tabii, olur."

Masadaki tükenmez kalemı alıyorum ama elim donmuş gibi. Bunu doldurmak istemiyorum. Buradaki her bilgiyi uydurmam gerekecek. Adımla başlayarak.

Bir ara sahte kimlik için para ödemem gerekecek. Ama o zamana kadar, insanlara verecek sahte bir isme ihtiyacım var. Ama *ne* olabilir? Dilin ucundan kolayca çıkan, sıradan bir isim olmalı. Akılda kalıcı olmayan bir şey.

Mary? Jennifer? Carol? Üniversitedeki en iyi arkadaşımın adı Kelly'di. Bu yeterince zararsız. Kelly adını karalıyorum.

Şimdi bir soyadı bulmam gerekiyor.

"Sana söylemeliyim," diyor Nick. "Bu, birinin adını yazmak için harcadığı en uzun süre."

Yanaklarım kızardı. "Oh..."

"Dinle..." Sararmış kağıdı eline alır. "Formu dert etme. Sadece bir gece kalacaksın." Bana verdiğim tek bilgiye bakar. "Tamam mı, Kelly?"

"Tamam," diyorum minnetle.

Çantamdan elli dolar çıkarıp oda parasını öderim. Parayı alır ve kot pantolonunun cebine sokar. Sonra tezgahın altından bir anahtar takımı çıkarır.

"Sana odayı göstereyim," diyor. Bagajıma bakıyor. "Çantayı alayım."

Protesto etmeye başlıyorum, ama ne fark eder ki? Ben yorgunum, o ise güçlü görünüyor.

En azından çantamı taşımasına izin vereyim.

Onu takip ederek ikinci kata çıkan merdivenleri çıkıyorum. Merdivenler hiç aydınlatılmamış ve her adımda, sanki merdivenler her an çökmek üzereymiş gibi gıcırıyor. Merdivenler gerçekten çökerse diye destek olmak için tırabzana tutunuyorum ve tırabzan ağırlığımla hemen kayıyor. Bu motel sanki her an yıkılacakmış gibi görünüyor.

Nick bunu fark eder ve bana özür dilercesine gülümser. "Birkaç vidayı sıkmam lazım. Kusura bakma."

"Sorun değil."

İkinci katın tamamı tek bir ampulle aydınlatılmış gibi görünüyor. Üç kapı var, ikisi solda, biri sağda. Nick beni 201 ve 202 numaralı odaların önünden geçirip 203 numarada duruyor. Cebinden anahtarları çıkarıyor.

O kapıyı açarken, 202 numaralı odanın kapısının aralık olduğunu fark ettim. Arkanı döndüm ve odanın içinden birinin beni izlediğini hissettim. Daha iyi görebilmek için başımı eğdim, ama o anda kapı çarparak kapandı.

"202 numaralı odada biri mi kalıyor?" diye soruyorum.

Nick 202'ye bir göz attı, sonra tekrar anahtarlara baktı. "Evet. O sadece Greta. O burada... yaşıyor sayılır. Sizi rahatsız etmez."

Bu motelden hemen ayrılmam gerektiği yönündeki tedirginlik hissini bir türlü atamıyorum. Çantamı alıp, yağmur ya da kar ne kadar şiddetli olursa olsun yola çıkmalıyım. Burası sorunlu bir yer.

Ama bu çok saçma. Burası sıcak ve kuru. Ve uyuyabileceğim gerçek bir yatak var.

Nick, gece kalacağım odanın kapısını açar. Beklediğim gibidir. Sert görümlü bir yatak örtüsü olan küçük bir çift kişilik yatak ve üstünde küçük bir televizyon duran eski bir şifonyer. Ve odanın köşesinde sallanan tahta bir sandalye.

Nick yüzümü izlerken kaşları çatıldı. "Sorun yok mu?"

"Mükemmel," diyorum.

O da başını sallar. "Televizyonun anteni var... Kablo ya da başka bir şey yok. Biraz sinyal alabiliriz, ama fırtınada alabilir miyiz emin değilim. Bir de telefon var... Ama sadece birinci kattaki telefonları arayabiliyor. Bu günlerde çoğu insanın cep telefonu var..."

Pickup kamyonetin arkasına attığım cep telefonunu düşünüyorum. Şu anda bir telefonum olmasını her şeyden çok istiyorum. Ama ondan kurtulmam daha iyi oldu. Kimsenin beni burada bulmasını istemiyorum. Ayrıca, Claudia'yı arayabilseydim, bu cazibeye karşı koyabilir miydim, emin değilim.

"Ve özel bir banyo var," diye ekliyor, biraz gururla. "Yani sen... Odadan çıkmana gerek yok. Duş ve her şey var."

Titriyorum. "Motellerde duş almam. Çocukken, bir motelde duş alırken öldürülen bir kadının olduğu bir film izlemiştim. Bu beni ömür boyu etkiledi."

Gülümser. "Eğer fikrini değiştirirsen, duş orada. Öldürülmeyeceğine söz veriyorum."

Dürüst olmak gerekirse, cazip geliyor. Saçlarım ıslak ve donuyor, sıcak bir duş şu anda cennet gibi geliyor.

Odaya bakarken, midem hafifçe guruldadı. Öğle yemeğinden beri yediğim tek şey, araba sürerken yediğim peynirli cipsler ve birkaç Oreo'ydu. Ve şunu söylemeliyim ki, şu anda peynirli cipslerden ve Oreo'lardan bıkmış durumdayım.

"Yiyecek bir şeyler almanın bir yolu var mı?" diye soruyorum.

Nick alt dudağını ısıyor. "Uh... tabii. Oda servisi falan yok ama mutfakta sana bir şeyler hazırlayabilirim. Mesela... hindi sandviçi?"

"Kulağa harika geliyor," diyorum.

O gülüyor. "Oh, öyle olmayacak. İnan bana. Karım Rosalie, aşçıydı."

Bir an donakalırım. Az önce karısından geçmiş zamanda mı bahsetti?

Bu çok garip. Rosalie ismi de bana tuhaf bir şekilde tanıdık geliyor.

Sonra bu ismi daha önce nerede duyduğumu hatırladım. Motelin yanındaki restoran. Tamamen tahta ile kapatılmış, arabamı park ettiğim yer. Adı Rosalie's idi.

"Neyse," diyor, "rahatına bak. Ben gidip hindi sandviçini hazırlayayım. Bir şeye ihtiyacın olursa, telefonda sıfırı çevir, aşağıda çalar. Ben bir süre burada kalıp işleri halledeceğim."

"Teşekkürler," diyorum.

Bana içten bir gülümseme attı ve omuzlarım gevşedi. İlk izlenimim doğrudu. Nick iyi bir adam. En azından bu gece burada güvendeyim, ama sabah ilk işim buradan gitmek olacak.

BÖLÜM 8

Nick ayrıldıktan sonra, koridordan aşağı, sonra da gıcırdayan merdivenlerden aşağı inerken onu izledim. Kafamı çevirdiğimde, 202 numaralı odanın kapısı yine aralanmıştı.

Ve bu sefer, tek bir göz bana bakıyor.

Elimi selamlamak için kaldırıyorum, ama daha havaya kaldırmadan kapı tekrar kapanıyor. Tamam o zaman.

Komşumdan örnek alıp kapımı arkamdan kapatıyorum. Kilidi çeviriyorum, sonra üstteki sürgüyü fark ediyorum. Bir an tereddüt ediyorum, sonra onu da kapatıyorum. Duşta birinin beni öldüreceğini düşündüğümünden değil, ama riske girmemek daha iyi.

Ceketimin altında gömleğim ve pantolonum nispeten kuru kalmış, ama çoraplarım ve spor ayakkabılarım tamamen ıslanmış. Spor ayakkabılarımı çıkarıp çoraplarımı da ayağımdan çıkarıyorum. Neyse ki odada, pencerenin yanında bir radyatör var, ıslak spor ayakkabılarımı ve çoraplarımı üzerine koyuyorum.

Pencereden, motel kadar onarıma muhtaç görünen, bir taş atımı uzaklıktaki küçük, iki katlı bir ev görünüyor. Yağan buz nedeniyle görmek zor, ama ikinci katın pencerelerinden birinde ışık yanıyor. Pencerede oturan bir kadının silueti var. Bu Nick'in karısı Rosalie olmalı. Ona el sallamak için beceriksizce elimi kaldırıyorum.

O da el sallamıyor. Buradaki insanlar pek dost canlısı görünmüyor. Ama sorun değil.

Pencereden uzaklaşıp valizimi açıyorum. Korkunç gerçeği anlamam bir dakikadan az sürüyor. *Çorapları* paketlemeyi unutmuşum. Mücevherlerimi getirmişim, ama çorapları getirmediğim. Claudia burada olsaydı, bana acımasızca sataşır. Ve bunu hak ederdim, çünkü kim birkaç çift çorap getirmeden kaçır ki?

Tanrım, Claudia'yı çok özleyorum. Telefonun dış hatları aramaması iyi bir şey, çünkü onu aramak için dayanılmaz bir istek duyardım. Ve bu, onun sesini son bir kez duymak için çaresiz olsam da, korkunç bir fikir olurdu. O benimle olsaydı, çorapları yanıma almayı unutmazdım.

Onu en başından dinleseydim, Derek ile asla evlenmezdim.

Beni uyarmıştı. *Defalarca*. Onun iyi bir adam olmadığını düşündüğünü söylemişti. Ama bana kur yaparken o kadar mükemmeldi ki. Onun ne tür bir canavar olduğunu bilmenin imkanı yoktu.

Ama bugüne kadar onun ne kadar korkunç biri olduğunu tam olarak bilmiyordum.

Üst düzey yöneticilerimizden bazıları bu hafta sonu bir konferansa katılmak zorunda oldukları için erken çıktılar. Banka öğle yemeğinden kısa bir süre sonra kapandı ve beklenmedik bir şekilde yarım gün izin aldık. Öğleden sonra izinli olduğum için çok heyecanlıydım. Nadiren evde tek başıma kalırdım ve uzun bir duş alıp, Derek bana sesini kısmam için bağırmadan istediğim kadar yüksek sesle televizyon izleyebileceğimi düşündüm.

Ama ön kapıdan içeri girdiğimde, Derek çoktan eve gelmişti. Onu görünce şok oldum. O da beni görünce daha da şok olmuş gibiydi. Oturma odasına girdiğim anda, yüzü öfkeyle buruştu.

Burada ne işin var? diye sordu.

Hiçbir şey, diye kekeledim. İştten erken çıktım, hepsi bu.

Buraya sadece bunun için geldiğinden emin misin? Yoksa biriyle mi buluşacaksın?

Konferansı açıklamaya çalıştım. Beklenmedik yarım gün. Yüzüme bir gülümseme yapıştırdım ve birlikte, çift olarak bir şeyler yapmayı önerdim. Belki sinemaya ya da alışverişe gidebiliriz. Ya da yatak odasına bile.

Ama Derek bunu unutamadı. Eve başka bir adamla buluşmaya geldiğimi ısrarla iddia etti. Ve bu kıskançlık ironikti, çünkü onun beni birçok kez aldattığından emindim. Hatta Boston'da bir daire tutmuştu, şirketi o şehirde olduğu için iş amaçlı olduğunu iddia ediyordu, ama ben bunun onun küçük bekar evi olduğundan emindim.

Onu sakinleştirmeye çalıştım, ama öfkelenildiği belliydi. Onu hiç böyle görmemiştim. Ama elleri yumruk haline geldiğinde bile, ellerini boynumda hissedene kadar bana zarar vereceğini düşünmemiştim.

Ve bu bardağı taşıran son damlaydı. Beni yeterince itip kakmıştı. Hayatımı elinden almasına izin vermeyecektim.

Hâlâ anlamadığım şey, bu sefer neden bu kadar sinirlendiği. Eve ilk geldiğimde bir anlığına gülümsüyordu. İyi bir gün geçirdiğini düşündüm. Birlikte keyifli bir öğleden sonra geçirebileceğimizi düşündüm. Beni gördüğüne sevindi gibi görünüyordu, ama bir saniye sonra yüzündeki gülümseme kayboldu. Nedenini anlamıyorum...

Aman Tanrım.

Sonunda mantıklı geldi. Kapıda biri olduğunu duyduğunda neden gülümsediğini, sonra da hemen sinirlendiğini. *Ben olduğumu bilmediği* için mutluydu. Başka birini bekliyordu.

Başka bir kadın.

Yatağa çöküyorum, ayaklarım üşüyor. Her şey mantıklı geliyor. Derek başka bir kadınla buluşmak için eve erken gelmiş. Beni görünce, ortaya çıkarak randevusunu mahvettiğim için sinirlenmiş. Ayrıca, çarpık zihninde, eve erken gelen herkesin oynamak için geldiğini varsaymış, çünkü kendisi de öyle yapıyordu.

Midemi bulandırıyor. Bu iyi bir haber değil. Derek'in hayatının son dakikalarında kız arkadaşına gelmemesini söyleyen bir mesaj gönderdiğini ummaktan başka çarem yok. Çünkü eğer göndermediyse...

Polis çoktan cesedini bulmuş olabilir.

Ve eğer öyleyse, bu benim peşime düştükleri anlamına gelir. Ve ben onlara harika bir iz bıraktım. O benzin istasyonu. Tanrı aşkına, kırık arka lambam için beni durduran polis memuru. Ve işte buradayım, en son görüldüğüm yerden sadece yirmi dakika uzaklıkta bir otelde, kolay bir hedef.

Ama yine de, dışarıda bir kar fırtınası var. Bu da beni aramalarını zorlaştıracaktır. Üstelik kar fırtınası benim ayrılmamı imkansız hale getiriyor. En azından bu gece değil.

Sehpadan uzaktan kumandayı alıp televizyonu açıyorum. Hemen ekran karla doluyor. Doğru, bu televizyonun anteni var. En son ne zaman bir televizyon anteniyle uğraştığımı hatırlamıyorum. Bebek bezinden yeni çıkmışken, annemle babamın antenle uğraştıklarına dair sadece belirsiz anılarım var. Hâlâ televizyon anteni üretildiğini bile bilmiyordum. Ama bu televizyon çok eski görünüyor, sanki rehin dükkanından ucuza alınmış gibi. Bu oteldeki her şey onlarca yıl önce yapılmış gibi görünüyor.

Yataktan kalkıyorum ve çıplak ayaklarım buz gibi ahşap zemine değince yüzümü buruşturuyorum. Televizyona doğru yürüyorum ve anteni ayarlamaya çalışıyorum. Bir dakika sonra net bir görüntü elde ediyorum, ancak anteni bırakırsam görüntü kayboluyor. Yani televizyon izlemek istiyorsam burada durmam gerekiyor.

Televizyon izlemek istemiyorum. Sadece haberleri görmek istiyorum.

Ekranda güzel, sarışın bir kadın gecenin en önemli haberlerini sunuyor. Çoğunlukla kar fırtınasından bahsediyorlar. Dikkatle dinliyorum

dikkatle dinliyorum, Derek Alexander adında otuz dört yaşındaki bir adamın cinayetiyle ilgili bir şey duymayı bekliyorum.

Hiçbir şey. Belki de tehlikeden kurtuldum. En azından şimdilik.

Yine titriyorum. Ayaklarım buz gibi. Nasıl çorap getirmeyi unutabilirim? Kim bu kadar aptal olabilir ki? Ama yine de, aklım başımda değildi.

Bir an düşündükten sonra anteni bırakıyorum ve televizyondaki görüntü yine kar yağışı gibi oluyor. Ama sorun değil. Telefonu alıp sıfırı çeviriyorum.

Beş kez çaldıktan sonra, diğer uçta Nick'in sesini duydum. "Kelly? Her şey yolunda mı?"

İlk düşüncem, *Kelly kim?* Sonra hatırlıyorum.

"Şey..." Bunu sormak biraz aptalca geliyor. "Merak ediyorum da... Fazladan çorabın var mı?"

O gülüyor. "Hayır, burada yok. Karıma sorabilirim, eğer..." Duruyor. "Biliyor musun? Greta'ya sormalısın. 202 numaralı odada. Sana çorap verir."

"Greta mı?" Ona el sallamak üzereyken kapıyı yüzüme çarptığı için, kapısını çalmak ve çorap istemek için tereddüt ediyorum. "Pek dost canlısı görünmüyor."

"Hayır, o sadece... O iyi biri. Gerçekten. Yaşlı bir kadın. Zararsız."

"Bilemiyorum..." Gözlerim, çoraplarımın hala sıırıslıklam görünüyor. Hatta, oraya koyduğumdan *daha* da ıslak görünüyorlar. "Sanırım sorabilirim..."

"Sana çorap vermekten mutluluk duyacaktır. Biraz eksantrik biridir, ama sadece yalnızdır. Ama söz veriyorum, iyi biridir. Yıllardır burada yaşıyor."

Bu durum beni pek heyecanlandırmıyor, ama Nick bana çorap bulacak gibi görünmüyor. Yani ayaklarımın sıcak ve kuru kalmasını istiyorsam, tek seçeneğim bu. "Tamam."

"Birkaç dakika sonra hindi sandviçiyle yukarı çıkacağım. Üzgünüm... Biraz... geciktim."

Telefonu kapattıktan sonra, odanın kapısına bakakaldım. Nick, 202 numaradaki kadının zararsız bir yaşlı kadın olduğunu söyledi, ama kapısının aralığından bana bakan o gözlerde bir şey vardı. Beni ürküttü. Ve eğer polis sonunda beni aramak için buraya gelirse, konuşabilecekleri başka bir tanığa ihtiyacım yok.

Ama yine de ayaklarım donuyor.

Boş ver gitsin. Kilidi açıp kapıyı açtım, sonra çıplak ayakla koridoru geçip 202 numaralı odaya gittim. Yarım saniye tereddüt ettim, sonra kapıyı çaldım.

On saniye kadar sonra, kapının arkasından bir ses duyuyorum. "Kim o?" "Merhaba." Başparmağımı ısıyorum — çocukluğumdan kalma kötü bir alışkanlık

tekrar ortaya çıkmış gibi görünüyor. "203 numaralı odada kalıyorum. Koridorun karşısında. Ve... bana bir konuda yardım edebilir misiniz diye merak ediyordum."

Uzun bir sessizlik olur. Bir an için, acaba gitti mi diye merak ederim. Ama sonra kilidin döndüğünü duyarım ve bir saniye sonra kapı aralanır.

İlk kez onu net olarak görebiliyorum. Düşündüğümünden daha yaşlı. Saçları uzun ve ince, dışarıda yağan kar kadar beyaz. Yüzünün her milimetresi kırışıklıklarla kaplı. Su gibi mavi gözleri bana bakıyor.

"Ne istiyorsun?" diyor çatlak bir sesle. Eskiden sigara içen biriymiş gibi geliyor. Ya da belki hala içiyordur, ama odasından sigara dumanı kokusu gelmiyor.

Özür dilercesine gülümsüyorum. "Aslında çorap. Seyahatim için yanıma almayı unutmuşum."

Gözleri çıplak ayaklarıma düşüyor. Sonra tekrar yüzüme dönüyor. "Bir çift çorap ödünç almak mı istiyorsun?"

"Evet." Ellerimi sıkıştırıyorum. "Sabah kendi çoraplarım kurduğunda yıkarım."

"Seyahate çıkıyorsan çoraplarını yanına almak önemlidir."

"Doğru. Biliyorum. Sadece unuttum."

Bir an düşünür. Sonunda kapıdan geri çekilir ve beni içeri alabilecek kadar kapıyı açar.

202 numaralı oda benim odamdan çok farklı görünüyor. Boyutu yaklaşık aynı, belki biraz daha büyük, ama yaşanmış gibi görünüyor. Nick bana onun yıllardır bu odada kaldığını söyledi ve ben buna inanıyorum. Benim odamdaki sert yatak örtüsü yerine, onun battaniyeleri yünden yapılmış ve egzotik çok renkli desenlerle kaplı. Odaya sarı bir ışık veren birden fazla lambası var. Duvarlar aynalarla kaplı, bu yüzden nereye baksam kendimi görebiliyorum.

Şu anda pek iyi görünmüyorum.

"Ben Greta," diyor. Tanımlayamadığım çok hafif bir aksanı var. Doğu Avrupa aksanı galiba.

"Ben Kelly," diyorum.

Burnunu çekiyor. "Bana gerçek adını vermek istemiyorsan, zahmet etme."

İtiraz etmek için ağzımı açtım ama sonra kapattım. Haklıydı. O benim gerçek adım değildi.

Greta'nın şifonyer çekmecesini karıştırmasını beklerken, şifonyerin üzerinde duran bir deste karta bakıyorum. Bunların oyun kartı değil, tarot kartı olduğunu anlamam bir saniye sürüyor. Kartların yanında, odanın sarı ışığında parlayan bir küre var.

Greta, onları fark ettiğimi görür ve "Otuz yıl boyunca karnavalda falcıydım" der.

Gülümsemeye çalışıyorum. "Yani geleceği okuyabiliyorsun?"

Bir an durup bana bakar. Su gibi mavi gözleri, dağınık görünüşümü süzer. "Bazıları için, evet."

Ben bu tür şeylere pek inanmam, ama ona bunu söylemiyorum. Beni korkutmaya çalışmaktan zevk alıyor gibi görünüyor. Çoraplarımı alabildiğim sürece sorun yok.

"Çoraplarım var," der sonunda, çekmecedен buruşuk kahverengi bir çift çorap çıkararak. "İhtiyacın olan çorap mı?"

"Şey, onlara *ihtiyacım* yok." Ayaklarımın arasında gidip geliyor. "Ama eğer varsa..."

Greta parmağını kaldırır. Duvardaki dolabı açar ve muhtemelen kendisinden daha ağır olan büyük siyah bir sandığı çıkarır. Kilidi açmak için uğraşır. Bir çift çorap için bu kadar zahmete girmesinden dolayı kendimi suçlu hissediyorum.

"Uzun zamandır burada mı yaşıyorsunuz?" diye kibarca soruyorum.

"Yıllardır," diye onaylar. "Emekli olduğumdan beri." Gözlerini kaldırır. "203 numaralı odadasın."

"Doğru," diyorum. "O zaman 201 boş olmalı."

Sandığın kilidi bir tıklama sesiyle açılır. "Nick 201'i hep boş bırakır."

Başımı sallıyorum. "Sızan boru yüzünden, değil mi?" "Hayır," diyor. "O yüzden değil."

"O zaman... neden?"

"Çünkü..." Greta sandıktan bir yığın çorap çıkarır ve duvara tutunarak ayağa kalkar. "Çünkü birkaç yıl önce, orada bir kadın öldürüldü."

Bunu sanki herkesin bilmesi gereken bir şeymiş gibi, çok doğal bir şekilde söylüyor. Yakın geçmişte burada birinin öldürüldüğünü.

Yine, telefonum olmasını çaresizce diliyorum. Baxter Motel'de neler olduğunu bir saniyede öğrenebilirim. Greta'nın tüm ayrıntıları bildiğini hissediyorum.

"Ne oldu?" diye soruyorum.

Greta elindeki çorap topunu sıkıca tutarak, keskin gözleriyle yüzümü inceliyor. "Senin gibi genç ve güzel bir kadındı. Senin yaşlarında. O da sarışındı. Adı Christina Marsh'tı. Birkaç gün kalmak için buraya gelmişti, ama sonra bir süredir odasından çıkmadığını fark ettim." Omzumun üzerinden, uzaktaki bir şeye bakıyor. "Ama sorun sadece bu değildi. Bir terslik vardı. Bunu biliyordum. Bu yüzden Nick'e gidip ona bakmasını söyledim. Ve..."

Onunla baktık, hikayenin geri kalanını duymak istemiyordum. Ama duymaktan kendimi alamadım.

"Yatağında yatıyordu, bıçaklanarak öldürülmüştü," diyor. "Nick onu orada buldu. Polis, yaklaşık bir gündür ölü olduğunu söyledi."

Elimi ağzıma kapatıyorum. "Bu korkunç. Katili buldular mı?"

Yavaşça başını salladı. "Bulamadılar, ama Nick'ten şüphelendiler. Zorla girildiğine dair bir iz yoktu, bu yüzden onu öldüren kişinin odasına girme imkânı olduğu sonucuna vardılar."

"Oh." Nick'le ilgili ilk izlenimimi hatırlıyorum, onun bir sineği bile incitmeyecek türde bir insan olduğunu düşünmüştüm. Ama izlenimler her zaman doğru çıkmaz. "Sence o...?"

Greta bir an sessiz kalır. Su dolu, kırmızı damarlı gözleriyle bana bakar.

"Hayır," diyor. "Nick asla böyle bir şey yapmaz. Polis yanılıyor. Ben de onlara öyle söyledim."

Nefesimi verip omuzlarım çöküyor. Greta, Nick'in katil olduğunu düşündüğünü söyleseydi ne yapardım bilmiyorum. Ama elbette öyle düşünmezdi. Sahibinin katil olduğunu düşünseydi neden burada yaşasın ki?

"Ama Nick'in onu öldürdüğünü düşünmelerinin başka bir nedeni daha vardı," diye ekliyor. Kaşlarımı kaldırıyorum. "Ne gibi bir neden?"

Hafif sarı renkli dili ağzından dışarı çıkıyor ve dudaklarını yalıyor. "Hikaye anlatmayı sevmem."

Gerçekten mi? Bana öyle geliyor ki, dedikodu yapmayı çok seviyor. Ama bunu söyleyemem.

Çorapları bana uzatıyor, ben de alıyorum. Kumaş elimde pürüzlü hissediliyor, sanki onlarca yıldır giyilmemiş gibi. Ama işimi görürler.

"Teşekkür ederim," diyorum.

O başını sallar. "Dikkatli ol."

Bununla ne demek istediğini bilmiyorum. Haksız değil, ben tehlikedeyim. Ama nedenini bilmiyor.

Döndüğümde, yine bir aynayla karşı karşıya geliyorum. Neden odasında bu kadar çok ayna var? Şu anda kendime bakmak zor. Sarı saçlarım cansız ve sönük, o kadar kısa ki kendimi tanıyamıyorum. Gözlerim çukurlaşmış, yanaklarım da koyulaşmış. Bu yerde korkutucu bir şey varsa, o da benim.

"Aynaları severim," diyor Greta. "Aynalar, bilinçli ve bilinçsiz zihin arasındaki bariyerdir. Herkesin kendi içsel kavramı vardır, ama aynalar gerçektir. Şu anda gördüğün şey, herkesin gördüğü gerçektir."

"Doğru," diye mırıldanıyorum.

"Burada kalırsan," diyor, "yarın senin için bir okuma yapacağım. Aydınlatıcı bulabilirsin."

"Önemli değil. Kalmayacağım."

"Gelecek seni şaşırtabilir."

Bu kadar tedirgin olmasaydım, gözlerimi devirirdim. Bu kadın geleceği göremez. Çekmecesinde çorap bile yok. Belli ki beni korkutmaya çalışıyor. Eminim 201 numaralı odada kimse ölmemiştir. Muhtemelen beni korkutmak için her şeyi uydurmuştur.

Ama işe yaramayacak.

"Çoraplar için teşekkürler," diyorum. "Sabah kapınızın önüne bırakırım."

"Onları saklayın," diyor. "Fazladan bir çift çorabınız olması gerekir."

Hoş bir jest, ama buradan çıkar çıkmaz eczaneden falan çorap alacağım. Ve saç boyası.

Sağ elimde çorapları sıkıca tutarak odasından çıkıyorum. Geleceği göremem ama bu kadını bir daha asla görmeyeceğimi tahmin ediyorum.

BÖLÜM 9

Çoraplar korkunç.

O kadının odasının halini düşününce, buna şaşırmamam gerekir herhalde. Düşündüğüm gibi sert ve rahatsızlar, ama en kötüsü üzerlerindeki desen. İlk başta, sadece elmas ve oval desenler olduğunu düşünüyorum. Ama bir saniye sonra, bunların ne olduğunu anlıyorum. Gözler.

Çorapların üzerindeki desen gözler.

Göz desenli çorapları giydiğim anda, kapıda bir vuruş duydum. Kapıyı hemen açmak üzereydim, ama sonra Greta'nın odasında öldürülen kadın hakkındaki hikayesini hatırladım. "Evet?"

"Benim, Nick. Sana hindi sandviçi getirdim."

O sözleri söyler söylemez, midem guruldadı. Ne kadar acıktığımı neredeyse unutmuştum. Kapıyı açtım ve Nick elinde beyaz bir tabakla orada duruyordu.

"Teşekkürler!" Tabakı ondan alıyorum ve yere koymadan sandviçin yarısını alıp ağzıma tıkıştırmaya başlıyorum. *Mmm...*

Benim hevesime gülüyor. "Güzel mi?"

"Evet, çok lezzetli. Kaba davrandığım için özür dilerim."

"Önemli değil." Gülümsüyor. "Beğendiğine sevindim. Buzdolabında ne varsa onu yaptım."

Bir ısırık daha alıyorum. "Ne kadar borçluyum?"

Kafasını sallar. "Endişelenme. Yemekler dahil."

"Oh. Tamam." Çok fazla misafiri olmadığı ve burası harap durumda olduğu için biraz kötü hissediyorum, bu yüzden çok zengin olmadığını düşünüyorum. Ama yine de, ben de parayı savurma lüksüne sahip değilim. "Tekrar teşekkür ederim."

Ayaklarıma bakıyor. "Çoraplarını almışsın. Greta mı verdi?"

"Evet, o verdi. O, şey, çok ilginç biridir..."

Nick başını geriye atıp güldü. "Evet, öyle, değil mi? Sana falına bakmayı teklif etti mi?"

İsteğim dışında ben de güldüm. "Evet, söyledi."

"Bu onun işi. Bir tür karnaval medyumuydu. Hepsi iyi bir gösteri."

Hindi sandviçimin bir ısırığını daha almadan önce duraksıyorum. "Sana hiç falına baktı mı?"

O burun kıvrır. "Evet. Her zamanki şeyleri söyledi. Genç yaşta öleceksin. Korkunç bir talihsizlik. Dediğim gibi, hepsi gösteriş, işi bu. Keşke o borunun kırılacağını da söyleseydi. *O zaman işime yarardı.*"

Hindi ve ekmeği yutuyorum. "201 numaralı odada gerçekten bir kadın öldü mü?"

Nick'in yüzündeki gülümseme kaybolur. Her ne olursa olsun, bu bilginin kesinlikle doğru olduğu açıktır. "Sana bunu o mu söyledi?"

Başımı sallarım.

Boynunun arkasını ovuşturur. "Ne dedi?"

Yüzünü inceliyorum. Açık kahverengi gözlerini. Çenesindeki sakalları. "Genç bir kadın olduğunu ve odada bıçaklanarak öldürüldüğünü söyledi. Ve onu sen buldun."

Öksürür. "Evet. Hepsi doğru."

Omurgamdan ayak parmaklarıma kadar bir ürperti geçer, oysa şu anda çorap giyiyorum. "Çok korkunç olmalı."

"Evet." Gözleri yere düşer. "Öyleydi. Daha önce böyle bir şey görmemiştim. Bir daha görmek istemiyorum. Hala bazen kabuslar görüyorum."

"Bu korkunç," diye mırıldandım. "Onu kimin öldürdüğünü hiç bulamadılar mı?"

Gözlerini kaldırdı. Ama bana bakmıyordu. Arkamdaki pencereye bakıyordu. "Hayır. Hiç bulamadılar."

"Oh," diye mırıldandım.

"Neyse." Gülümsemesi zoraki görünüyor. "Başka bir ihtiyacınız yoksa, ben evime döneceğim. Rosalie... Fırtına varken yalnız kalmayı sevmez. Boruyu sabah tamir edebilirim."

"Tabii." Karşıdaki evin penceresindeki silueti düşünüyorum. El sallamayan kadın. "Karın sabah buraya gelecek mi?"

Nick başını sallar. "Hayır. Artık motele gelmiyor. O... hasta. Ben ona bakıyorum." "Oh, çok üzıldüm.

Zor olmalı."

Omzunu kaldırır. "O benim karım. Hastalıkta ve sağlıklıta, değil mi?" Sol elimdeki alyansı anlamlı bir şekilde bakar. "Neden bahsettiğimi biliyorsun."

Nefesimi tutarım. Bu yüzüğü bana veren adama bıçak sapladığımı ona söyleyemem. "Evet. Elbette."

"İyi geceler, Kelly. Sabah görüşürüz."

Nick koridorda yürürken, yarısı bitmiş hindi sandviçimin olduğu tabağı sıkıca tutuyorum. 201 numaralı odadaki cinayeti gündeme getirene kadar çok iyi bir ruh hali içinde görünüyordu. Belli ki hala bu olaydan çok etkilenmiş durumda.

Nick'in onu öldürdüğünü düşünmelerinin başka bir nedeni daha vardı.

Greta'nın o odada bana anlattığı her şey doğrudu. O zaman neyden bahsettiğini merak ediyorum.

Neyse, önemli değil. Bu motelde fazla kalmayacağım. Sabah ilk iş, yola çıkacağım. Kar durur durmaz.

Kapımdaki "RAHATSIZ ETMEYİN" tabelasını çevirip kapıyı kapatıp kilitliyorum. Pencereye doğru yürüyüp gökyüzünden düşen kar tanelerini izliyorum. Keşke telefonumdaki hava durumu uygulamasını kontrol edip bunun ne kadar süreceğini görebilseydim. Telefonumu atmadan önce kontrol etmeliydim. Ama arabamın arkasında bir kürek var. Bir şekilde buradan çıkacağım.

Karşıya, hemen yanındaki küçük eve bakıyorum. Bakımsız ama büyük, eğimli pencereleri, tuğla bacası ve en üst kattan dışarı çıkıntı yapan konisiyle neredeyse bir kale gibi görkemli bir yanı var. Biraz çalışma ile gerçekten çok güzel olabilir. Tamir edilmesi gereken bir ev, orası kesin. Nick, karısının hasta olduğunu söyledi. Acaba evi tamir etme planları vardı da, sonra bu planlar suya mı düştü?

Planların suya düşmesinin nasıl bir şey olduğunu bilirim.

Yukarıdaki pencerede ışık hala yanıyor. Rosalie Baxter'ın silueti bana bakıyor. Bu sefer elimi kaldırmıyorum. Hatta perdeleri kapatıyorum, sadece küçük bir aralık bırakıyorum.

O anda Rosalie'nin siluetinin arkasında bir hareket görüyorum. Nick eve gelmiş olmalı. Perdelerin küçük aralığından onları izliyorum. Onun yanına eğiliyor, onunla konuşuyor. Elini uzatıp yüzüne dokunuyor. Onu öpmek için eğileceğini sanıyorum, ama eğilmiyor.

Ayağa kalktığını izliyorum. Aniden odada volta atmaya başlıyor. Üzgün görünüyor, ama elbette konuşmalarından tek kelime bile duyamıyorum.

Sonra odada dolaşmayı bırakıyor. Başını kaldırıp pencereden dışarıya bakıyor.

Başımı pencereden uzaklaştırıyorum. Beni görmüş olamaz, değil mi? Hayır, bu imkansız. Ama her halükarda, gözetlememem gerekir.

Kendi evinde karısıyla ne yapıyorsa, bu özel bir mesele. Beni ilgilendirmez.

Televizyona geri dönüyorum. Haberlerde Derek hakkında bir şey var mı diye merak ediyorum. Bu gece bu motelden çıkmamın imkanı yok, ama cesedi henüz bulmamışlarsa, biraz nefes alabilirim. Keşke telefonum yanımda olsaydı da internete girebilseydim, ama o zaman kolay bir hedef olurdu.

Televizyonu açıyorum, ama ekranın tamamı karlı. Antenle oynuyorum, her yöne çeviriyorum, uzatıyorum, kısaltıyorum. Umutsuz vaka, sinyal yok. Muhtemelen fırtına yüzünden.

Eh, fırtına bu kadar şiddetliyse, belki de beni aramaya çıkmamışlardır.

Scott Dwyer'ın kocamanın cesedini bulacağı düşüncesi beni ürpertir. Hala neden eve girip kontrol etmek için ısrar etmediğini tam olarak anlamıyorum. Protokol bu değil mi? Çılgınlık duyarsan, içeri bakmak zorunda değil misin?

Ama eninde sonunda cesedi bulacak. Keşke cesedi başka biri bulsa. Scott'ın son on yılda hayatımın ne kadar karıştığını bilmesini istemiyorum.

Scott'la tanıştığım lise yıllarındaki daha basit günleri düşündüğümde boğazım düğümleniyor. Tabii ki o zamanlar hayatım mükemmelden uzaktı. Annemle babamın aniden ölmesinin acısı hâlâ tazeydi. Çoğu gün okuldan sonra doğrudan eve gidip ders çalışırdım. Annemle babam ölmeden önce okul dışı etkinliklere katılırdım, ama artık kendimi buna zorlayamıyordum. Özellikle de kaza olduğunda annemle babam benim bir oyunumu izlemeye gitmişlerdi.

Lise yıllarımın çoğunda kendime kapandım. Burnumu kitaplara gömdüm ve diğer çocuklar beni soğuk, hatta kibirli biri olarak gördüler. Neyse, beni rahat bıraktılar.

Ama Scott çaba gösterdi. Sınıfta benimle konuşur, dersin ardından bir sonraki dersime kadar bana eşlik ederdi. Ben gülene kadar şakalar yapardı, ki bu hiç de kolay bir şey değildi çünkü ben kolay kolay gülmezdim. Sonra bir gün, dışarısının mevsim normallerinin üzerinde sıcak olduğundan bahsederken, yürürken omzunun benimkine değdiğini fark ettim. O da fark etti ve bana doğru sırtıttı. Bana baktığı her seferinde,

sınırsız sevgi dolu bir ifadeyle bakıyordu. Sanki benim tanıdığım en havalı, en harika kız olduğumu düşünüyordu.

Sonra sosyal bilgiler dersine girdiğimizde (aynı saatte okulun diğer ucunda bir dersi vardı ve benim yüzümden her gün kesinlikle geç kalıyordu), elini saçlarına sürerek saçlarını havaya dikleştirdi. Gülümsemesi sevimli bir şekilde gergindi.

Dışarısı çok sıcak. Ders bittikten sonra Frosty's'e gidip dondurma yiyebilir miyiz?

Neler olduğunu anlamam bir saniye sürdü. Scott bana çıkma teklif ediyordu. Ve ben de bunu ne kadar istediğimi fark ettim. *Kulağa hoş geliyor.*

Onu takdir etmiyordum. Çok gençtim ve diğer erkeklerin nasıl olduğunu bilmiyordum. Her erkeğin, benim kapıyı kendi başıma açmamam için bozuk Ford'unun etrafında koşuşturacağını sanıyordum. Okuldan sonra her gün beni eve bırakacağını, bunun için yüzme takımı antrenmanına yetişmek için okula aceleyle dönmesi gerekse bile. Beni nazıkçe ve tatlıca öpeceğini ve daha önce yapmadığımız bir şey denemeden önce saygıyla izin isteyeceğini sanıyordum.

Her zaman benim asla ulaşamayacağım bir mükemmellik fikrine sahip olan Derek'in aksine, Scott sadece benimle birlikte olmaktan heyecan duyuyor gibiydi.

Evet, tatlıydı. Ama aynı zamanda biraz sıkıcıydı. Biraz fazla iyiydi. Ben üniversiteye gidiyordum, o ise memleketimizde kalıp babasının dükkanında çalışıyordu. Bu ilişki lise ilişkisine çok benziyordu ve üniversiteye gittiğimde birlikte kalacağımızı hiç düşünmemiştim. Ve kalmadık da.

Üniversiteden sonra kasabaya geri döndüğümde, markette ona rastladım ve polis memuru olduğunu öğrendim. Ayrıca oldukça iyi bir vücuda sahip olduğunu da fark ettim. Bana bakışından, lisedeki gibi hala bana karşı aynı hisleri beslediğini anlayabiliyordum.

"Belki daha sonra bir şeyler içebiliriz?" diye önerdi.

Ama bankada yeni işe başlamıştım ve iyi bir izlenim bırakmak için çok meşguldüm. Bu yüzden onu başka bir zaman yapalım diye erteledim ve o başka zaman hiç gelmedi. Ve sonra tabii ki Derek hayatıma girdi.

Scott'ın, muhtemelen bir daha asla görmeyeceğim eski evimin mutfağına girdiğini hayal ediyorum. Derek'in ölü bedenine baktığını

ve gözlerinin tiksinti ile dolduğunu hayal ediyorum. Scott'ı bir dahaki sefere gördüğümde, bana o tanıdık sevgi dolu bakışı atmayacak.

Bir daha bana öyle bakmayacak.

Tanrım, her şeyi mahvettim.

Scott Dwyer'ı kafamdan atıyorum. Şu anda uyumam lazım. Önümde uzun bir sürüş günü var ve şu anda yapabileceğim başka bir şey olmadığına göre, dinlenmek için elimden geleni yapmalıyım.

Ama uyumanın zor olacağına dair içimde kötü bir his var.

BÖLÜM 10

Hayatımın en kötü gecesini geçirdim.

Uyanık kalmadım. Bu, olanlardan daha iyiydi, çünkü uykuya daldım ve her saat başı korkunç kabuslarla uyandım. Ama bunlar tam olarak kabus değildi. Anılardı.

İlk randevumuzu bir Fransız restoranında yaptık. Benim alışık olduğumdan çok daha lüks bir yerdi. Büyürken çok paramız yoktu ve tabii ki, anne babamız öldükten sonra işler çok daha zorlaştı ve sadece ben ve Claudia kaldık. O şekilde şımartılmaya alışık değildim.

Menüyü açtım ve hemen gözüm korktu. Menü tamamen Fransızca'ydı ve Fransızca bilsem bile bu yemeklerin yarısının ne olduğunu anlayamayacağımı hissettim. Derek'e çekinerek neyin iyi olduğunu sordum ve o da ikimiz için sipariş vereceğini söyledi. Ne tür yemekleri sevdiğimi bile sormadı, ama kendinden emin tavrı çok etkileyiciydi. Bugüne kadar çıktığım diğer erkeklerden çok farklıydı.

Derek özel bir kırmızı şarap sipariş etti. Hatta mantarı kokladı. Garson şarabı kadehime döktü ve Derek, ben bir yudum alırken heyecanla izledi. *Ne dersin, Quinn?*

Orada oturup, bu pahalı şarabı yerel içki dükkanından 10 dolara aldığım şaraptan nasıl ayırt edeceğimi bilemedim. Sonunda, *meyveli bir tadı var* dedim. (Öyle değildi. Tadı 10 dolarlık şarapla *tamamen* aynıydı.)

Derek bana gülümsedi ve ben de sınavda doğru cevabı vermişim gibi hissettim. O kadar yakışıklıydı ki, çekiciliği ve karizmasıyla ortalığı kasıp kavuruyordu. Benden daha *iyi* görünüyordu. Claudia bunu söylersem kızardı, ama böyle hissetmekten kendimi alamıyordum.

Bize *coq au vin* adında bir şey sipariş etti ve bunun kırmızı şarapta pişirilmiş tavuk olduğunu açıkladı. Ben de *foie gras* denedim, görünüşe göre ördek ciğeriymiş. Bana tadı çok kötü gelmişti, ama son birkaç yılda bu tadı sevmeye başladım.

Ve sonra, en lezzetli çikolatalı sufleyi bitirirken, Derek eğilip beni öptü.

Gerçek hayatta, bu güzel öpücük ikinci bir randevuya, sonra üçüncüye ve çok kısa bir süre sonra reddedemeyeceğim bir evlilik teklifine yol açtı. Ama rüyamda, aynı akşam yemeğini, aynı pahalı şarabı ve aynı lezzetli

çikolatalı sufle yedik. Ve o da beni aynı şekilde öptü. Ama sonra geri çekildiğinde, beyaz gömleğinde yayılan kırmızı bir leke vardı.

Quinn, diye nefes nefese kaldı.

Aşağı baktım ve sağ elimde bir biftek bıçağı gördüm. Kocamın kanıyla kaplıydı. Bıçağı yere attım, ama çok geçti.

"Seni kaltak," dedi Derek, yüzünün rengi solarken. *"Ambulans çağır..."*

Ama ben ambulans çağırmadım. Orada durup, hayatının ondan akıp gitmesini izledim.

Kocamı mutfağımın zemininde ölmesine izin verdim.

İşte bu da benim diğer sırrım. Derek'i beni boğmasın diye karnından bıçakladım, ama onu kurtarabileceğim bir an vardı. Hemen telefona koşup 911'i arasaydım, belki şu anda hayatta olabilirdi. Ama yapmadım. Evet, onu meşru müdafaa için öldürdüm, ama onun ölmesini istedim.

Sadece bu da değil, öldüğünden emin olmak için bekledim. Orada durup kan kaybından ölmesini izledim. Yardım için ağlarken. Bilincini kaybedene kadar ambulans çağırmam için yalvardı. Bilinci kapalıyken bile bekledim. Göğsünün inip kalkması durana kadar bekledim. Bileğinde nabız hissedemeyene kadar bekledim.

Otel odasındaki rahatsız çift kişilik yatakta birdenbire uyanıyorum. Bir an için tamamen kafam karışıyor. Nerede olduğumu hiç bilmiyorum. Ama sonra her şey birdenbire aklıma geliyor. Nerede olduğumu. Ne yaptığımı.

Yatağında oturuyorum, kalbim deli gibi atıyor. Buradan çıkmam lazım.

Kol saatime bakıyorum, saat dokuz olmak üzere. Neredeyse hiç uyumamışken nasıl bu kadar geç uyuyabildiğimi bilmiyorum. Ama yola çıkmak için bir saniye bile boşa harcayamam. Haberleri izlemek için televizyonu çalıştırmaya çalışacak vaktim yok. Arabanın radyosundan dinleyeceğim.

Tuvalete gidip idrarımı boşaltıyorum ve yüzüme biraz su serpiyorum. Aynada yansıyan görüntümü görünce irkiliyorum. Berbat görünüyorum. Sarı saçlarım en azından kurumuş, ama sanki birinin banyosunda makasla kesilmiş gibi görünüyor. Saçlarım cansız ve sönük, gözlerimin altında koyu mor halkalar var. Bir gecede on yaş yaşlanmış gibi görünüyorum.

Ama en kötüsü, hala kendim gibi görünmem. Evet, dağınık bir halim, ama hala açıkça Quinn Alexander'ım. Birisi fotoğrafımı görse, saçlarım kesik olsa bile tanınırım.

Görünüşümü değiştirmek için ne yapacağımı bilmiyorum. Kısa vadede saç boyası almam gerekiyor. Koyu renkli, ama dikkat çekecek kadar siyah olmayan bir şey. Ve biraz kilo almaya çalışabilirim, ama yemek alacak param yokken bunu nasıl başaracağımı hayal bile edemiyorum.

Neyse, bunu sonra düşünürüm. Şu anda buradan çıkmam lazım.

Mavi kot pantolonumu giyerken kapıda bir tıkırtı duydum. Kalbim göğsümde güm güm atıyor. Polis mi? Beni mi arıyorlar? Ama sonra Nick'in sesini duydum.

"Kelly?"

"Bekle!" Radyatörün üstünden çoraplarımı alıyorum. Çok sertler ama sıcak ve kuru. Ayaklarımı çoraplara sokup, kesilmiş saçlarımı elime alıyorum. "Geliyorum!"

Kapıyı araladım ve Nick orada duruyordu, elinde bir tabak yemek vardı. Yumurtalı omlet ve birkaç dilim çıtır çıtır domuz pastırması gibi görünüyordu. Onu görünce midem guruldadı.

"Rahatsız ettiğim için özür dilerim..." Kapı koluna asılı olan tabelaya dikkatle bakıyor. "Ama sana kahvaltı hazırladım. Acıktığınızı düşündüm."

O haklı. Yemek tabağını görünce midem acı bir şekilde guruldadı. Yumurtalar kahverengiydi ama umurumda bile değildi. Tek lokmada yiyebilirdim. "Teşekkürler. Ama yakında yola çıkacağım."

Nick'in kaşları saç çizgisine kadar yükseldi. "Yola mı?"

"Evet..." Pencereden dışarı bakıyorum. "Kar durdu, değil mi?"

"Evet, ama..." Kaşlarını çatıyor. "Kar altında kaldık. Öğleden sonraya kadar buraya kar küreyici gelemiz. Arabayı nereye park ettiğini görmüyorum, ama kocaman bir kamyonetin yoksa buradan nasıl çıkacağınızı bilmiyorum."

Midem düğümlenir. "Ciddi misin?"

Ayaklarını değiştirir. "Üzgünüm. Kar küreme şirketini tekrar arayabilirim. Ama dün gece yaklaşık 60 santim kar yağdı..."

Hayır, hayır, hayır... bu olamaz. Buradan çıkmam lazım. "Belki arabamı kazıp çıkarabilirim."

"Uh..."

Beyaz tabağı ellerimde sıkıca tutuyorum, iştahım birdenbire kaçıyor. "Bana yardım eder misiniz?"

"Yardım etmek mi?"

"Çıkmam için yardım et." Tabağı o kadar sıkı tutuyorum ki, elimde parçalanacakmış gibi hissediyorum. "Bugün buradan çıkmam lazım. Lütfen."

"Uh..." Nick omzumun üzerinden, her şeyi kaplayan kör edici beyaz karı pencereden dışarıya doğru bakıyor. "Deneyebiliriz, ama dışarıda çok kar var. Arabayı nereye park ettin? Dışarıdaki otoparkta değilsin."

"O lokantanın yanına park ettim. Tahta ile kapatılmış olan."

"Tamam." Omuzlarını kaldırdı. "Bir deneyeceğiz." Ayaklarıma baktı. "Botun var mı?"

Tabii ki botum yok. Lanet olası çoraplarım bile yoktu. "Hayır.

Ama sorun değil."

Çenesindeki sakalları ovuşturur. "Rosalie'den bir çift ödünç alayım.

Aynı beden gibi görünüyorsunuz."

Hasta karısından bot ödünç almak beni biraz rahatsız ediyor. "Sorun değil."

"Sorun *değil*. Dışarıda çok kar var. İyi bir çift botun yoksa ayak parmağını kaybedebilirsin."

Haklı. "Eğer sorun olmazsa..."

Yemek tabağına başını salladı. "Neden kahvaltı yapmıyorsun, sonra ben de botlarla aşağıda buluşuruz."

Kabul ediyorum, ama yüzündeki ifade beni umutlu hissettirmiyor. Ya buradan çıkamazsam? Şu anda kolay bir hedefim.

O gittikten sonra, televizyonda yayın almaya çalışırken yumurtaları ağzıma tikiştiriyorum. Yumurtalar oldukça kötü. Kuru ve tatsızlar, pastırma da yanmış. Hindi sandviçinde daha başarılıydı. Adil olmak gerekirse, hindi sandviçini mahvetmek zor.

Yerel haberleri izliyorum ama cinayetle ilgili hiçbir şeyden bahsedilmiyor. Yine haberlerin çoğu kar fırtınasıyla ilgili. Haberin henüz medyaya yansımamış olması mı, yoksa Derek'in cesedini henüz kimse bulamamış olması mı bilmiyorum.

Onu henüz bulmamış olmaları neredeyse imkansız görünüyor. Mutfak zemininde ölü yatıyor ve kimse bunu bilmiyor. Bir cesedin çürümesi ne kadar sürer? Henüz çürümeye başlamamıştır, değil mi? En azından bu soğukta olmaz.

Derek'i bu şekilde düşünmek neredeyse imkansız. O çok güçlü, iri ve hayat doluydu. Hayattan daha büyüktü. Onun ölmüş olması...

Öldü, değil mi?

Değil mi?

Bu düşünce aklıma gelmemiştir. Orada durup öldüğünden emin olmak için bekledim. Mutfak zemini kanla kaplıydı. Kesinlikle ölmüştü. Nefes almıyordu.

Ölmüş.

Ama...

Ben doktor değilim. Nefes almıyor gibi *görünüyordu*. Nabzını hissedemedim. Hareketsizdi. Ve *çok* fazla kan vardı. Hayatta olması imkansızdı.

Evden çıkmadan önce onu kontrol etmedim. Buna dayanamadım. Onu bıraktığım gibi mutfak zemininde yatmaya devam ettiğini varsaydım. Sabah evden çıkarken ışıkları kapattığını veya kapıyı kilitlediğini emin olamadığım zamanki his gibi. Ama milyon kat daha kötü.

Ya kimse beni aramıyor çünkü Derek aslında ölmemişse?

Az önce yediğim yumurtaları kusacakmışım gibi hissediyorum. Birkaç dakika önce, bir şeyden emindim: Derek ölmüştü. Bundan emindim. Ama şimdi o kadar emin değilim. Ya yerden kalkıp yaralarını sarmışsa ve şimdi beni arıyorsa?

Her halükarda, buradan bir an önce gitmem lazım.

Sol elime bakıyorum, evlilik yüzüğüm hala orada, benimle alay ediyor. Ne olursa olsun, o aptal şeyi elimden çıkarmak istiyorum. Onu sertçe çekip çıkarıyorum. Yüzüğün olduğu yerde cildim birkaç ton daha beyaz. İlk yapacağım şey, o bronzluk izinden kurtulmak.

Yatağın yanındaki şifonyerin çekmecesini açıyorum. İçinde sadece bir İncil var. Yüzüğümü çekmeceye atıp çekmeceyi kapatıyorum.

Odanın anahtarını alıp çıkarken arkamdan kilitliyorum. Çantamı da yanıma almayı düşünüyorum ama bırakmaya karar veriyorum. Motelin girişine uğrayıp çıkarken çantayı oraya atabilirim.

"Bu kadar çabuk mu gidiyorsun?"

Arkamda duran Greta'ya dönüp bakıyorum. Ayak bileklerine kadar uzanan uzun, açık mavi bir gecelik giyiyor. Benden farklı olarak, çıplak ayakla dolaşmaktan hiç rahatsız görünmüyor.

"Evet," diyorum. "Gitmem gerek." "Dışarıda çok kar var."

"Doğru," diyorum sinirli bir şekilde. "Nick arabamı çıkarmama yardım edecek."

Greta ayaklarıma bakıyor. Üzerimde sadece çoraplarım var. "İlginç bir ayakkabı seçimi."

Dişlerimi sıkıyorum. "Nick, karısından bir çift bot ödünç alacağını söyledi."

Greta'nın dudakları kıvrılır. "O adamın karısından ödünç aldığın şeylere dikkat et."

Onun ifadesinde beni çok rahatsız eden bir şey var. "Sorun olmadığını söyledi. Bu onun fikriydi."

"Tabii ki öyleydi." Alaycı bir şekilde güldü. "Sadece söylüyorum. Rosalie, kocasının genç ve güzel bir misafire yardım etmesi için botlarını vermekten hoşnut olmayacaktır." Gözlerini bana dikti. "O her zaman onu izliyor, biliyorsun."

Motelin karşısındaki evin penceresindeki gölgeyi düşünüyorum. Nefesim kesiliyor. "Kıskanılacak bir şey yok. İnan bana."

"Bunu Christina Marsh'a söyle."

Boğazım kurur. Ne diyor bu? Rosalie Baxter'ın 201 numaralı odadaki kızın ölümüyle bir ilgisi olduğunu mu ima ediyor?

Ama hayır. Bu delilik. Nick, karısının hasta olduğunu söyledi. O hasta, kimseyi öldürmeye kalkmaz.

Tabii ki, karısının ne hastalığı olduğunu söylemedi. Ya akıl hastasıysa?

Kafamı sallıyorum. Bu çok saçma. Bir saat içinde buradan gideceğim. Nick'in deli karısını düşünmeme gerek yok. Greta da sadece beni korkutmaya çalışıyor. Nick, onun dramatik bir tarafı olduğunu söylemişti.

"Her şey yoluna girecek," diyorum Greta'ya. "Sizinle tanışmak... güzeldi."

Aslında değil.

Yaşlı kadının yüzündeki ifade okunamaz. "Ben de seninle tanıştığıma memnun oldum... *Kelly*."

Greta bu sözlerle kapıyı yüzüme çarpar. Kapının arkasından kilitlerin yerine oturduğunu duyarım. Oysa burada sadece ikimiz varız. Ve tabii Nick. Neden bu kadar kilit gerektiğini merak ediyorum.

Koridorda yürürken 201 numaralı odanın önünden geçiyorum. Orada olmuştu. İki yıl önce bir kızın öldürüldüğü yer.

Onu bulmak nasıl bir şeydi acaba? Nick anahtarıyla kapıyı açmış, sonra onu yatak örtüsünün üzerinde yatarken bulmuştu, kumaş kanıyla lekelenmişti. Elbette yatak örtüsünü atmak zorunda kalmıştı. Kan lekesini çıkarmak ne kadar zor olduğunu artık biliyorum.

Titriyorum. Artık bunu düşünmeme gerek yok. Bugünden sonra, Baxter Motel'i bir daha asla görmeyeceğim.

Söz verdiği gibi, Nick beni birinci katta bekliyor. Üzerinde kalın siyah bir palto ve başında siyah bir bere var. Bana gülümsediğinde, bir şekilde sevimli görünüyor. Derek inkar edilemez bir şekilde yakışıklıydı, ama ben her zaman Nick gibi erkekleri tercih ettim. Komşu çocuk gibi yakışıklı olanları.

"Sana bot aldım!" Siyah, kürklü kar botlarını kaldırıyor. "Bu seni sıcak tutar."

"Teşekkürler." Botları almak için uzanıyorum, ama sonra tereddüt ediyorum. "Onları ödünç almamın bir sakıncası yok mu?"

"Evet!" Başını salladı. "Tabii ki. Zaten artık hiç giymiyor. Muhtemelen, bilirsin, alabilirsin."

Onun karısının botlarını almam mümkün değil. Ama arabamı kurtarana kadar onları giyeceğim.

Motelin dışına çıkıp karı gördüğümde midem bulandı. Nick abartmıyordu. Kar kalınlığı 60 santimetreden fazla görünüyordu. Bazı yerlerde 3 metreye yakın kar vardı. Ve ben bir kamyonet değil, Corolla kullanıyordum. Buradan nasıl çıkacağım?

"Vay canına," diye mırıldanıyorum. "Durumun bu kadar kötü olduğunu fark etmemiştim." O da başını sallıyor. "Ne tür bir araban var?"

"Corolla."

Gözleri büyüdü. "Bu zor olacak."

Onun için şunu söylemeliyim ki, hala bana yardım etmeye istekli görünüyor. Rosalie'nin botları derin beyaz karın içine batarken, arabamı park ettiğim lokantaya doğru çok yavaş ilerliyoruz. Restoranın etrafından dolaşarak park ettiğim yere gitmemiz gerektiğini açıkladığımda, Nick biraz şaşırılmış görünüyor, ama neden böyle bir şey yapacağımı sorgulamadan benimle birlikte yürümeye devam ediyor. Onun bir küreği var, benim de arabamın bagajında bir tane var. Ama her adımda bunun ne kadar imkansız olacağını anlıyorum. Beni buradan çıkarmak için bir futbol sahası uzunluğunda kar kürememiz gerekecek.

Restoranın yan tarafına geldiğimizde, Nick beyazlığa gözlerini kısarak bakıyor. "Araban nerede? Görmüyorum."

Ben de göremiyorum. Kahretsin, arabam nereye gitti?

Ama sonra çöp konteynerinin arkasında büyük bir kar yığını görüyorum ve mavi yan aynanın küçük bir parçasını fark ediyorum. Bu benim arabam. Sadece kar altında kalmış. Restoranın onu kardan biraz koruyacağını ummuştum, ama bu son zamanlardaki şansıma daha uygun görünüyor.

"Orada," diyorum.

Nick başını sallar ve dün gece arabamı gömen o devasa kar yığınının doğru yola çıkarız. Oraya vardığımızda, arabamın kaputuna tutunarak dengede kalmaya çalışır. "Tanrım, ne kadar çok kar var," der.

"Yardım ettiğin için teşekkürler," diyorum.

"Evet," diye nefes nefese cevap verdi. "Peki... işe koyulalım."

Bagajı temizlememe yardım ediyor, böylece bagajı açıp kendi küreğini ve buz kazıyıcımı alabiliyorum — New England kışında çok önemli bir alet. Sonra ikimiz de işe koyuluyoruz.

İşler yavaş ilerliyor. Arabamın üzerinde çok fazla kar var. Arabamın çevresinde de. Arabamın çevresindeki alanda da. Cidden cesaretim kırılıyor, ama Nick şikayet etmiyor. Sadece arabamın etrafındaki karı küreyip duruyor.

"Yardımın için teşekkürler," diyorum. "Gerçekten. Çok minnettarım."

Bana gülümsüyor. "Sorun değil. Yardımcı olmaktan mutluluk duyuyorum."

"Eminim çoğu motel sahibi misafirlerine kar küremekte yardım etmez." O gülüyor. "Biz tam hizmet veren bir moteliz." Bana göz kırpmıyor.

"Ve daha uzun kalmanız gerekirse, hiç sorun değil. Size indirimli bir fiyat falan ayarlayabiliriz."

Parasız olduğumu anlamış. Ama kalmamamın sebebi parayla alakalı değil. Zaten, bu harap motelin görünüşüne bakılırsa, kimseye indirim yapabilecek durumda değil. "Teşekkürler," diyorum mırıldanarak.

"Yemekler de daha iyi olmayacak," diye neşeyle devam eder, "ama en azından bol miktarda var. Müşterilerin yemeklerin çok kötü olduğunu şikayet ettiği restoranla ilgili şaka var ya? Sonra da 'Porsiyonlar da çok küçük!' derler."

Gülümsemediğimde, "Yani, yemekler berbatsa neden büyük porsiyon isteyesin ki, değil mi?" diye ekler.

Başımı sallarım. "Evet..."

Boğazını temizler. "Üzgünüm, sadece seni neşelendirmek istedim. Sanırım bu şakayı pek iyi anlatamadım."

Onun için çok küçük bir gülümseme yapıyorum. Ama içten gelmiyor. "Merak etme. Bana verdiğin yemek ne olursa olsun benim için sorun değil."

"Dediğim gibi, yemekleri karım yapardı." Yine, karısından geçmiş zamanda bahsediyor. "Şu anda onun için zor bir dönem."

Soğuğa rağmen alnımdaki teri siliyorum. Kar küremek zor bir iş. Her şeyin üstüne, yarın tüm kaslarım ağrıyacak. "Yani... burası onun restoranı mıydı?"

Nick arkasına, tahta ile kapatılmış binaya bakıyor. "Evet, öyleydi. Bu her zaman onun hayaliydi. Kendi restoranını açmak. Bir süreliğine de çok iyi gidiyordu. Yol kenarında küçük bir dinlenme tesisi olduğunu düşünürsek, *gerçekten çok* iyi gidiyordu."

"Ne oldu?" diye soruyorum.

Sorum onu şaşırttı. Belki de sormamalıyım, ama bir saattir kürekle kar küreyip duruyorduk. Fiziksel emekle birbirimize bağlanmıştık.

"Şey," diyor, "karısı hastalandı." Bir an tereddüt ediyor. "MS hastası. Multipl skleroz. İlerleyen bir alt türü var ve son beş yıldır durumu giderek kötüleşiyor. Artık yürüyemiyor bile ve çoğunlukla ona ben bakıyorum."

"Oh hayır," diye mırıldandım. "Bu çok kötü. Çok üzüldüm." Ama bir yandan da karısının paranoyak şizofreni olduğunu itiraf etmemesine rahatladım. Bunun yerine, karısı evden çıkamayacak kadar hasta. Kıskanç bir tip olsa bile, ondan korkmak için bir neden yok gibi görünüyor.

"Restoranı işletmeye devam etmesini istedim," diyor. "Tekerlekli sandalyeyle kullanabilmesi için mutfağı tadilata sokabileceğimizi söyledim. Ama o hiç istemedi. Her şeyi her zamanki gibi yapmakta ısrarcı ve yapamazsa..."

"İnsanlar inatçı olabilir."

O başını sallar. "Onun için zor olduğunu anlıyorum. Aynı şey bana olsaydı iyi karşılayacağımı söylemiyorum. Ama isteseydi eskisi gibi her şeyi yapabilirdi. Oysa artık *hiçbir şey* yapmak istemiyor. Bütün gün evde kalıyor, orada deliye dönse de. Bu *beni* delirtiyor."

Derek'i düşünerek ona anlayışlı bir bakış atıyorum. "Hepimiz bazen biraz çıldırırız."

"Doğru, ama..." Bir an için küreği bırakıp uzaktaki küçük evine bakar. "Bu benim için çok ağır. Zor."

"Anlıyorum." Dudaklarımı ısırıyorum. "Hiç, başka bir yerde daha iyi olabileceğini düşündün mü?"

Yumuşak kahverengi gözlerinde aniden bir öfke parladı. "Başka bir yer mi? *Huzurevi* gibi mi demek istiyorsun?"

"Şey..."

"O benim *karım* lan." Eldivenli eli yumruk haline gelir. "Daha otuz beş yaşında. Onu *huzurevine* koymayacağım. Dalga mı geçiyorsun? Beni ne sanıyorsun sen?"

Bir adım geri çekildim, kürekle tutuşum sıkılaştı. "Özür dilerim. Öyle demek istemedim. Ben sadece..."

Nick'in omuzları düşene kadar nefesimi tuttuğumu fark etmemiştim. "Hayır, özür dilerim. Sana saldırmamalıydım. Kötü bir niyetin yoktu. Şikâyet etmemeliydim. Benim hatam."

Kavganın bu kadar çabuk bitmesine şaşırıyorum. Bu Derek olsaydı, saatlerce bana bağırmaya ve günlerce zihinsel olarak bana işkence etmeye başlardı. Bir keresinde annesinin yaptığı güveç çok tuzlu olduğunu söylemeye cesaret ettiğimde, ertesi gün içeri girememem için ön kapının kilitlerini değiştirmişti. (Ve inanın bana, o güveç resmen tuz yalama tahtası gibiydi.)

"Sorun değil," diyorum. "Muhtemelen burada insanlarla pek konuşma fırsatın olmuyor."

"Kesinlikle öyle." O, çarpık bir gülümsemeyle, "Neyse, dinlediğin için teşekkürler. Burada nispeten mutluyuz. Yani, daha iyi olabilirdi. Ama daha kötü de olabilirdi, değil mi?"

"Tabii," diyorum. *Kocanı öldürdükten sonra kaçıyor olabilirsin. Ya da belki onu öldürmedin ve o senin peşinde. Yani evet, durum daha kötü de olabilirdi.*

"Oh, hey," diyor. "Sanırım telefonum çalıyor." "Ben bir şey duymuyorum."

"Sessiz modda. Titrediğini hissediyorum." Sağ eldivenini çıkarır ve pembe parmakları ortaya çıkar. Cebini karıştırır ve telefonunu çıkarır. "Merhaba Rosie. Ne oldu?"

Karısı onunla konuşurken yüzündeki ifadenin değiştiğini izliyorum. Dönüp arabadan birkaç adım uzaklaşıyor. Bu sefer sesi daha alçak ama yine de zar zor duyabiliyorum. "Sadece arabasını kazmasına yardım ediyorum," diye mırıldanır. "O sıkışmış..." Başını eğiyor. "Hayır... Rosie, hadi ama, bu..." Uzun bir nefes veriyor. "Ne yapmamı istiyorsun? Yardım etmeliyim."

İçim sızlar. Greta haklıymış, galiba onu karısıyla başını belaya sokmuşum.

Sesini biraz daha alçaltıyor ve şimdi onu duymakta zorlanıyorum. Sonunda telefonu kapatıyor. Bir an için sinirli görünüyor, ama sonra kendini toparlıyor.

"Başını belaya soktuysam özür dilerim," diyorum.

Elini salladı. "Önemli değil. Arabayı denemek ister misin? Çalıştırmayı dene bakalım."

Corolla'ma şüpheyile bakıyorum. Arabadaki tüm karı temizledik, ama hala kar denizinin ortasındayız. Buradan nasıl çıkacağım? Ama denemeye hazırım. Çok uzağa gitmem gerekmiyor.

Sürücü koltuğuna oturuyorum. Arabanın içi biraz daha sıcak olur diye düşünmüştüm, ama nedense daha da soğuk. Bir dua ediyorum, anahtarı kontağa sokuyorum ve motor çalışınca rahatlıyorum. Arabanın gece boyunca bozulmuş olmasından korkuyordum.

Ama sonra gaza bastım. Araba kıpırdamadı. Camı indirdim. "Hiç hareket etmiyor."

Nick düşünceli bir şekilde başını salladı. "Tamam, tekrar park konumuna getir. Tekerleklerini biraz daha kazayım. Sonra tekrar deneyelim."

O tekerleklerimi kazarken ben sabırla bekledim. Birkaç dakika sonra, arabayı tekrar denemem için bana işaret etti.

Bu sefer tekerlekler ileri doğru hareket etti. İçimden yaklaşık iki saniye sevinç çığlığı attım, sonra yine sıkıştım. Tekerleklerim dönüyordu, ama ben hiçbir yere gidemiyordum. Gaza daha sert bastım, ama yetmedi.

"Lanet olsun!" diye bağıryorum.

Nick kaşlarını çatar. "Üzgünüm Kelly. Buradan ana yola kadar sana bir yol açmamın mümkün olacağını sanmıyorum. Oldukça uzak."

"Biliyorum," diye mırıldanıyorum.

"Ve dediğim gibi, kar küreyiciler öğleden sonra buraya gelecek. Restoranın etrafını küreyip senin çıkabilmeni sağlayacağım."

Bu konuda yapabileceğim hiçbir şey yok. Kar küreyiciler gelene kadar kar altında kalacağız. Ve bunun ne zaman olacağını sadece Tanrı bilir. Öğleden sonra olacağını söylüyor, ama ne zaman? Motel odasında kaç saat daha oturup bekleyeceğim?

Ve o anda gözlerim doldu.

"Kelly?" Nick pencerenin yanına eğildi. "İyi misin?"

Gözyaşlarımı silmek için elimden geleni yapıyorum. Ama o ne olduğunu biliyor. "İyiym. Sadece... gitmem gereken bir yer var."

"Seni götürebilmeyi isterdim. Ama benim Ford'um senin arabandan daha kötü durumda..."

Gözlerimi kırpıyorum, gözyaşlarımın akmasını engelleyemiyorum. Nick beni bir yere götürse de bir faydası olmaz. Arabamı bırakamam. En azından takas için ihtiyacım var. "Sorun değil."

Nick bir an sessiz kalır, arabanın dışında durur. Cebinde bir şeyler arar, sanırım telefonunu arıyor, ama sonra bir tomar mendil çıkarır. Onları bana uzatır. "Temizler. Söz veriyorum."

Mendilleri alıp gözlerimi silerim ve kendimi kontrol altına almaya çalışırım. Kendimi kaybetmemeliyim. Bu kadar da önemli bir şey değil. Yollar karla kaplıysa, umarım polis de beni çok aramaz. Birkaç saatim var. Belki kar küreme makinesi erken gelir.

Arabadan iniyorum ve birlikte otele doğru yürüyoruz. Hâlâ ana gişenin önündeki yere kovayı koymuş. Sanırım 201 numaralı odadaki sızıntıyı tamir etmeye vakit bulamamış.

Şimdi fark ettim ki, tavandan damlayan su normalde olduğu gibi berrak görünmüyor. Kahverengimsi bir tonu var. Neredeyse kırmızımsı. Acaba paslanmadan mı kaynaklanıyor? Burada boruların paslanması mantıklı.

Nick, damlayan suyu izlediğimi görünce "Tesisatçıyı bekleyeceğim" diyor. "Bu sabah denedim ama... pek şansım yok gibi. Sanırım bir profesyonele ihtiyacım var, anlarsın ya?"

Başımı sallıyorum. Kovada biriken suyu izliyorum. Kesinlikle kırmızı görünüyor. Bu çok garip.

"Odama çıkacağım," diyorum. "Biraz uzanacağım. O kadar kürek çekmek beni yordu."

"Tabii." Tezgahın arkasına geçip oturur. "Biraz evrak işlerini halledeceğim, ama öğle yemeği hazırlamamı istersen beni çağır."

Neredeyse büyük porsiyonlar hakkında bir şaka yapacaktım, ama dilimde kaldı. Şu anda şaka yapma havamda değilim. Yemek yeme havamda da değilim.

"Botları radyatörde kurutacağım, sonra sana getireceğim," diyorum.

Omuzlarını silkiyor. "Onları sende bırakabilirsin. Dediğim gibi, Rosalie artık yürüyemiyor. Onlara ihtiyacı yok."

Kaşlarımı kaldırıyorum. "Yani botları bana vermen senin için sorun değil mi?"

Ağzını açıyor ama hemen bir şey söylemiyor. "Evet.

Haklısın. Muhtemelen geri vermelisin."

Odama geri dönerken merdivenlere bıraktığım ıslak ayak izleri yüzünden kendimi suçlu hissediyorum. Belki de botların ağırlığından dolayıdır, ama merdivenler bu sefer daha da gıcırıyor. Bir anda devasa bir moloz yığının dönüşseler bile şaşırmam.

Odanın yolunu tutarken 201 numaralı odanın önünden geçiyorum. Neden bilmiyorum ama bu odanın önünden her geçtiğimde tüylerim diken diken oluyor. Kapı kapalı ve odada kimse olmamasına rağmen kapı kolunda "RAHATSIZ ETMEYİN" yazan bir tabela asılı. Kulağımı kapıya dayıyorum. İçeriden ses gelmiyor.

Elimi uzatıp parmaklarımla kapıyı okşuyorum. Bir anda, elimi kapı koluna indiriyorum.

Ve çevirmeye çalışıyorum.

BÖLÜM 11

"Kapıyı kilitli tutuyor."

Greta'nın sesini duyunca neredeyse üç metre havaya zıplıyorum. Kapısı ile kapı çerçevesi arasındaki küçük aralıktan beni ne kadar süredir izlediğini bilmiyorum. Elimi kapı kolundan çekiyorum.

"Üzgünüm," diye mırıldanıyorum.

Beyaz kaşlarından birini bana doğru kaldırdı. "*Benden* özür dileme. Bu motelin sahibi Nick ve Rosalie Baxter. Ne yaptığın umurumda değil." Elimi kot pantolonuma sildim. "Ben sadece..."

"Merak ettim?"

"Sanırım." 201 numaralı odanın hemen altındaki tavandan gelen garip sızıntıdan bahsetmek istemiyorum. "Neyse."

Greta bana göz kırpmıyor. "Bana katılmalısın. Öğle yemeği yiyeceğim." O anda Greta'nın odasından oldukça hoş bir koku geldiğini fark ediyorum. Bir dakika önce hiç iştahım yoktu. Ama iştah açıcı bir koku, öğle yemeği vaktinin geldiğini hatırlatıyor. Greta'nın yaptığı her neyse, hindi sandviçinden ya da kahverengi yumurtalardan çok daha iyidir.

"Emin misin?" diye soruyorum.

"Gelmeni istemeseydim seni davet etmezdim." Bu doğru.

Ceketimi ve botlarımı odama bırakıp, 202 numaralı odaya gidip Greta'ya öğle yemeğinde eşlik ediyorum. Tabii ki, odasına girdiğim anda, geçen sefer buraya geldiğimde neden tüylerim diken diken olduğunu hatırlıyorum. Tüm aynaları hatırlasaydım, belki de hayır derdim.

Yatağının önünde küçük bir masa var. Yatağın kenarına oturup, koyu kahverengi bir güveç gibi görünen şeyi yumurta eriştelerinin üzerine kaşıkla koymasını izliyorum.

"Bu gulaş mı?" diye soruyorum.

"Hayır," diyor. "Bu porkolt." "Porkolt mu?"

Kafasını şiddetle sallar. "Hayır, *porkolt*."

Asla doğru telaffuz edemeyeceğim için sadece başımı sallıyorum. Tabağıma üç kişiye yetecek kadar büyük bir miktar güveç koyuyor. Hafifçe bükülmüş bir çatal ile birlikte tabağı önüme koyuyor.

"Çok fazla yemek var," diyorum.

"Evet. Çok zayıfsın. Hepsini ye."

Bütün bu yemeği yemeye çalışırsam, muhtemelen hemen sonra kusarım. Ama tartışmayacağım. Çatalımı yemeğin içine daldırıp bir parça et alıyorum. Ağzıma götürüp deneme amaçlı bir ısırık alıyorum. "Bu çok lezzetli!"

"Neden bu kadar şaşırdın?"

"Sadece..." Bir ısırık daha alıyorum. Belki de bütün tabağı yiyebilirim. "Bunu nerede yaptın? Bu odada yapmamış olmalısın."

"Mutfakta yaptım. Nick mutfağı kullanmama izin veriyor ve haftada bir kez beni markete götürüyor. Onun yemeklerini sevmiyorum ve o da yemek yapmayı sevmiyor."

Bir ısırık daha alıyorum. Bu harika. Zengin bir güveç tadı var ve hafif bir kırmızı biber aroması. Bunu evde yapsaydım, Derek...

Tanrım, ne düşünüyorum ben? Bir daha Derek için yemek yapmayacağım. Asla.

"Peki karnavalda çalışmak nasıldı?" diye soruyorum.

"Geçimimi sağlıyordu." Omuz silkiyor ve kendi güveç tabağıyla yanıma oturuyor. Bu kadar minikken nasıl bu kadar çok yiyebildiğini bilmiyorum. "Bir yeteneğim var, bu yüzden onu paylaşmak benim görevimdi."

"Yeteneğin tam olarak nedir?"

Hafifçe gülümser. "Şüphecisin." Omuz silkiyorum.

"Bu ailemizde var." Tabağındaki yemeği karıştırır. "Hepimiz çıplak gözle görülebilenin ötesini görebilme yeteneğine sahibiz. Ben geçmiş, bugünü ve geleceği görebiliyorum."

Bir parça eti çiğniyorum. Bu hayvanın ne olduğunu bilmiyorum ama çok lezzetli. "Mmm."

"Sana falına bakmama izin vermelisin."

"İstemem."

"Neden? Zaten buna inanmıyorsun. O zaman eğlenmek için yap. Tamam mı?"

Tarot kartlarını gördüğüm şifonyere başımı sallıyorum. "Yani Tarot kartları mı kullanıyorsun, kristal küre mi, yoksa...?"

Elini reddedercesine salladı. "Onlar sadece gösteriş için süs eşyaları." Şakağını hafifçe vurdu. "Gerçek yetenek burada."

"Nick'in falına baktın mı?" diye soruyorum. Güveçten bir lokma alıyor.

"Baktım." "Ve?"

Dilini şaklatıyor. "Seans sırasında olanlar gizlidir. Ama şunu söyleyeyim. O, falına inanmadı. Ve bu onun zararına oldu. Ayrıca şunu da söyleyeyim..." Nefesinden şarap kokusu alabileceğim kadar yaklaşıyor. "Christina Marsh falına kulak verseydi, bugün hala hayatta olurdu."

Boğazıma bir parça et takılmış gibi hissediyorum. "Sanırım fal bakmayı geçeceğim."

Omuzlarını silkiyor. "Bu senin seçimin. Ama falını bilmesen bile, bu onun gerçekleşmesini engellemez."

"Kaderini biliyorsan, onu engelleyebilir misin? Yoksa gerçekleştiğinde şaşırmış gibi davranmak zorunda mısın?"

"Bazı durumlarda, insanlar kaderlerini değiştirebilirler," diyor. "Ama bu nadirdir. Çoğu insan sadece kaderinin gerçekleşmesine izin verir. Christina gibi."

Ona gözlerimi devirmek istiyorum, çünkü bu da saçma. Ama bu kadında bir şey var. Garip odası, göz çorapları ve hayatımda tattığım en lezzetli dana yahnisiyle ilgili bir şey. Eğer birisi geleceği görebiliyorsa, o da bu kadındır.

Ve bu da benim reddetmem için bir neden daha.

BÖLÜM 12

Greta'nın odasında neredeyse iki saat geçiriyorum. Bana karnavaldaki günlerinden daha fazla bahsediyor, aslında oldukça eğlenceli biri. Karnaval çalışanlarının, iki ay süren zorlu bir duş grevi yaparak zorunlu günlük duş kuralına karşı nasıl mücadele ettiklerini anlattığı hikaye beni kahkahalara boğuyor.

"Sonunda," diyor Greta, "burnuma mandal takarak dolaşmak zorunda kaldım. Hiç burnuna mandal takarak birinin elini okumaya çalıştın mı?"

"Denediğimi söyleyemem,"
diyorum. "Tavsiye etmem."

"Orada kendi odan var mıydı?"

Kabarık beyaz geceliğini düzeltir. "Bernie ile aynı odayı paylaşıyordum. O benim kocamdı."

"Oh." Yutkunuyorum. "Senin..."

Geceliğinin kumaşıyla oynamaya devam ediyor. "Karnavalda tanıştık. Onunla tanıştığımda sadece on dokuz yaşındaydım. İngilizceyi pek bilmiyordum. Bana öğretti. Otuz yıldan fazla birlikteydik."

"O da medyum muydu?"

Uzak bir gülümsemeyle cevap verdi. "Hayır. Onda bu yetenek yoktu. Onlar için oyunlar ya da lunapark oyuncakları işletirdi, ne ihtiyaçları varsa onu yapardı. Bizim kendi çocuklarımız yoktu, ama o karnavala gelen çocukları çok severdi. Yüzlerindeki gülümsemeleri görmekten çok hoşlanırdı. Ve sonra..."

Yanağımın içini ısırırım. "Ne oldu?"

"Bir sabah uyanmadı. Doktorlar kalbi olduğunu söylediler." Gözleri yaşlı olmasına rağmen dudaklarının bir tarafı yukarı kıvrıldı. "Bernie mısır köpeklerini ve kıvrıcık patates kızartmasını severdi. Onu öldüreceğini bilmek için medyum olmaya gerek yoktu. Ama birlikte geçirdiğimiz yıllar için minnettarım."

İrrasyonel bir kıskançlık hissediyorum. Greta'nın yüzünden bu adamı ne kadar sevdiğini görebiliyorum. Derek için hiç böyle hissetmedim. Bir erkeğe karşı böyle hissedecek miyim, emin değilim. Nedense gerçek aşk benden kaçıyor. Belki de ona karşı bağışıklığım vardır.

"Endişelenme." Greta'nın sesi düşüncelerimi bölüyor. "Aşk bulacaksın. Sana söz veriyorum."

Başımı yana eğiyorum. "Geleceğimde bunu mu görüyorsun?" "Hayır. Sen genç ve güzelsin. Bazı şeyler çok açık."

Doğru, ama o benim geçmişimi bilmiyor. Neden kaçtığımı bilmiyor. Bilseydi, benim geleceğim hakkında bu kadar iyimser olmazdı.

Geride bıraktıklarımın düşüncesi, Greta'nın lezzetli öğle yemeğini midemde karıştırıyor. Burada yaşlı bir kadınla sohbet etmemeliyim. Yola devam etmeliyim. Saatiime bakıyorum. "Nick'e haber vermeliyim. Belki kar küreme makinesi gelmiştir."

"Hayır, gelmedi."

"Ama belki..."

"Kar küreyicisini pencereden duyabiliyorum. Güven bana, henüz gelmedi."

Ellerimi kot pantolonuma silerim ve ayağa kalkarım. "Yine de gitsem iyi olur. Ama... öğle yemeği için teşekkürler. Tabakları aşağı mutfağa götürmemi ister misiniz?"

"Hayır, zahmet etmeyin lütfen. Nick daha sonra alır." Kaşlarını kaldırır. "Falinize bakmama izin vermeyeceğinize emin misiniz?"

Tereddüt ediyorum. Önceden kesin bir hayırdı, ama Greta'yı tanımaya başladım. Onu seviyorum. Ve bunu gerçekten yapmak istiyor gibi görünüyor. Öyleyse neden olmasın? Odamda oturup, kar küreyicinin gelmesini beklerken ileri geri dolaşmaktan daha iyidir.

"Tamam," diyorum. "Tabii. Devam et."

Greta bana gülümser. "Pişman olmayacaksın."

Bunu zaman gösterecek.

Yatağının yanındaki sarı lambayı kısmak için elini uzatır. Artık oda tamamen loş bir ışıkla aydınlatılıyor. Ben yatağın yanında oturuyorum, o da elimi tutup kendi ellerine alır. Cildi kağıt mendil gibi çok narin.

"Zihnini rahatlat," diyor bana. "Zihnimi nasıl rahatlatacağım?"

"Tüm düşünceleri kafandan sil. Zihnini boşalt." Söylemesi kolay, yapması zor. "Tamam..."

Gözlerini kapatıyor, ama ben gözlerimi açık tutuyorum. Başını geriye eğiyor ve göz kapakları titriyor. "Evet. Seni okumak çok kolay. Sen açık bir kitapsın."

Oh. Harika.

"Anlıyorum..." Göz kapakları tekrar titredi. "Geçmişinde bir adam var. Çok yakışıklı bir adam."

"Evet..." Henüz pek etkilenmedim. Dışarıda pek çok yakışıklı erkek var.

"Evet, evet..." Parmakları benim parmaklarıma baskı uyguladı. "O, sevdiğin biriydi, ama artık onu sevmiyorsun. O..."

Nefesim boğazımda düğümlenir ve birdenbire onun her sözüne kulak kesilirim.

"Bu adamdan korkuyorsun." Gözleri aralanır. "Sana zarar vermek istediğini hissediyorsun."

Yutkunuyorum. "Şey..."

"Ama asıl soru," diye devam ediyor, "bunu yapacak mı? Senin ve yakışıklı adamın geleceği nasıl olacak?"

Parmaklarının benimkiler üzerindeki baskısı rahatsız edici hale geliyor. Ellerimi çekmek istiyorum ama büyüü bozmaya cesaret edemiyorum. Aniden ellerimi bırakıyor ve sanki ateşten yapılmışım gibi benden uzaklaşıyor. Gözleri açılıyor. "Gitmelisin!"

"Ne?" Ona tedirgin bir şekilde bakıyorum. "Neden bahsediyorsun?"

Sanki benden korkuyormuş gibi bir adım geri atıyor. "Hemen git.

Sen... sen... tehlikelisin."

Ayağa kalktım, bacaklarım titriyordu. "Yani ben tehlikede *miyim*?"

"Üzgünüm." Yine geri çekildi, ta ki duvara çarpmaya kadar. Ya da aynaya,

"Şimdi gitmelisin, Quinn. Git! Buradan git!" "Ama..."

"Çık dışarı!" diye bağırır. "Gitmelisin! Bu yerden uzaklaş!"

Boynundaki damarlar şişmiş, gözleri yuvalarından fırlamış. Neler olduğunu bile anlamıyorum. Neden bu kadar çıldırıyor? Benim falıma bakmak *onun* fikriydi!

Bana bir şeyler fırlatmaya başlayacağından korkuyorum, bu yüzden itaatkar bir şekilde odasından çıkıyorum.

Bir an, şaşkın bir şekilde koridorda kalakaldım. Bu gerçek miydi? Yoksa Nick'in dediği gibi hepsi bir oyun muydu? Anlayamıyorum bile.

Sonra bir şey aklıma geliyor.

Bana Quinn dedi. Bir şekilde adımlı biliyordu.

Tamam, şimdi resmen çıldırdım. Ona kesinlikle adımlı söylemedim. Kelly olduğumu söyledim, o da bunun sahte bir isim olduğunu söyledi, ama ben onu düzeltmedim. Peki adımlı nasıl biliyordu?

Gözlerimi kapattığımda hala paniklemiş yüzünü görebiliyorum. Boynunda ve şakaklarında belirginleşen damarlar. Bana bağırıyor: *Git! Çık*

!

Burada kalırsam ne olacağını düşünüyör? Geleceğimde ne kadar korkunç bir şey gördü?

Bu çok saçma. Bana gerçeğı söylemek zorunda. Bu adil değıl.

Kapısını çalıyorum. Sonra ikinci kez çalıyorum. Sonra üçüncü kez.

Tamam, belli ki cevap vermeyecek.

Midem bulanıyor, içimde kötü bir his var. Geleceğimde ne gördüğünü ya da bunların gerçek olup olmadığını bilmiyorum, ama bir konuda ona katılıyorum: Buradan gitmem gerek. *Hemen*. Gerekirse, kar küreme makinesi gelene kadar arabamda bekleyeceğim.

Odama geri dönüp her şeyi valizime geri koyuyorum. Çok uzun sürmüyor. Ne yazık ki botları odada bırakıyorum. Spor ayakkabılarımla idare etmek zorundayım.

Odaya son bir kez bakarken, pencereden karşıdaki evi seyre diyorum. Güneş hala batmamış, bu yüzden görmek zor, ama ikinci kattaki pencerede oturan bir kadının gölgesini zar zor seçebiliyorum.

Rosalie.

Neden ikinci katta olduğunu merak ediyorum. Yürüyemiyorsa, neden birinci katta kalmak istemiyor? Neden kendini üst kata hapsedmiş?

Kafamı sallıyorum. Artık bunu düşünmenin bir anlamı yok. Nick'in karısı artık benim sorunum değıl. Ve eminim gittiğim için mutlu olacaktır.

Mümkün olduğunca hızlı bir şekilde merdivenlerden aşağı iniyorum. Hantal valizimle bu zor oluyor, ama buradan çıkmam lazım. Çok fazla zamanım olmadığına dair içimde kötü bir his var.

Aşağı indiğimde Nick resepsiyonda. Beni valizimle görünce nefesini kesiyor. "Ne yapıyorsun Kelly?"

"Ben... Gitmem gerek."

Kaşlarını çatıyor. "Ama kar küreme makinesi henüz gelmedi. Geldiğinde seni arayacağımı söylemiştim."

"Artık bekleyemem." Çantamı omzuma kaldırıyorum. "Buradan gitmem lazım. Onlar gelene kadar arabada bekleyeceğim."

"Ama dışarısı çok soğuk. Ne yapacaksın? İki saat boyunca ısıtıcıyı çalıştıracak mısın? Araban bozulacak."

Haklı bir noktaya değındi. Ama burada kalamam. "Belki daha erken gelirler."

"Hayır, gelmeyecekler. Beni aradılar ve gecikeceklerini söylediler. *Saatlerce* gelmeyebilirler."

Ağlamamak için kendimi zor tutuyorum. "Burada kalamam."

"Neden?"

"Çünkü..." Ağır çantamı yere bıraktım. "Greta bana söyledi... Falıma baktı ve tehlikede olduğumu söyledi."

Nick bir anlığına bana bakıyor. Sonra kahkahayı patlatıyor. "Ciddi misin? Üzgünüm ama... gerçekten mi? Gitme sebebin bu değil, değil mi?"

"Öyleydi..." Başparmağımı avucuma batırıyorum. "Ürkütücüydü. Benim hakkımda bir şeyler biliyor gibiydi. O bile korkmuş gibiydi. Gerçek gibi geldi."

"Ama değildi. İnan bana."

"Ama..."

"Bu gerçek değildi." O kadar ikna edici bir şekilde söylüyor ki, ona inanmamak zor. "O bir sanatçı. Yıllardır yaptığı iş bu. O medyum değil. Hadi ama Kelly. Bu delilik."

"Gerçek gibi geldi," diye ısrar ediyorum.

Omuz silkiyor. "Çünkü o bu işte çok iyi. Ne yaptığını biliyor musun? Buna soğuk okuma denir. Bir keresinde bana anlatmıştı. Konuşurken seni izliyor ve yüz ifadenle vücut dilinden doğru yolda olduğunu gösteren ince ipuçları arıyor. Otuz yıldır bu işi yapıyor. Bu işte *gerçekten* çok iyi."

"Ben... Bilmiyorum."

"Evet, ama *ben* biliyorum ve sana söylüyorum. O bunu yapıyor."

Spor ayakkabılarımın yanındaki valizime bakıyorum. Bunun hepsinin bir oyun olduğunu inanmak istiyorum. Soğuk arabamda oturup kar küreyicinin gelmesini beklemek istemiyorum.

"Çok kolay," diye ısrar ediyor Nick. "*Ben* bile yapabilirim. İzle." Kahverengi gözlerini kapatıyor ve parmak uçlarıyla şakaklarını ovuyor. "Geçmişine bakıyorum. Bir adam görüyorum. Çok çekici bir adam. Kocan."

Ona bakıyorum. "O da aynen böyle demişti."

Dudaklarının sol tarafı yukarı doğru kıvrılır. "Doğru. Buraya gelirken evlilik yüzüğü takıyordun. Ve belli ki kendi kocanı çekici buluyorsun. Yani..."

"Evet, ama..."

Yine şakaklarını ovuşturur. "Ve şimdi aranızda korkunç bir kavga görüyorum. Korkunç bir şey. Ve şimdi... şimdi kaçırırsun..."

Bir adım geri çekildim. "Nasıl...?"

Omuzlarını silkiyor. "Artık yüzüğünü takmıyorsun. Ve hadi ama, *belli ki* bir şeyden kaçırırsun. Hiç kimseyi bu kadar paniklemiş görmemiştim." Gözlerime bakıyor. "Seni okumak çok kolay... *Kelly*. Medyum olmama gerek yok."

Derin bir nefes alıp masaya tutunarak kendimi sakinleştiriyorum. Belki de haklıdır. Belki de açıkça bir oyun olan bir şeye aşırı tepki veriyorum. Belki de farkında olmadan Greta'ya adımı söylemişimdir. Bu kesinlikle bilinçsizce yapabileceğim bir şey.

"Tamam," diyorum. "Ben... sanırım kar küreyiciyi bekleyeceğim."

O da başını sallıyor. "İyi fikir. Gelir gelmez sizi arayacağıma *söz veriyorum*."

"Tamam, teşekkürler." Derin bir nefes daha alıyorum. "Nazikliğiniz için teşekkür ederim."

"Her şey yoluna girecek." Elini uzatıp elime koyar. Parmakları, Derek'in bebek gibi pürüzsüz cildinin aksine, biraz pürüzlü ve nasırlıdır. Bir an için içimi bir heyecan kaplar. Ama sonra elini çeker. "Yukarıda bekle. Farkına bile varmadan buradan çıkmış olacaksın."

Çantamı alıp merdivenlerden yukarı çıkıyorum. Onun güven verici sözlerine rağmen, içimden bir ses burada kalarak büyük bir hata yaptığımı söylüyor.

BÖLÜM 13

Odama geri döndüğümde, yapacak pek bir şey yoktu. Çok kötü uyuduğum için yatağa uzandım ve gözlerimi kapattım. Belki biraz uyuyabilirim, böylece bütün gece araba sürebilirim. Uzun süre aynı yerde kaldıktan sonra, evimden biraz uzaklaşmam gerekiyordu. Hem de çabuk.

Birkaç saat boyunca uykuya dalıp uyanıyorum. Ne zaman derin bir uykuya daldığımda, Derek'in karnında yayılan kırmızı lekenin görüntüsü aklıma geliyor. Ve sonra uyanıyorum.

Bu görüntü hayatımın geri kalanında beni takip edecek.

Keşke telefonum olsaydı. Arama yapmak için olmasa bile, en azından internette gezinmek için. Telefonunuzu kaybettiğinizde, eğlence için ona ne kadar bağımlı olduğunuzu fark ediyorsunuz. Keşke en azından bir kitap getirseydim.

Şifonyerin üst çekmecesini açıyorum. Görünüşe göre bu odadaki tek kitap İncil. Ve okuması da pek kolay değil. Küçükken, ailemiz her pazar bizi kiliseye götürürdü. Claudia ve ben bundan nefret ederdik. Ailemiz bize sessiz olmamızı söyleyene kadar tüm zamanımızı birbirimize fısıldayarak geçirirdik.

Belki bana biraz rahatlık verir. Kim bilir?

İncil'i açıyorum. Tanıdık ilk kelimeleri görmeyi bekliyorum: *Başlangıçta Tanrı göğü ve yeri yarattı.*

Bunun yerine, ilk sayfanın tamamı kırmızı keçeli kalemle kaplı. Biri sayfalara *şunu* karalamış: *Çık dışarı, orospu!*

Sözcükleri izlerken, omurgamın arkasında bir karıncalanma hissediyorum. Sayfayı çeviriyorum ve yine aynı sözcükler. Aynı sözcükler, tekrar tekrar yazılmış. *Çık dışarı, çık dışarı, çık dışarı, çık dışarı...*

Titrek ellerimle İncil'i kapatıyorum. Tanrı'nın sözlerinden teselli bulmak buraya kadarmış.

Acaba bu sözler benim için mi yazılmış? Acaba biri beni Nick'le arabamın yanında görmüş ve bana bir mesaj vermek istemiş olabilir mi? Gözlerimi kaldırıp komşu evin penceresine bakıyorum. Güneş batmış ve en üst kattaki pencerede aynı ışığı görebiliyorum. Ve bana bakan bir kadının silueti.

Rosalie.

Ama o olamazdı. Nick bana onun *yürüyemediğini* söylemişti. Buraya gelip, merdivenleri çıkıp, odanın kapısını açıp, İncil'e bir şeyler karalayıp, sonra da eve dönmüş olamazdı. Bu imkansız.

, İncil'e bir şeyler yazıp sonra da evine dönmüş olamaz. Bu imkansız.

Her neyse, sakinleşmem lazım. Kar küreme makinesi yakında gelir, sonra buradan giderim. Ve bir daha asla dönmem. Bu arada biraz televizyon izleyeceğim. Bu yardımcı olur.

Televizyonu açıyorum. Dün aksine, görüntü net. Ekranda başka bir güzel sarışın haber spikeri, fırtınanın yol açtığı hasardan bahsediyor. Aptal fırtına. O olmasaydı, çoktan buradan çıkmış olurum. Ama hala daha zamanım olduğunu umuyorum. Ne de olsa, bugün sadece Cumartesi. Pazartesiye kadar kimse Derek'in kaybolduğunu fark etmeyebilir.

"Diğer haberler," diyor haber spikeri, "otuz dört yaşındaki Derek Alexander'ın cesedi dün gece evinde bulundu..."

Göğsüm buz gibi oldu. *Ne?*

Sarışın haber spikeri konuşmaya devam ediyor, ama ben söylediklerinin sadece küçük parçalarına odaklanabiliyorum. Ve bir saniye sonra, Şerif Yardımcısı Scott Dwyer ekrana geliyor. Pek iyi görünmüyor, benim kadar uyumamış gibi görünüyor. Scott'ın hafif kan çanağına dönmüş kahverengi gözleri kamera lensine bakarken, düz bir sesle olayın ayrıntılarını anlatıyor.

Ölüm nedeni bıçak yaraları... Zorla girilme izi yok... Sorgulama için eşi Quinn Alexander'ı arıyorlar...

Onu buldular. Derek'i ölü buldular ve şimdi beni arıyorlar. Haberlere göre, dün gece bulunmuş. Muhtemelen polisin henüz gelmemiş olmasının tek nedeni fırtına. Ya da belki şanslıyım ve Baxter Motel'in tabelasını görmemişlerdir.

Bu da demek oluyor ki fazla vaktim yok.

Kar küreme makinesini boş ver. Buradan gidiyorum. Arabamda bekleyeceğim, böylece yol açılır açılmaz hemen gidebilirim. En azından, bu motelde daha fazla kalamam.

Neyse ki önceden hazırladığım valizimi alıyorum. Ayakkabılarımı giyip odadan çıkarken kapıyı arkamdan kilitliyorum. Merdivenlere doğru yürüyorum ama inmeye başlamadan önce aşağıdan gelen sesler duyuyorum.

Aman Tanrım.

Polisler.

BÖLÜM 14

Donup kalıyorum.

Başka ne yapacağımı bilmiyorum. Odama geri dönüp kapıyı kilitlemek ve sürgüsünü çekmek istiyorum, ama hareket etmeye korkuyorum. Polisin beni aramaya geleceğini biliyordum, ama bu kadar çabuk olacağını düşünmemiştim. Ya da en azından, bu kadar çabuk olmamasını *umuyordum*.

"Burası sizin moteliniz mi, Bay Baxter?" diye soran derin bir erkek sesi duyulur. Sesi tanımıyorum, ama Scott değil. Scott olsaydı, dışarı çıkabilirdim. Tabii ki, yine de beni tutuklardı, ama nazik davranırdı. Kelepçeleri çok sıkı takmazdı.

"Evet, bu benim motelim." Nick'in sesi. "Benim ve karımın." "Başka çalışan var mı?"

"Hayır. Sadece ben varım."

"Anlıyorum. Bay Baxter, Quinn Alexander adında bir kadını arıyoruz, son yirmi dört saat içinde sizin motelinizde kalmış olabileceğini düşünüyoruz. Bu fotoğraf size tanıdık geliyor mu?"

Nefesimi tuttum. Aşağıdan uzun bir sessizlik geldi. Tanrım. Ne yapacağım? Pencereden atlayabilir miyim? Ne kadar yaralanırım?

Bu benim hatam. Fırsatım varken gitmeliydim. Ama nereye gidebilirim ki? Kar küreyiciler hala gelmedi. Arabamda da burada olduğum kadar savunmasız kalırım. Gerçi lokantanın arkasındaki arabayı görmeyebilirler.

Her şey bitti. Polis beni götürecek. Hayatımın geri kalanını hapiste geçireceğim.

"Hayır," diyor Nick. "Bana tanıdık gelmiyor, üzgünüm." Nefesim boğazımda düğümleniyor.

Polis memurunun sesi tekrar duyuldu: "Emin misiniz? Saçını değiştirmiş olabilir. Fotoğraftakinden daha kısa olabilir."

"Evet, hayır, onu görmedim. Açıkçası, son birkaç gündür burada hiç yeni misafirimiz olmadı."

Omuzlarım çöküyor. İnanamıyorum, Nick beni koruyor. Benim adıma polise yalan söylüyor. Kim olduğumu bile bilmediği halde, bana yardım etmek için her şeyi riske atıyor.

“Tamam o zaman,” diyor polis memuru. “Eşinizin de burada çalıştığını söylediniz. Onunla da konuşabilir miyiz? Belki Bayan Alexander'ı görmüştür.”

"Maalesef," diyor Nick, "eşim son zamanlarda çok hasta. Bir haftadır yatakta yatıyor. Sanırım grip olmuş. Muhtemelen ona yaklaşmak istemezsiniz."

Memur gülümser. "Sanırım istemem. Tamam o zaman. Gelirse bize haber verir misiniz?"

"Tabii ki."

"Teşekkürler, Bay Baxter. Çok teşekkürler."

"Daha fazla yardımcı olamadığım için üzgünüm." Bir süre durur. "Umarım onu bulursunuz." "Buluruz. Sadece zaman meselesi."

Duvara yaslanıyorum, kalbim deli gibi atıyor. Az önce olanlara inanamıyorum. Tam da korktuğum gibi polis buraya geldi, ama nedense kelepçeyle götürülmüyorum. Nick beni korudu. Ama bu, paçayı kurtardığım anlamına gelmiyor.

Motelin kapısının çarpıldığını duyana kadar bekledikten sonra odama geri koşuyorum. Pencereden dışarı bakıyorum — dışarı çok karanlık ama polis memurunun arabasına bindiğini görebiliyorum. Arabasını çalıştırıp uzaklaşmasını izliyorum. Ve bir şey daha görüyorum.

Kar küreme makinesi gelmiş. Özgürlüğe giden yolu açıyor. Polis arabası bu şekilde buraya gelmiş olmalı. Yaklaşık on beş dakika sonra, sonunda buradan ayrılabilirim.

Sonra kapıda bir tıklama duyuyorum.

"Ben Nick."

Kapıya doğru yürüyüp kapıyı aralıyorum. Nick orada durmuş, ellerini ovuşturuyor. Ona uzanıp sarılmak için bastırılamaz bir dürtü duyuyorum.

"Girebilir miyim?" diye soruyor.

Kenara çekilip odama girmesine izin veriyorum, arkasında kapıyı kapatıyor. Bir an için, bunun tamamen fedakarlık olmadığını düşünüyorum. Belki de benden para istemek için gelmiştir. *Beş yüz dolar ver yoksa polise gideceğim.* Ama aslında öyle düşünmüyorum. O öyle birine benzemiyor. Sonuçta, bana yaptığı yemekler için bile para istememişti.

"Duydun, değil mi?" diyor. "Polis. Seni arıyor."

Yavaşça başımı sallıyorum. "Evet, ben... teşekkür ederim. Sana nasıl borcumu ödeyebilirim bilmiyorum."

O arpık bir gülümsemeyle, "Eminim o adam bunu hak etmiştir," diyor. Gözlerimi indiriyorum. "Hak etti. Sana söz veriyorum, hak etti."

"Evet, ben, şey... Boynundaki morlukları gördüm. Neyse, ben sadece..."

"Ben iyiyim. Gerçekten."

"Tamam o zaman." Pencereden dışarı bakıyor. "Polis gelmeden hemen önce kar küreme makinesi geldi. Yani on beş dakika kadar sonra gidebilirsin."

Yine başımı sallarım. Konuşabileceğimi sanmıyorum, çünkü ağlamaya başlayacağım.

Nick ellerini ovuşturur. "Nereye gittiğini bilmiyorum. Bilmesem daha iyi. Ama... ihtiyaın olan bir şey var mı? Yardımcı olabileceğim bir şey var mı?"

Ağlama. Ağlama. "Hayır... teşekkür ederim."

Bugün giydiğim kürklü botlara bakar. Sanki milyonlarca yıl  nceymiş gibi gelir. "Botları saklamalısın. Gerçekten."

İşte, bu kadar. şimdi ağlıyorum. Yatağa  k yorum, omuzlarım titriyor, gözyaşlarım yanaklarımdan akıyor. Nick biraz paniklemiş görünüyor, ama yanıma oturup sırtımı okşuyor.

"Hey," diyor, "sorun yok. Söz veriyorum. Her şey yoluna girecek. Kimseye söylemeyeceğim. Greta da söylemeyecek."

"Biliyorum." Elimin tersiyle gözlerimi siliyorum. "Sadece... Her şeyi geride bırakmak zor. Ve sen bana karşı çok... naziksin."

"Sadece yardım etmeye çalışıyorum," diyor yumuşak bir sesle.

"Biliyorum, ama..." Titrek bir nefes alıyorum. "Uyanık olduğu her an sana nasıl acımasız davranacağını planlayan biriyle bu kadar uzun süre yaşamışsan..."

Kaşlarını çattı. "ok  zg n m, Quinn."

şimdi bana gerçek adımla sesleniyor, ki bunu polisten öğrenmiş. Bütün bu adaletsizlik beni vuruyor. Neden Nick gibi iyi bir adamla evlenemedim? Neden hayatımı narsist bir sosyopatla geireceğime yemin etmek zorunda kaldım?

Kırmızı, şişmiş gözlerimle onun kahverengi gözlerine bakıyorum. Gözlerindeki şefkat ve endişe beni neredeyse yere yıkıyor. Ve ne yaptığımı tam olarak anlamadan,  ne eğilip dudaklarımı onun dudaklarına bastırıyorum.

BÖLÜM 15

Öpücük daha başlamadan bitmiş gibi. Dudaklarım onun dudaklarına değdiği anda, Nick sanki onu yakmışım gibi benden uzaklaşıyor. Gözleri fal taşı gibi açılmış, bana bakıyor.

"Tanrım, Quinn! Ne yapıyorsun?"

Bunu asla yapmamalıydım. Ne korkunç bir hata. Yüzündeki tüm nezaket ve endişe kayboldu. "Çok üzgünüm. Ben sadece..." "Ben *evliyim*." Bu sözleri söylerken, pencereden dışarı, karşıdaki karşıdaki kendi evine, o tek parlayan ışığa bakıyor. "Karımı seviyorum, tamam mı? Tanrım, ne *düşünüyordun* sen?"

"Özür dilerim. Ben..."

"Gitmelisin." Elini saçlarında gezdirir. "Buradan gitmelisin. *Hemen*."

"Dinle, botlar..."

"Botları al," dişlerinin arasından söylüyor. "Botlar umurumda değil, tamam mı? Ama gitmelisin. Ben... Seni polise karşı korudum. Şimdi gitmelisin." Kapıya doğru geri çekiliyor. "Lütfen."

"Evet, tabii," diyorum sertçe. "Hemen gideceğim. Kar küreme işi biter bitmez. Tamam mı? Sana sorun çıkarmak istemiyorum."

"Tamam." Eli arkasındaki kapı kolunu kavrar. "O zaman yapma."

Bu sözlerle kapıyı açar ve odamdan çıkar.

Bunun mümkün olduğunu sanmıyordum, ama beş dakika öncesine göre daha da kötü hissediyorum. Ne düşünüyordum ki? Zavallı adam sadece bana yardım etmeye çalışıyordu, ben ise ona saldırdım. Onun da belirttiği gibi, o evli. Bunca yıl Derek'i beni aldattığı için suçladım, ama fırsatını bulduğumda ne yaptım bakın. Başka bir kadının kocasını öptüm.

Ve sadece başka bir kadın değil. Hasta bir kadın. Kendisine bakması için ona güvenen, karşılık veremeyen bir kadın. Ben korkunç bir insanım. Başıma gelen her şeyi hak ediyorum.

Pencereden tekrar yukarı baktım. Diğer evin ışığı hâlâ yanıyordu. Rosalie Baxter her zamanki yerinde oturuyordu. İzliyordu. Her şeyi görmüş olmalı. Nick'in bu kadar korkmasına şaşmamalı.

Ona özür dilemek istiyorum. Bu tamamen benim hatamdı, kocasının değil. O sadece iyi bir adam olmaya çalışıyordu. Son zamanlarda iyi adamlarla pek

iyi adamlarla pek deneyimim yok.

Ama özür dilememin bir yolu yok. Oraya gidip o kadınla samimi bir konuşma yapmayacağım. En iyisi Nick'in dediği gibi davranmak: gitmek.

Motel ile ev arasındaki karlara bakıyorum. Siyah paltosuyla Nick'i temizlenmiş yolda yürürken görüyorum. Onunla konuşmaya gidiyor. Muhtemelen özür dilemek için.

Tanrım, kendimi çok kötü hissediyorum.

Şu anda tek yapabileceğim, orada oturup aptal kar küreyicinin işini bitirmesini beklemek. Kar küreyicinin karları küreyerek çıkardığı sesi duyabiliyorum. Keşke bu kadar kar yağmasaydı. Şimdiye kadar Kanada'nın ücra bir köşesinde, yüzlerce kilometre uzakta olurdum. Bunun yerine, burada mahsur kaldım. Polis, plakamı arayacak. Şimdiye kadar, plakayı değiştirmiş olmam gerekirdi.

Bir kez daha hıçkırıklarımı bastırıyorum. Buradan çıkmamın imkanı yok. Evime çok yakınım ve polis beni bulacak. Birkaç saat içinde olmasa bile, birkaç gün içinde bulacak. Sahte kimlik almayı bilmiyorum ve kimliğim olmadan nasıl daha fazla para kazanacağımı da bilmiyorum. Her şey çok çabuk yüzüme patlayacak.

Kaçmak yanlış bir karardı. Hazırlıklı değildim ve buna uygun bir yapıya sahip değilim. En iyi şansım geri dönmek. Yaptıklarımı itiraf etmek.

Nick boynumdaki morlukları fark etti. Polis onları gördüğünde belki hikayeme inanır. Geri dönersem Claudia da bana destek olur.

Kararımı verdim. Eve geri döneceğim.

Polise geceyi nerede geçirdiğimi söylemeyeceğim. Bu Nick'i zor durumda bırakır. Arabamda uyuduğumu söyleyeceğim. Umursamayacaklar. Beni buldukları sürece.

Polisle yüzleşmek ve belki de hapse girmek fikri beni hasta edeceğini sanmıştım, ama garip bir şekilde, omuzlarımdan büyük bir yük kalkmış gibi hissediyorum. Kaçmak istemiyorum. Herkese ne yaptığımı ve neden yaptığımı anlatmak istiyorum. Derek bunu hak etmişti. O korkunç bir insandı. Bir canavardı. Onu öldürmeseydim, o beni öldürecek.

Pencereden dışarı bakıyorum, motelin çevresi temizlenmiş görünüyor. Artık gidebilirim, sonunda. Çantamı alıp odamdan son kez çıkıyorum. Arkamdan kapıyı kilitlerken, 202 numaralı odanın kapısının tekrar aralandığını görüyorum. Greta benim çıkmamı izliyor. Ama ona dönüp baktığım anda kapıyı sıkıca kapatıyor.

"Hoşça kal Greta," diyorum.

Birinci kata inerken merdivenler tehditkar bir şekilde gıcırıyor. Çantamın askısı omzuma batıyor. Arabayı getirirken çantayı lobide bırakmayı düşünüyorum, ama Nick burada değil ve çantayı başıboş bırakmak istemiyorum.

Tavan hala sızdırıyor, geldiğimde olduğu gibi. Su neden bu kadar kırmızı görünüyor? Hala anlamıyorum. Ama bu beni ilgilendirmez. Anahtarlarımı masanın üzerine bırakıyorum.

Motelden çıkmak için kapıyı açıyorum. Soğuk hava yüzüme çarpıyor, ama en azından kar yağmıyor. Ceketimin fermuarını kapatmayı unutmuşum ve rüzgar açık ceketimin kıvrımlarından içeri giriyor. En azından yollar şimdiye kadar açılmış olmalı, özellikle otoyola çıktığımda. İki saat içinde evde olmalıyım. Sonra da teslim olacağım.

Çantamı karıştırıp anahtarlarımı ararken ayak sesleri duyarım. Kafamı kaldırıp bana yaklaşan bir siluet görürüm. Burası çok karanlık, kim olduğunu görmek zor. Karanlığa gözlerimi kısarak bakarım.

"Merhaba?" diyorum.

Boğuk bir ses, "Bunu nasıl yapabildin?" diye bağırır.

Ve bir saniye sonra bıçak, ceketimin açık katları arasında karnıma saplanır. Bir anlığına ona bakarım, gömleğime yayılan kırmızı lekeyi izlerim. Ve sonra her şey kararır.

BÖLÜM 16

CLAUDIA

Bir Gün Önce

Scott Dwyer'a her soru sorduğumda, üç cevaptan birini veriyor:

Bilmiyorum.

Söyleyemem.

Neden eve gitmiyorsun, bir şey öğrenince seni ararım?

Üçüncüsü beni özellikle çileden çıkarıyor. Eğer küçük kız kardeşin, kocası mutfakta kanlar içinde bulunmuşken kaybolmuş olsaydı, sen de eve gidip, beceriksiz şerif yardımcısı kafasını kışından çıkarana kadar *bekler* miydin? Hayır, sanmıyorum. Ne yazık ki, polis şefi tatil için şehir dışında ve pazartesiye kadar dönmeyecek. O zamana kadar Scotty'nin her şeyi ne kadar berbat edeceğini Tanrı bilir.

"Bayan Delaney," diyor Scotty, kız kardeşimin evinin önünde dondurucu yağmurda dururken. Lise yıllarındaki çilleri solmuş ve mavi üniformasını doldurmaya yetecek kadar kas yapmış — Quinn onunla çıkarken fena sayılmayacak kadar yakışıklıydı, ama şimdi ev hanımlarının gözlerini dikip bakmaktan hoşlandıkları birine dönüşmüş. "Eve gitmelisiniz. Biz hallederiz."

"*Halledecek* misiniz?" Ona bakıyorum. "Birkaç saat önce, komşuların çığlık duyduklarını bildiren bir telefon aldıktan sonra buraya geldiğinizde yaptığınız gibi mi? Evin içine bakmak yerine, öylece *çekip gittiniz*. *Öyle mi* halledeceksiniz?"

Scotty'nin yanakları pembe. Soğuktan olabilir, ama aynı zamanda büyük bir hata yaptığını bildiği için de olabilir. O *buradaydı*. Kız kardeşim hala buradayken ve muhtemelen büyük bir tehlike altındayken, o bu evdeydi. Ve hiç kontrol etmedi bile.

Mutfakta cesedi bulan bendim. Çok geç olmuştu. Çok geç.

Onunla telefonda konuştuğumda bir şeylerin ters gittiğini *anlamıştım*.

"Kapıya geldiğimde iyi görünüyordu," diyor. "Komşusu sadece bir film sesi duyduğunu söyledi."

Buna ne diye cevap vereceğimi bile bilmiyorum. Kız kardeşim kapıyı polis memuruna açtı ve doğru cevapları verirken birinin kafasına silah doğrultmuş olup olmadığını ancak Tanrı bilir. Keşke Scott içeri girseydi...

"O mesajların kimden geldiğini gerçekten bilmiyor musun?" diye sordu Scott diye sorar "Bilsem sana söylerdim, değil mi?" diye ona tersçe cevap veriyorum.

Bu da bulmacanın bir başka parçası. Derek'in iPhone'unun yanı sıra, cebinde Scott, ölümünden hemen önce başka bir kadınla mesajlaştığını iddia etti. Quinn'in işte olduğunu düşünürken, onunla evinde buluşmayı planlıyordu.

"O bir tanık olabilir," diyor Scott.

"Ya da kız kardeşimi öldürmüş olabilir." Ona sert bir bakış attım. "Bu olasılığı da araştırıyorsunuz, değil mi?"

"Elbette," diyor. "Her olasılığı inceliyoruz."

Quinn'in lehine olan bir şey var, o da Scott'ın hala ona aşık olduğundan emin olmam. Liseden beri on yıl geçti, ama o hala evlenmedi. Duyduğuma göre ciddi bir kız arkadaşı bile yok. Quinn üniversiteye gittikten sonraki yıl, Scotty'yi her gördüğümde üzgün bir köpek yavrusu gibi göründüğünü hatırlıyorum. Babasının dükkânına gitmeyi bıraktım çünkü her gittiğimde, o orada yerleri süpürüyor ya da kasada çalışıyor olurdu ve umut dolu bir sesle bana Quinn'i sorardı.

Ona neredeyse takıntılıydı.

Başka bir memur evin içinden Scott'a sesleniyor. Arkasına bakıyor, sonra tekrar bana dönüyor. Soluk kirpiklerinde donmuş yağmur damlalarını gözlerini kırparak silmeye çalışıyor. "Gitmem gerek, Claudia."

"Bir şey öğrenirsen beni ararsın, değil mi?"

"Yapacağım. Söz veriyorum." Bir süre durur. Bunun yalan olduğundan eminim. "Quinn'den haber alırsan beni ararsın, değil mi?"

"Tabii ki," diyorum.

Ama bu da yalan.

O uzaklaşırken, çantama uzanıp yüzüncü kez telefonumu çıkarıyorum. Sık kullanılanlar listesinden Quinn'in numarasını seçiyorum. Çalmasına izin veriyorum.

Ve çaldırıyorum.

Ve çaldır.

Cevap ver, lanet olsun. Lütfen, Quinn. Benim. Kız kardeşin.

"Merhaba! Quinn'in telefonuna ulaştınız! Lütfen bip sesinden sonra mesajınızı bırakın."

Dişlerimi sıkıyorum. Cevap vermesini beklemiyordum, ama umuyordum. Artık telefonu var mı, emin değilim. Olsaydı, şimdiye kadar açmış olurdu. Yine de, bir mesaj daha bırakıyorum.

"Quinn, ben Claudia." Donmuş elimle telefonu daha sıkı tutuyorum. "Bunu dinlediğinde lütfen beni ara. *Lütfen*. Ne olursa olsun, bir çözüm bulacağız. Söz veriyorum. Sadece... beni ara. Seni seviyorum."

Telefonu kapatıyorum. Ekrana bakıp, çalmasını diliyorum. Ama tabii ki çalmıyor.

Şu anda, Quinn'in kocası öldü. *Öldürüldü*. Quinn yok, arabası da yok.

Aklında iki olasılık var:

Birincisi, Derek'i öldüren kişi Quinn'e de bir şey yapmış olabilir. Scotty onun evine geldiğinde, kapının arkasında silahlı biri saklanıyordu ve yanlış bir şey söylerse onu vurmaya hazırды. Ve şu anda bir bagajda ya da telefonuna erişimi olmayan bir yeraltı zindanında bağlı durumda.

İkinci olasılık ise Derek'i öldüren kişinin Quinn olması.

İkinci olasılığı hayal etmek zor. Hayır, Quinn ve Derek'in evliliği ideal değildi. Kardeşim ondan o kadar *çok* şikayet ederdi ki, neden onunla kaldığını bile anlayamazdım. Ama kardeşim cinayet işleyecek biri değildir. Gençken bile, yatağında dolaşan bir böceği ezmeye bile dayanamazdı; onu yakalamamı ve serbest bırakmamı isterdi. Çocukken *dodgeball* oynarken insanlara top atmayı bile sevmezdi. Kendi kocasını soğukkanlılıkla bıçaklayıp mutfakın ortasında kanlar içinde bırakmasını hayal edemiyorum. O mutfak, ikimizin saatlerce dergileri karıştırarak "Mükemmel Mutfak" yapmaya çalıştığımız mutfak. O böyle bir şey yapmazdı. *Yapamazdı*.

Belki Quinn Derek'e o kadar da deli değildi, ama iyi bir hayatı vardı.

Onu bıçaklayarak öldüreceği fikri... Bunu hayal bile edemiyorum.

Eliminasyon yöntemiyle, bu onun bir yerde tutsak tutulduğu anlamına gelir. Ve onu bulmalıyız.

Seni bulacağım, Quinn. Üç kez daldırıp kirazla süslediğim bir söz veriyorum.

En

üstte Telefonum çalıyor ve kalbim hızla atıyor. Ama sonra onu çantamdan
e. çıkarıyorum
ve ekranda gördüğüm isim yüzümü düşürür. Rob. Yeşil tuşa basarak aramayı
cevaplarım.

"Claudia." Sesi gergin. "Eve geliyor musun?"

Alexander ailesinin evinin girişinde bekleyen Scott'a bakıyorum. "Henüz
değil."

"Polis ilgileniyor. Eve gelmelisin." "Buradaki herkes
beceriksiz."

"Claudia, sen bir masözsün! Lütfen bunu polise bırakır mısın?" Masöz
olabilirim, ama üniversitede ceza hukuku okudum.

Bitirmiş olsaydım hukuk fakültesine gidebilirdim. Eğer ailem, birinci sınıfın
sonundaki o öğleden sonra arabalarının kontrolünü kaybetmemiş olsaydı.

"Kız kardeşimi bulmak istiyorum," diye ısrar ediyorum. Oturup polisin bu işi
daha da batırmasına izin vermeyeceğim.

İlk başta Rob'un duyarsız bir şey söyleyeceğini düşündüm, ama sonra "Orada
buluşalım mı?" diyerek kendini affettirdi.

"Hayır, gerek yok."

"Sorun yok değil, Claudia. Yağmur şiddetli yağıyor ve kara dönüşüyor. Elinde
sadece Chevy var. Kalacaksan, en azından seni kamyonetimle alayım."

Rob ve ben neredeyse altı yıldır evliyiz. Son zamanlarda aramızdaki ilişki
biraz bayatladı ve o hep çalışıyor, hep bir yerlerde tuvaleti açmak için koşturuyor.
Bazen Rob ve benim artık birbirimizi pek umursamadığımızı düşünüyorum. Ama
sonra o gidip böyle bir şey söylüyor.

Kız kardeşimin evine bakıyorum. Kapı eşiği buzla kaplı. Rob haklı. Kar
gerçekten yağıyor.

Pencerede Scott Dwyer'ın silüetini görüyorum. Başka bir memurla konuşuyor
ve bir cinayeti soruşturduğu düşünülürse bana çok sakın geliyor. Hâlâ ne
düşündüğünü anlayamıyorum. Kız kardeşimin evinden çığlıklar geldiğini duymuştu.
Neden içeri girip araştırmadı? Ne tür bir polis memuru *çığlıkları* araştırmaz ki? Çok
garip.

Ama her halükarda, şu anda yapabileceğimiz bir şey yok.

"Tamam," diyorum. "Eve geleceğim."

BÖLÜM 17

Rob, Derek gibi zengin bir girişimci değil, bu yüzden evimiz az önce geldiğim evden çok daha mütevazı. İki katlı, üç yatak odalı, bunlardan ikisi Quinn'in giyinme odasından çok da büyük değil. Üç yıl önce satın aldığımızda tadilata ihtiyaç duyuyordu ve henüz tamamen tamir etmedik. Dış cepheye hala iyi bir boya katı gerekiyor. Veranda hala bitmemiş ve altı ay önce bir döşeme tahtasına ayağım takıldı.

Rob elinden iş gelen biridir ve her zaman hepsini tamir etmekle meşgul olduğunu söyler. Her pazar, alet kemerini çıkarır ve önemli bir şey yapıyormuş gibi davranır, ama bu arada evimizin ön cephesi hala gotik bir korku romanından çıkmış gibi görünüyor.

Garaj girişinden eve girdiğimde sıırıslıklamım. Saatlerce dondurucu yağmurda durmak insanı böyle yapar. Ama eve giderken yağmur kara dönüştü, Rob haklıydı. Yollar inanılmaz derecede kaygan hale geldi ve tüm dikkatimi eve güvenli bir şekilde varmaya vermem gerekti.

Oturma odasına girdiğimde, Rob'un ısıtıcıyı sonuna kadar açtığını görmekten memnun oldum. Genelde bunu yaptığında sinirlenirim, ama şimdi bunun için minnettarım.

Rob, ikinci el kanepemizde oturmuş gazete okuyor, muhtemelen sadece spor sayfalarını. Elli yaşın altında hala kağıt gazete okuyan tek kişi o olabilir. Henüz kırk yaşında bile değil, ama birkaç yıl önce saçları dökülmeye başladığından beri on yıl daha yaşlı görünebilir.

Beni görünce, parmakları mürekkeple kaplı halde gazeteyi bir kenara atıyor. Rob'un parmakları ya gazetedeki mürekkeple ya da işinden kaynaklanan kirle kaplıdır. Beni selamlamak için öpmeden önce onu hortumla yıkamam gerektiğini hissediyorum.

"Ne oluyor?" diye soruyor. "Polisin herhangi bir ipucu var mı?"

Boğazımdaki yumruyu yutuyorum. "Telefonunu takip etmeye çalışıyorlar. Ama nedense yapamıyorlar. Hava koşullarıyla ilgili bir sorun var. Fırtına her şeyi mahvediyorlar diyorlar."

Rob'un kaşları çatılır. "Nasılsın?"

Islak giysilerimin altında titreyerek, titrek bir nefes alıyorum. "Bütün bunların olduğuna inanamıyorum. Onunla daha bu öğleden sonra konuşmuştum."

bir sorun olduğunu biliyordum..."

Lanet polisten daha iyi biliyordum.

Bana yaklaşıp omzumu ovuşturmaya başladı. Bir saniye izin verdim, ama sonra mürekkepli parmaklarını hatırlayınca geri çekildim.

"Lütfen ellerini yıkar mısın?" diyorum.

Rob bana göz kırpmıyor. Bir an için, bunun başka bir kavganın başlangıcı olacağını düşünüyorum. Ama sonra lavaboya gidip ellerini yıkıyor. Sabunla yıkıyor her şeyi. En iyi davranışını sergiliyor.

"Oraya gidip onu kontrol etmen iyi oldu," diyor siyah lekeli sabunu durularken.

"Evet," diye mırıldanıyorum.

Gözlerimi kapattığımda, saatler önce Alexander'ların evine girdiğimde karşılaştığım manzara hala gözümün önündedir. Titriyorum. Hayatım boyunca bunu asla unutmayacağım.

"Claudia?" Gözlerimi açarım. Rob ellerini yıkamayı bitirmiş ve bana bakıyor. "İyi misin?"

"Ben..." Titriyorum, ama bunun soğuktan mı olduğunu bilmiyorum. "Belki yukarı çıkıp duş alayım. Sıcak su çalışıyor mu?"

O başını salladı. "Çalışıyor olmalı."

Bir parçam, olay yerinde kalmış olmayı diliyor. Belki ben sadece bir masözüm, ama kimse kız kardeşimi benim kadar iyi tanımıyor. Onu bulabilecek biri varsa, o da benim.

Ama Scotty, yeni bir bilgi bulurlarsa beni arayacağına söz verdi. Yeni bilginin Quinn'i bir çukurda bulmak olacağından çok korkuyorum. Bu gece nasıl uyuyacağım bilmiyorum.

Üç yatak odamızdan tek büyük olan ana yatak odasına çıkan merdivenleri tırmanıyorum. Evi satın aldığımızda, diğer iki yatak odasının çocuklarımız için olacağını düşünmüştük, ama henüz çocuk sahibi olmadık. Şu anda iki misafir odamız var. Çok misafirimiz olduğu için değil tabii. Quinn'e, Derek'ten ayrılırsa istediği odayı seçebileceğini söylemiştim.

Yatak, bu sabahki gibi yeşil çiçek desenli yatak örtüsüyle hala yapılmış durumda. Her sabah uyandıktan sonra yatağı yaparım. Rob ve benden başka kimse yatak odamızı görmese de, annem bize her zaman yataklarımızı yapmamızı söylerdi ve ben yatak odasından yatak yapılmamış halde çıkamam. *Yapamam* işte. Rob yatak yaparsa şoktan ölürüm.

Islak giysilerimi çıkarırken telefonum çalıyor. Yine kalbim hızla atıyor, umarım davayla ilgili bir haber ya da Quinn

'nin aradığını umarak kalbim yerinden çıkacak gibi olur. Ama ekranında gördüğüm isim Lori Marshall'dır.

Lori'nin telefon numarasını, ona birkaç kez masaj yaptığım için telefonuma kaydetmiştim. Ama Quinn, Lori'nin Derek ile bir ilişkisi olduğundan emin olduğunu söyledikten sonra onun aramalarını cevaplamayı bıraktım. Lori tam da Derek'in tipi. Empire State Building'den daha uzun bacakları olan bir sarışın. Derek sarışınları sever. Bu yüzden Quinn saçlarını boyamaya başladı.

Lori neden şimdi arıyor?

Sesli mesaja yönlendirebilirdim, ama merakım galip geldi.

Bu yüzden telefonu açtım. "Lori?"

"Merhaba Claudia." Sessiz ses tonundan, olanları bildiğini anlıyorum. Etrafta gazeteci görmedim, bu yüzden henüz haberlerde çıkmadığını varsayıyorum, ama kulaktan kulağa yayılmış olmalı. "Ben... haberi duydum. Doğru mu?"

"Ne doğru?" diye soruyorum kuru bir sesle.

"Biliyorsun, şey hakkında..." Sesi kırılır. "Derek. O... öldürüldü."

Her şeyi inkar etmeyi düşünürüm, ama yakında gerçeği öğrenecektir. "Evet. Doğru."

Lori boğuk bir hıçkırık çıkarır. "Oh, ne korkunç! Quinn nasıl böyle bir şey yapabilir?"

"Affedersiniz," diye telefona fısıldarım. "Ama kardeşim *kayıp* ve sizin varsayımlarınız hoşuma gitmiyor."

"Kız kardeşin kocasını öldürüp kaçtı! Başka ne sonuç çıkarabilirsin ki?"

"Biliyorsunuz..." Yatağıma çöküyorum. "Polisin, Derek'in bu öğleden sonra başka bir kadınla buluştuğundan şüphelenmek için bir nedeni var."

"Öyle mi?"

"Doğru." Boğazımı temizlerim. "Söylesene Lori, hâlâ Derek'le yatıyor musun?"

"Claudia! Ne diyorsun sen?"

"Ne dediğimi biliyorsun."

"Bu çok saçma!" Öfkelenmiş gibi davranmaya çalışıyor, ama sesindeki titremeyi duyabiliyorum. "Bence polis enerjisini Quinn'i bulmaya odaklamalı."

"Aslında," diyorum, "ne düşündüğün umurumda değil, Lori. Polis senden haber bekliyor."

Telefonu kapatıp yatağın ortasına bırakıyorum. Çocukken gerçek bir telefonumuz vardı. Sabit hatlı. Birine kızdığında telefonu masaya çarpabilirdin. Cep telefonunda aynı şey mümkün değil.

O kadını ne kadar sevmesem de, kız kardeşime ne olduğunu gerçekten bildiğini sanmıyorum. O sadece işgüzar bir kadın. Derek'e olanlar yüzünden Quinn'in yargılanmasından zevk alacak türden bir insan. Ve tek kişi de o değil. Derek son derece sevilen biriydi. Aynı zamanda zengin ve güçlüydü.

Telefon tekrar çalıyor. Eğer Derek'in başka bir metresi arıyorsa, yemin ederim kendimi kaybedeceğim. Ama ekrana baktığımda, beklemediğim bir isim görüyorum.

Quinn.

BÖLÜM 18

Telefonu alıyorum, ellerim o kadar titriyor ki, cevap vermek için ekranı kaydırmakta zorlanıyorum. *Kapatma, Quinn! Parmaklarımın tekrar çalışmasını sağlamam lazım.*

Sonunda bağlantı kurulur. Telefona doğru nefes nefese, "Quinn?" derim.

Kız kardeşimin tiz, tatlı sesini duymayı bekliyorum. Bunun yerine, çok daha derin bir ses duyuyorum. "Alo?"

Nefesim boğazımda düğümlenir. Bir erkek. Quinn'in telefonunu bir erkek arıyor. Bu, onu kaçırdığı anlamına mı geliyor? Ve fidye mi isteyecek?

"Kimsiniz?" diye soruyorum.

Karşı tarafta uzun bir sessizlik oluyor. "*Kimsiniz?*"

Neler oluyor burada? "Neden kız kardeşimin telefonunu kullanıyorsun?"

"Bu telefonu buldum," diyor erkek sesi. "Kamyonumun arkasında duruyordu."

Bu gelişmeyi nasıl yorumlayacağımı bilemediğim için kaşlarımı çatıyorum. "Kamyonetinin arkasında mı? Ne demek istiyorsun?"

"Kamyonetimden bir şey alırken telefonu gördüm. Claudia adında birinden gelen bir sürü cevapsız arama vardı. O sen misin?"

"Evet, benim."

"Telefonun kamyonetime nasıl girdiğini bilmiyorum, ama memnuniyetle geri veririm."

Mükemmel bir soru sordu. Telefon kamyonetime nasıl girmişti?

Quinn ile telefonda konuştum, yani konuşurken telefon onun elindeydi. Kısa bir süre sonra Derek'in cesedini buldum. O anda Quinn artık telefona cevap vermiyordu. Yani, bizim konuşmamızla Derek'i bulmam arasında bir zamanda, telefon bu adamın arabasına girmiş.

Asıl soru şu: Bu adam dürüst mü? Yoksa benimle dalga mı geçiyor? Ondan telefonu geri almaya gidersem, kafama vurup beni dolabına tıkmaya mı çalışacak?

Denemesini isterim. Quinn'in aksine, ben bir savaşçıyım.

"Kız kardeşin kim?" diye soruyor adam.

"Adı Quinn. O..." "Dur biraz,

Quinn Mackey mi?"

Sesinde şaşkınlık ve heyecan var. Ayrıca, kızlık soyadımızı kullanmış. O anda, bu adamın kız kardeşime kötü bir şey yapmadığını anlıyorum. O sadece kamyonunda kız kardeşimin telefonunu bulan bir adam.

"Doğru," diyorum. "Onu tanıyor musunuz?"

"Evet! Benim adım Bill Walsh. Yıllar önce benim için bebek bakıcılığı yapıyordu ve aslında bugün onu gördüm. Buradan yarım saat kuzeydeki bir benzin istasyonunda."

Nefesimi tuttum. "Onu gördünüz mü? Ne zaman?"

"Hmm. Emin değilim. Belki saat beşte? İşten yeni çıkmıştım."

Kalbim deli gibi atıyor. Quinn'i görmüş. Telefon görüşmemizden sonra görmüş. "Yalnız mıydı?"

"Öyle görünüyordu. Mağazadan birkaç şey aldı, sanırım para çekti, sonra koştu. Çok acelesi varmış gibi görünüyordu."

"Arabada başka kimse yok muydu?"

"Gördüğüm kadarıyla yoktu."

Alt dudağımı ısırıyorum. "Nasıl görünüyordu? Gergin miydi? Korkmuş? Yaralı?"

Bir an düşündü. "Şimdi sen söyleyince, biraz gergin görünüyordu. Ama onun dışında iyi görünüyordu. *Gerçekten* iyi."

Harika. Bu aptal kız kardeşime asılıyordu. "Telefon kilitli mi?"

"Evet. Telefonun kilit ekranındaydı, o yüzden seni arayabildim."

Bu, telefonu ele geçirsem bile, onunla pek bir şey yapamayacağım anlamına geliyor. "Bak," diyorum, "telefonla ilgili polisi arayacağım. Onlar gelip telefonu senden alacaklar."

"Polis mi?" Bill Walsh paniklemiş gibi seslendi. "Ama ben onu çalmadım! Kamyonumda buldum. Yemin ederim..."

"Biliyorum. Ama... Quinn kayıp."

Nefesi kesildi. "Sen benim..."

Düşünmüyorum. İçgüdülerim bana bu adamın sadece masum bir yoldan geçen olduğunu söylüyor. Quinn izlenmemesi için telefonundan kurtulmak istedi, bu yüzden onu kamyonetine attı. Ben de öyle yapardım. Hızlı düşünmesinden dolayı onunla gurur duyuyorum.

Bu da Quinn'in bir yerde esir tutulmadığı anlamına geliyor. Kendi isteğiyle ayrılmış. Muhtemelen Derek'i bıçaklayarak öldürdükten hemen sonra.

Bu her şeyi değiştirir.

Bu, polis Quinn'i bulursa, doğrudan hapse gireceği anlamına geliyor. Bu, bunun bir kurtarma operasyonu değil, bir insan avı olduğu anlamına geliyor.

Doğru olan şey, *yasal* olan şey, Scott Dwyer'ı arayıp ona bu yeni bilgiyi vermek olurdu. Bu soruşturmanın sorumlusu o ve bu önemli bir kanıt.

Ama Scott'a güvenmiyorum. Quinn'in kocası bıçaklandıktan hemen sonra hayatta, sağlıklı ve *yalnız* olduğunu öğrendiğinde ne yapacağını bilmiyorum. Ama Quinn için iyi olmayacak.

Bunun olmasına izin veremem. Doğru hamleyi yapmalıyım.

"Bunun nasıl görüneceğini tahmin edebilirsin," diyorum. "Bir kadın kayboluyor ve sen gizemli bir şekilde onun telefonuna sahip oluyorsun. Senin için iyi görünmüyor, Bill."

"Ama onu kamyonumda buldum," diyor küçük bir sesle. "Yemin ederim, ona dokunmadım."

"Umarım polis bu hikayene inanır."

"Kahretsin," diye mırıldandığını duyarım. "Ben... Ne diyeceğimi bilmiyorum. Ben iyi biriyim. Bir kadına asla zarar vermem. Ve... Tanrım, kız arkadaşım beni öldürür, eğer benim..."

"Bak," diyorum. "Sana inanıyorum. Ama polisin inanacağından emin değilim."

"Peki, belki sana telefonu geri verebilirim ve sen de onlara söylemek zorunda kalmazsın..."

Yatak odasının kapısına bakıyorum. Rob hala aşağıda, bunu duymamasını tercih ederim. "Bak ne diyeceğim, Bill. Ben gelip telefonu senden alayım. Yarın polise götürürüm ve senin bu işe karıştığını söylemem."

"Bunu yapar mısın?"

"Tabii. Sesinden dürüst bir adam olduğunu anlayabiliyorum. Sadece kız kardeşime ne olduğunu öğrenmek istiyorum."

"Ben de," diyor ciddiyetle. "Quinn iyi bir kızdı. En sevdiğim bakıcıydı. Umarım onu bulursun."

"Ben de." Onu bulacağım. Ve polisi bulmadan önce onu bulacağım.

"Bu gece uğrayabilir misin?"

Pencereden dışarı bakıyorum. Kar gerçekten yağıyor. Şimdi gidersem Rob sinirlenir. Nereye gittiğimi bilmek isteyecek ve ben de ona iyi bir cevap vermek zorunda kalacağım. "Sabah ilk iş olarak gelirim. Bu arada, telefonu kapatın. Kapalı olursa kimse onu takip edemez."

"Anladım."

Bill Walsh kaç yaşında acaba? Quinn ona bakıcılık yaptıysa, Quinn'den daha genç olmalı. Belki yirmili yaşların başında. Söylediğim her şeyi yapacak bir çocuk gibi geliyor. Tabii doğru şekilde söylersem.

"Yarın sabah uğrayacağım," diye söz veriyorum. "Bana adresini ver."

BÖLÜM 19

Çok iyi uyuyamıyorum.

Uykuda uyanık kalıyorum, Quinn'i rüyamda görüyorum. Onu ilk gördüğüm anı hatırlıyorum. Ailemiz bana yeni bir kız kardeşim olacağını söyledi ve bir gün beni hastaneye götürdüler ve o oradaydı. Annemin kollarında yatan minicik, buruşuk bir yenidoğan. Onu kucağıma almak istedim ama izin vermediler. Çok küçük olduğumu söylediler.

Ama ikisi de yokken, Quinn'e bakan bendim. Kaza haberini aldığımda, her şeyi bıraktım. Ertesi gün sınavlarım vardı, ama artık hiçbir şey önemli gelmiyordu. Okulu bıraktım ve evi elimizde tutabilmek için bir iş buldum. Onun tek dayanağı bendim. Ve benim tek dayanağım da oydu.

Derek Alexander konusunda beni dinlemeliydi. Onun için doğru kişi olmadığını söylemiştim. Her türlü hatayı yaptım, bu yüzden bilirim. Tabii ki, tam olarak böyle bir şeyin olacağını bilmiyordum. Derek'in pahalı evlerinin mutfağında ölü bulunacağını bilmiyordum. Ama onunla evlenmemesi gerektiğini biliyordum.

Artık bunun için çok geç.

Şafak vakti uyanıyorum. Cumartesi olduğu için Rob uyuyor. Yatağın kendi tarafında yatıyor, ağzı açık, sol dudak köşesinden biraz salya akıyor ve yüksek sesle horluyor. Kocam testere gibi horluyor. Bir keresinde ona, uyku sırasında nefes almayı durduran uyku solunum bozukluğu hakkında bir makale göstermiştim. Yüksek sesle horlayan insanlar bu bozukluğa daha yatkındır.

Bu, her gece uykunda nefes almayı durdurduğun anlamına geliyor Rob, dedim ona.

"Bu saçmalığa gerçekten inanıyor musun?" diye karşılık verdi. Ve makaleyi çöpe attı.

Mümkün olduğunca sessizce giyinip aşağı iniyorum. Pencereden dışarı baktığımda, garaj yolumuzun tamamı en az 30 santim karla kaplı. En kalın kışlık botlarımı giyip, kapının yanındaki küçük sepetten kamyonetin anahtarlarını alıyorum. Benim Chevy'im bu işi beceremez, ama Rob'un paslı yeşil kamyoneti işimi görür.

Bill Walsh evimden sadece on beş dakika uzaklıkta yaşıyor. Dün gece Facebook'ta profilini buldum. Düşündüğüm gibi yirmili yaşlarında iri bir adam ve fotoğraflarının çoğunda şapşal bir ifade var. Tamamen

zararsız görünüyor ve telefonu ondan almak için çok zorlanacağımı sanmıyorum. Eminim seve seve verecektir.

Kasabamızdaki yollar hala karla kaplı ve kaygan. Bugün henüz karakolu aramadım, ama Quinn'i bulma konusunda pek ilerleme kaydetmediklerini tahmin ediyorum. Onu bulmuş olsalardı, haberim olurdu. Tahminimce, geceyi bir yerde geçiriyor. Soru şu ki, nerede?

Bill'in evi benimkinden daha küçük ve boyaya daha çok ihtiyacı var. Tam önüne park ediyorum ve arabadan iner inmez botlarım karda derinlemesine batıyor. Ön kapısına ulaşmak bir dakikamı alıyor. Sanki pekmez içinde yürüyor gibiyim.

Ceketim havadaki buz gibi rüzgâr için yeterince sıcak değil ve Bill kapıyı açana kadar göğsümü kucaklıyorum. Birkaç saniye sonra, sanki beni bekliyormuş gibi kapı açılıyor. Adam benden çok daha uzun, ama yüzünde ve çenesindeki sakalında genç ve savunmasız bir şeyler var.

"Claudia?" diye soruyor
sessizce. Başımı sallıyorum.

"Telefonu aldın mı?"

Bir an tereddüt ediyor, sonra telefonu bana uzatıyor. Quinn'in iPhone'u. Fikrini değiştirmeden önce, telefonu elinden kapıyorum. Ona söylediğim gibi, telefonun şarjı bitmiş.

Zayıf sakalını kaşıyor. "Polise söylemeyeceksin, değil mi?" "Ağzımı kapalı tutacağım."

"Teşekkürler." Ağırlığını değiştirir. "Onu bulmaya yardım etmek istiyorum. Gerçekten istiyorum. Ama şu anda şartlı tahliyeyim. Bu yüzden yapamam..."

Midemde rahatsız edici bir his oluşur. Belki de bu adamı korumak için bu kadar acele etmemeliydim. "Şartlı tahliye misin?"

"Arkadaşımınla birlikte esrar satıyorduk."

Elimdeki telefona bakıyorum. Polise gidersem, onun başına geleceklerden daha büyük bir belaya bulaşırım. Ama onun bunu bilmesine gerek yok. "Merak etme. Bu aramızda kalacak."

Omuzları düşüyor. "Teşekkürler. Çok minnettarım. Umarım Quinn'i bulursun. O harika biriydi."

Gözlerimi kaldırıp onun gözlerine baktım. "Sana göre iyi görüldüğüne yemin eder misin?"

Yaralanmamış mı?"

"Yaralanmamıştı." Başını yana eğiyor. "Ama sanki... Bir şeyler yolunda değildi. Bir şeyden dolayı gergindi. Aceleciydi."

"Teşekkürler." Telefonu elimde sıkıştırırım. "Bu çok yardımcı olacak. Ve polise senden bahsetmeyeceğim. Tekrar hapse girmeni istemem."

Son cümleyi, lanet olası ağızını kapalı tutması için söyledim.

Parmaklarım uyuşmadan önce kamyonete geri dönüp içine kapandım. Bir süre sürücü koltuğunda oturup Quinn'in elinden çıkarmak için o kadar uğraştığı telefonu izledim.

Şimdi bunu onun için yapmam gerekiyor.

BÖLÜM 20

Küçük New England kasabamızda, hava nasıl olursa olsun hiç durmayan tek şey cenazelerdir.

Evimizin batısında, yaklaşık bir saat uzaklıkta bir mezarlık var. Quinn'in gittiği yönün tam tersi. Bu mezarlığı çok iyi tanıyorum.

Çünkü anne babamız orada gömülü.

Onlar ben on sekiz, Quinn on dört yaşındayken öldüler. Bir araba kazasında ikisi de hayatını kaybetti. Quinn'in oynadığı bir okul tiyatrosunu izlemek için liseye gidiyorlardı. Karlı yolda kontrolü kaybettiler ve bir traktör römorkuna çarptılar. İkisi de anında öldü.

Maalesef, kazadan önce maddi durumumuz sıkıştı ve sigorta poliçemizin süresinin dolmasına izin verdik. Böylece Quinn ve ben hiçbir şeyimiz kalmadı. Üniversiteyi bırakmak çok kolay bir karardı. Zaten okul masraflarını karşılayamıyordum ve Quinn'in uzak akrabalarımızın yanına gönderilmesine ya da daha kötüsü, yabancıların yanına bakıcı aileye verilmesi gibi bir duruma izin veremezdim.

O andan itibaren, sadece ben ve Quinn dünyaya karşıydık. Ona göz kulak oldum, sınavlarına çalıştığından emin oldum, doğru çocuklarla takılmasını sağladım ve nadiren çıkan erkek arkadaşlarını kontrol ettim. Ne yazık ki evlendiği adam konusunda beni dinlemedi.

Artık anne babamızı neredeyse hiç düşünmüyorum. Ölümlerinin üzerinden çok uzun zaman geçti. Annemin sesini artık hayal bile edemiyorum. Babamın sakalı olup olmadığını bile unuttum. Onları başka bir hayatta tanımışım gibi geliyor. Ama yine de bazen buraya geliyorum. Çiçekler getiriyorum.

Ama bugün buraya bunun için gelmedim.

Tabii ki, mezarlığa vardığımda, kar yağmasına rağmen bir cenaze töreni vardı. Cenaze konvoyu yol kenarında durmuş, yas tutanlar mezarın etrafında toplanmıştı. Kalın paltolar ve şapkalarla sarınmış, sevdiklerini son kez uğurluyorlardı.

Bir süre arabamda oturdum, sonra Quinn'in telefonunu açtım. Ekranda küçük Apple logosu belirdi ve bir saniye sonra telefon benden şifre girmemi istedi.

Quinn şifre olarak ne seçerdi? Doğum gününü mü? Deniyorum, ama şansım yok. Benim doğum günüm mü? O da işe yaramıyor.

Kendi telefonum titrer. Rob mesaj atmıştır: *Kamyonetimi nereye götürdün???*

Cevap vermiyorum. Bunun yerine Derek'in doğum tarihini yazıyorum. Ve şimdi kilitlendim.

Önemli değil. Buraya Quinn'in telefonuna girmek için gelmedim. Buraya onu ortadan kaldırmak için geldim.

Telefonum tekrar titriyor. Bakmıyorum bile. Eminim Rob'dur.

Park edilmiş arabaların önünden geçiyorum. Çoğu kilitli ama birkaçının camları aralık. Vermont plakalı bir araba görünce duruyorum. Arka camı bir parmak kadar aralık. Quinn'in telefonunu içeri sokmam için yeterli.

İşte. Bakalım Scott şimdi onu nasıl bulacak.

Mezarlığa tekrar bakıyorum. En az bir yıldır buraya gelmemiştim. İlk başta, Quinn ve ben her ay buraya gelirdik. Arabayı ben sürerdim ve mezar taşlarının önünde el ele tutuşarak dururduk. Quinn genellikle ağlardı. Kendini suçlardı. Sonuçta, onun oyununu izlemeye gitmişlerdi.

Keşke o aptal oyuna katılmasaydım, diye ağlardı.

Bir süre sonra, iki ayda bir gelmeye başladık. Sonra birkaç ayda bir. Sonra yılda bir.

Sanırım bu, ziyaret zamanının geldiği anlamına geliyor.

Demir kapılardan geçerek mezarlığa giriyorum. Burada kar neredeyse hiç dokunulmamış. Kalın ve kusursuz bir beyazlık. Ailemizin mezar taşlarına doğru yürürken bacaklarım neredeyse dizlerime kadar batıyor.

Mezar taşları en arkada. Maxine Turner Mackey ve Samuel Mackey. Sevgili eşler, Quinn ve Claudia'nın anne ve babası.

Bazen, onlar ölmeseydi hayatımız nasıl olurdu diye hayal ederim. Üniversiteyi bitirirdim. Belki de istediğim gibi şu anda avukat olurdum. Ailemin beni desteklediğini bilseydim, hayatımda daha akıllıca seçimler yapardım. Rob ile evlenirdim sanmıyorum.

Belki Quinn de daha iyi seçimler yapardı.

Ama ne olacağını tartışmanın bir anlamı yok. Onlar öldü ve kimse bu konuda bir şey yapamaz.

BÖLÜM 21

Eve döndüğümde Rob mutfakta beni bekliyor. Bir kase mısır gevreği yiyor ve ben giriş holünde botlarımdaki karları silkelerken bana sert bir bakış atıyor, sessizce bana bağırırmaya cesaret etmesini bekliyor. Ama bağırıyor.

"Neredeydin?" diye soruyor, ben çıplak ayakla oturma odasına girerken.

"Sad

ece "Sadece arabayla dolaşıp Quinn'i arıyordum."

arab "Polisten daha iyi bulabileceğini mi sanıyorsun?" Rob'un sorunu bu. Bana asla
ayla inanmıyor. Birkaç yıl

dola

şıp

Qui

nn'i

arıy

ordu

m

önce, ona üniversiteye geri dönme ya da en azından birkaç ders alma olasılığından bahsetmiştim. *Bunun için çok yaşlısın, Claudia.* Kabul etmek istemiyorum ama sözleri beni etkiledi. Sonunda bunu hiç yapmadım.

"Belki," diyorum.

"Peki, buldun

mu?"

Gözlerimi devirdim. "Hayır, yapmadım."

Kaşlarını çattı. "Dikkatli ol, Claudia. Onu yardım edersen, bir suçluya yardım ve yataklık etmiş olursun."

"Quinn suçlu değil."

"Kocasını öldürdü. Bence bu onu suçlu yapar." "Dikkatli ol."

Masada gözlerimiz karşılaşır. Rob'un çenesinde bir kas seğirmesi görürüm.

Sonunda gözlerini indirir.

"Eğer kamyonetimi alacaksan," diye mırıldanır, "en azından önce bana haber ver."

"Uzun süre gitmedim."

"Evet, ama benim yapmam gereken bir iş var, Claudia."

Ben burun kıvrırım. "Ne? Birinin tuvaletini açmak mı?"

O kadar hızlı ayağa kalkar ki, sandalyesini neredeyse devirir. "Sanırım bu, birine sırt masajı yapmaktan daha önemli değil, ha?"

Cevap vermek için ağzımı açtım ama Rob çoktan yanımdan geçip gitmişti. Ceketini ve araba anahtarlarını aldı, sonra kapıdan çıktı. Kapıyı çarptığında bütün ev temellerinden sallandı.

Zaten bugün tekrar dışarı çıkmayı düşünmüyorum. Telefonu attım. Muhtemelen telefon şu anda Vermont'a doğru yol alıyor. Yakınımızda hiçbir yerde

. Polis telefonu bulana kadar, Quinn buradan daha da uzaklaşmış olacak.

Ve bana nerede olduğunu söylemek için aradığında - ki arayacağından eminim —ben hazır olacağım.

Öğleden sonra birkaç masaj müşterim vardı, ama kar yağdığı için hepsi iptal etti. Bu da evde oturup kız kardeşime ne olduğunu merak ederek geçireceğim anlamına geliyor. Biraz da çamaşır yıkıyorum. Rob asla çamaşır yıkamaz. Çamaşır yıkamamak için aylarca iç çamaşır almaya devam ederdi.

Polis karakolunu arayıp Scott'a mesaj bırakıyorum, ama öğleden sonra saat beşe kadar geri aranmıyorum. O sırada kanepemde oturmuş, kafamı boşaltmak için televizyon izliyorum. Rob bir iş için çağırılmış ve kamyonetini de yanına almış.

"Onu buldunuz mu?" Scott bir şey söylemeden önce soruyorum.

Sesi sert. "Henüz değil."

Omuzlarımı gevşetiyorum. Tabii ki bulamadılar. Bu adamın küçük bir kasabanın polis memuru olmasının bir nedeni var. Cinayet soruşturması yapmayı bilmiyor. Kaçak birini nasıl bulacağını bilmiyor. Belki şef burada olsaydı, bir şansları olurdu.

"Ama bu sadece zaman meselesi," diye ekliyor. Sesinde uğursuz bir ton var.

"Ne demek istiyorsun?"

"Demek istediğim, bazı ipuçları bulduk." "Telefonunu buldunuz mu?"

Scott tereddüt ediyor. "Vermont'a kadar izini sürdük ve bir memur oraya gitti. Ama onun hala eyalette olduğuna inanmak için nedenlerimiz var. Çok uzağa gitmiş olduğunu sanmıyorum."

Midem bulanıyor. Mezarlıktaki arabaya o cep telefonunu atarsam Scott'ın boşuna bir arayışa çıkacağını ve bu sayede kız kardeşimin en az bir gün daha zaman kazanacağını düşünmüştüm. Ama o, benim sandığımdan daha akıllıymış.

"Neden öyle diyorsunuz?" diye dikkatlice soruyorum.

"Dün gece I-93 Kuzey otoyolunda, eyalet sınırının hemen önünde durdurulduğunu öğrendik. Ceza kesmediler ama

arka lambası patlamış. Polis memuru ona yoldan çıkması gerektiğini söylemiş ve onu bir daha görmediğini, bu yüzden çıktığını varsaydığını söylemiş."

Oh Quinn, nasıl bu kadar aptal olabilirsin? Tırnağımı ısıyorum. "Ama bu dün geceydi. Şimdiye kadar yüzlerce kilometre uzakta olabilir."

"Belki. Ama kar fırtınası vardı ve o kompakt bir arabadaydı. Arka lambası olmasa bile muhtemelen yoldan çıkmak zorunda kalmıştır. Ve nereye çekerse çekmiş olsun, muhtemelen orada mahsur kalmıştır. Her neyse, kontrol ediyoruz."

İçim sızlar. Hâlâ New Hampshire'daysa, onu yakında bulacaklar. Nasıl oldu da eyaletten çıkmayı başaramadı? Ben eyaletten iki saatten az bir sürede çıkabilirim.

Tabii, dün geceki hava koşullarında, dört çeker veya kar lastiği olmadan, oldukça yavaş gitmek zorunda kalmış olmalı. Yine de.

"Scott," diyorum, "sen... Quinn'in kocasını öldürdüğünü düşünmüyorsun, değil mi?"

Karşı tarafta uzun bir sessizlik oluyor. "Şu anda ne düşüneceğimi bilmiyorum. Ama durum onun için iyi görünmüyor, Claudia. Onu evinde ölü bırakmış. Ve arabası durdurulduğunda yanında başka kimse yokmuş. Birisi kafasına silah dayamış gibi bir durum yok."

Sağ elimi yumruk yapıyorum. "Onu *tanıyorsun*. Böyle bir şey yapmayacağını biliyorsun."

"Onu tanımıyorum."

Scott'ın sesinin bu kadar soğuk çıkmasına şaşırıyorum. O Quinn ile çıkıyordu. Ona deli gibi aşıktı. Yüzünden bunu açıkça okuyabiliyordum. Quinn buraya geri taşındığında, sokakta ona rastladım ve bana onunla ilgili her türlü soruyu sormaya başladı.

"Neden bahsediyorsun?" diyorum. "O senin *kız* arkadaşındı." "On yıl önce birkaç ay çıktık."

"O senin kız arkadaşındı. Onu çok sevdiğini biliyorum."

"O çok uzun zaman önceydi." Bir süre durdu. "O zamanlar daha çocuktuk."

Önemli bir şey değildi. Artık onu tanımıyorum, biliyorsun, kendine saklanan biridir." Bu konuda haklı. Derek ve Quinn neredeyse hiç misafir ağırlamazlardı. Kız kardeşim eskiden dışa dönük biriydi, ama evlendikten sonra bir keşişe dönüştü.

Scott içini çekti. "Claudia, gitmem gerek. Quinn'den bir haber alırsan hemen bana haber ver."

"Nerede olduğunu bildiğini düşünürsen bana söyler misin?"

"Evet."

Ama cevap vermeden önce birkaç saniye tereddüt etti, bu da bana hiçbir şey söylemeye niyeti olmadığını düşündürdü. Neden söylesin ki? Sonuçta benim ona haber vermemi istemiyor.

Dwyer yardımcısı, benim düşündüğümde daha iyi bir polis memuru olabilir. Yine de, dün çılgınlıkla ilgili ihbar aldıktan sonra kadının evine girmediğine hala inanamıyorum.

Scott'la konuşmayı bitirdikten sonra, oturma odasında durmadan volta atmaya başladım. Kız kardeşimin polisten kaçması için ona fırsat vermek istedim, polis onu aramayı bıraktığında benimle iletişime geçeceğini düşündüm, ama işe yaramadı. Nasıl oldu da arabası durduruldu? Arka lambası patlakken ne yapıyordu ki?

O anda bir saniyede karar verdim:

Onu arayacağım.

Burası New England, ana yollar şimdiye kadar temizlenmiş olmalı. Polisi ondan önce bulmam lazım. Onu nerede durdurduklarını tahmin edebiliyorum. Ve Quinn'i dünyadaki herkesten daha iyi tanıyorum.

Kız kardeşimi bulacağım.

BÖLÜM 22

Yola çıktığımda hava kararmıştı. Neyse ki, caddelerdeki kar temizlenmişti, bu yüzden lastikler çok fazla kaymıyordu. Dün gece, karın çok yoğun yağdığı sırada Quinn'in bu yolu kullandığını hayal edebiliyorum. Hiç şansı yoktu.

Otoyola girip kuzeye doğru sürmeye başladım. Fırtınayı öngörerek depoyu doldurmuştum, bu yüzden eyalet sınırını geçecek kadar benzinim var, ama o kadar uzağa gitmeme gerek olacağını sanmıyorum.

Sadece bir gün önce, Quinn kaçmak için tam da bu yolu kullanmıştı. Direksiyonu sıkıca tuttuğunu, gözlerini yola diktiğini hayal ediyorum. Quinn'e araba kullanmayı ben öğrettim. Bu konuda çok sorumluluk sahibiydi. Sürücü koltuğuna oturur, direksiyonu dikkatlice dokuz ve üç pozisyonunda tutar, omuzları tahta gibi sert olurdu. İlk denemesinde ehliyet sınavını geçti ve ilk yaptığı şey bana sarılmak oldu.

Onu bulabilirim. Bulabileceğimi biliyorum.

Yola çıktıktan yaklaşık bir saat sonra telefonum çaldı. Çantamı karıştırarak parmaklarımla telefonumu aradım, ama parmaklarımın ilk dokunduğu şey cep bıçağıydı. Bu, Rob'un balık tutarken kullandığı bıçaktı, ama ben ödünç almıştım. Elimde biraz koruma olması iyi olur diye düşünmüştüm. Ne olur ne olmaz diye.

Parmağım sonunda telefonu bulur. Gözlerimi yoldan ayırmadan çantamdan telefonu çıkarırım. Ekranındaki isme bakarım.

Polis karakolu.

Telefonu hoparlöre alıp bardaklıkta bırakıyorum. "Alo?"

diyo

rum "Claudia? Ben Şerif Yardımcısı

. Dwyer." "Merhaba Scotty."

Karşı tarafta bir sessizlik oluyor. Eski lakabını kullanarak sonunda ona ulaşabildiğimi merak ediyorum.

"Dinle, Claudia. Neredesin?" Donup kaldım. "Ben... evdeyim."

"Hayır, değilsin. Az önce evine gittim ve kocan evde olmadığını söyledi. Sabahından beri seni görmediğini ve nerede olduğunu bilmediğini söyledi."

"Oh..."

"Son zamanlarda kocanla konuştun mu?"

"Hayır, genelde evden çıkarken onun iznini almam." Scott benim lafımı duymazdan geliyor. "O zaman neredesin?"

Ona gerçekte nerede olduğumu söylemem mümkün değil. "Sadece biraz dışarı çıktım. Markete."

"Anlıyorum." Bana inanmış gibi gelmiyor, ama ne yapabilir ki? Evde olmadığım için beni tutuklayabilir mi? "Nerede olursan ol, seninle görüşmekten memnuniyet duyarım. Seninle konuşmak istiyorum."

Omurgamdan bir ürperti geçer. "Ne hakkında?"

Karşı tarafta yine sessizlik. "Yüz yüze konuşmayı tercih ederim. Neredesin?"

Ayağımı gaza bastırıyorum, araba hızlanırken başım geriye doğru savruluyor. "Quinn'i buldunuz mu?"

"Hayır. Henüz bulamadım."

Neden benimle bu kadar konuşmak istediğini anlamıyorum. Ve polis karakolu dışında bir yerde onunla buluşma fikri hoşuma gitmiyor. Kayınbiraderimin cesedini bulduğumdan beri ilk kez değil, Şerif Yardımcısı Scott Dwyer'a tam olarak güvenmiyorum.

"Claudia..."

"Marketten eve döndüğümde sana haber veririm," diyorum.

O başka bir şey söylemeden telefonu kapatıyorum. Midemde rahatsız edici bir his var. Scott benimle ne hakkında konuşmak istiyor? Telefonla söyleyemeyeceği kadar gizli olan şey neydi?

Ama önemli değil. Geri dönüp eve gitmeyeceğim. Buraya kadar geldim. İlerlemeye devam edeceğim.

Bir saat sonra, New Hampshire'ın sonuna yaklaşıyorum. Polis memuru kırık arka lambası nedeniyle Quinn'i durdurduğunda, o bu civarda olmalı. Arabasını park etmiş olabileceği yerleri dikkatle arıyorum. Güneş battığı için, yolda kalan sıvılar donmaya başlıyor. Tekerleklerimin kaymaması için hızımı azaltmam gerekiyor.

Kar fırtınasında buradan daha uzağa gitmiş olması imkansız.

Ve o anda onu görüyorum. Neredeyse gözden kaçıracağım, ama son anda fark ettiğim küçük, soluk bir tabela.

Baxter Motel.

Neden bilmiyorum, ama içimden bir ses Quinn'in buraya geldiğini söylüyor. Küçük ve gözden uzak bir yer arıyor olmalıydı.

Ve bu, onun durdurulduğu yerin civarıydı, bu yüzden yoldan çıkması gerektiğini biliyordu.

Otoyoldan çıkıp, otelin yönünü gösteren aynı derecede soluk bir tabelayı takip ederken, ters yönde giden bir polis arabası geçiyorum. Görünüşe göre onlar da benimle aynı fikre sahipmiş. Mümkün olduğunca yavaşlıyorum ve arabanın arka koltuğuna bir göz atıyorum. Boş.

Demek Quinn'i Baxter Motel'de bulamamışlar.

Yolun kenarına çekip, ne yapacağımı düşünmeye başladım. Polisler moteli aramış ve onu orada bulamamışlardı. Zamanımı boşa mı harcıyorum?

Ama hala içimde o his var. Bence o burada durmuş olmalı. Gidip bakacağım.

BÖLÜM 23

Baxter Motel, neredeyse hiç var olmayan bir dinlenme tesisindeki ücra bir motelden bekleyebileceğim gibi. Yıpranmış, tabelası soyulmuş ve neredeyse çürümüş, aynı derecede yıpranmış bir ev ve eskiden restoran gibi görünen, şimdi terk edilmiş bir binaya bitişik. Quinn geceyi geçirecek bir yer arıyorsa ve dondurucu soğukta arabasında uyumak istemiyorsa, burası saklanmak için mükemmel bir yer olurdu.

Motelin lobisinde ışık yanıyor. İçeri giriyorum ve ilk gördüğüm şey, odanın ortasında tavandan su sızan bir kova. Uzakta bir masa var ve bir adam masada oturmuş telefonuna bakıyor. Ama beni içeri girerken görünce dik oturuyor.

Masaya çekinerek yaklaşıyorum. Masada oturan adam bana Quinn'in lise ve üniversitede çıktığı erkekleri hatırlatıyor. Scotty Dwyer gibi, komşu çocuğuna benzeyen bir yakışıklılığı var. Quinn'in tipi buydu, klasik yakışıklı Derek'ten çok daha fazla. Derek'e aşık olmasına hep şaşırdım.

Adam gülümsememe karşılık vermiyor. Kahverengi gözleri beni dikkatle süzerken ihtiyatlı görünüyor. Beni tanıyor mu acaba diye merak ediyorum. İnsanlar Quinn ve benim birbirimize benzediğimizi söylüyor, ama o saçını boyamaya başladığından beri bu benzerlik azaldı. "Evet?" diyor.

Bana şüpheyle bakıyor ve ben daha ağzımı açmadım bile. İlk bakışta, bu adamdan pek bir şey öğrenemeyeceğimi hissediyorum. Başka bir şey denemeliyim.

"Bu gece kalacak oda var mı?" diye soruyorum.

Gözlerini kısarak bana bakıyor. "Oda mı?"

Ona göz kırpmıyorum. "Burası bir motel, değil mi?"

Bana uzun uzun bakar ve başını sallar. "Evet. Gecelik elli dolar."

"Nakit olur mu?" "Evet, olur."

Orada durup, ben çantamda cüzdanımı ararken bekliyor. Yirmi dolarlık, iki on dolarlık ve beş dolarlık çıkarıyorum. Üç dolarlık banknotum daha var ve şimdi bozuk paraları sayıyorum.

Neredeyse bir dolar bozuk para saydıktan sonra "Tamam" diyor. "Bu yeter."

Nefesimi veriyorum. Elli sent eksik olduğu için beni geri çevireceğini sanmışım. "Teşekkürler."

"Yatağın çarşaflarını değiştirmem lazım." Masanın altına uzanıp sararmış bir kağıt çıkarıyor. "Bunu benim için doldurman lazım." Bu standart bilgi formu. Adı, iletişim bilgileri, adres. Hepsini uydurmam gerekecek.

Adam, gereksiz olmasına rağmen, muhtemelen yataktaki çarşafı değiştirmek için uzaklaşıyor. Geceyi burada geçirmeyeceğim. Sadece ihtiyacım olan bilgileri almak için kalacağım.

Sahte bir isim uydurup, okunaksız el yazımla sahte bir adres yazıyorum. Adım Melissa Smith ve New Hampshire'ın Jefferson şehrinde yaşıyorum.

Adamın dönmesini beklerken cep telefonumu çıkarıyorum. Polis karakolundan bir cevapsız arama daha var. Scott'ı arıyorum. En azından şimdilik. Belki eve döndükten sonra ararım.

Boş boş, telefonumun arama motoruna yazıyorum: Baxter Motel New Hampshire.

Hiçbir sonuç çıkmasını beklemiyordum. Belki "yapım aşamasında" olan bir web sitesine bağlantı içeren bir Facebook sayfası çıkardı. Ama bunun yerine, ekranım Baxter Motel ile ilgili hikayelerle doldu. Ve her sonuçta geçen tek kelime "cinayet"ti. Kalbim göğsümde atmaya başladı.

"Her şey hazır, hanımefendi."

Gözlerimi telefon ekranından kaldırıyorum. O adam, aşağı indiğini görmemiş olmama rağmen, karşımda duruyor. Telefonumu çantama geri koyuyorum. Bir yanım, internette oteli ile ilgili her bahiste "cinayet" kelimesinin geçtiğini bilip bilmediğini sormak istiyor. Bildiğini hissediyorum.

Yutkunuyorum. "Teşekkürler."

Az önce doldurduğum kağıdı elime alır. Bilgilerimi inceler ve gözlerini devirir.

"Ne?" diyorum.

"Hiçbir şey."

"Az önce gözlerini devirdin."

Kağıdı masanın üzerine koydu. "Gerçekten bu konuşmayı yapmak istiyor musun?"

"Ne konuşmasını?"

"Senin verdiği bilgiler yanlış." Omuzlarını silkiyor. "Sorun değil."

Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturuyorum. "Bundan nasıl bu kadar emin olabiliyorsun?" "Eskiden Jefferson'da yaşıyordum. Posta kodunu yanlış yazmışsın. Çok yanlış." Ne cevap vereceğimi bilemeden ağzımı açıyorum. "Ben..."

"Sorun değil dedim." Bana onu takip etmem gerektiğini işaret etmek için elini salladı. "Yukarı gel, *Melissa*. Bu arada, ben Nick."

Nick'i takip ederek ikinci kata çıkıyorum. Bu motelin kesinlikle yeni bir boyaya ihtiyacı var ve merdivenler çıkarken çıkardığı gıcırtı sesi neredeyse korkutucu. Bu motelin *her şeyinin* yenilenmesi gerekiyor.

201 ve 202 numaralı odaları geçip 203 numaralı odanın önünde duruyoruz. Kapı, çarşafı değiştirildiği için hala hafifçe açık. Anahtarı elime bırakıyor. "Al bakalım."

Omzunun üzerinden, küçük mobilyalı motel odasına bakıyorum. Sert yatağa, küçük televizyona ve küçük pencereye. "Burada akşam yemeği için bir şey var mı?"

Bana sinirli bir bakış attı. "Sana sandviç yapabilirim." "Oda fiyatına dahil mi?"

"Oda parasını ödeyecek kadar paran bile olmadığına göre, dahil olmak zorunda."

Onun arkasındaki koridora, iki kapalı kapıya bakıyorum. 201 ve 202 numaralı odalar. Kız kardeşim bu odalardan birinde kalıyor olabilir mi? Bunu öğrenmenin zamanı geldi. "Başka kimse kalıyor mu burada?"

Bana kaşlarını kaldırdı. "Ben *senin* mahremiyetine saygı duyuyorum. Belki sen de burada kalan diğer insanların mahremiyetine saygı duyabilirsin."

Bu sözlerle, arkasını dönüp beni terk etti.

Vay canına, bu adam benden gerçekten hoşlanmadı. Nedenini bilmiyorum, çünkü otele girdiğim andan itibaren saldırgan görünüyordu. Belki de sorun bende değildir. Belki de kötü bir gece geçiriyordur.

Küçük motel odasına girip kapıyı arkamdan kapatıyorum. Kilidi çeviriyorum, ama sonra bir de sürgü kilidi olduğunu fark ediyorum. Onu da yerine takıyorum.

Çift kişilik yatak görüldüğü kadar rahatsız. Ceketimi çıkarıp yatağa uzanıyorum ve bir yay popoma batıyor. Oturabilmek için sırtımdaki yastıkları düzeltiyorum ama bu yastıklar daha iyi günler görmüş. Üç tane var ve hepsi de krep gibi düz.

Telefonum çalıyor. Çantamdan telefonu çıkarmak için elimi uzatıyorum ve ekranda Rob'un adı yanıp sönüyor. Şüphesiz, nerede olduğumu merak ediyordur. Quinn'i aramaya gittiğimi söylersem, pek sevinmeyecektir. Ama ona bir şey söylemeliyim.

Telefonu açıyorum ve hemen diğer uçta bir cızırtı duyuyorum. "Claudia?"

"Merhaba Rob," diyorum. "Dinle, gittiğim için özür dilerim. Sadece... Gitmem gereken bir yer vardı..."

"Claudia, ben..." Beş saniye boyunca sadece cızırtı sesi geliyor. "Ne... duyamıyorum..."

"Quinn'i arıyorum," diyorum. "Bu gece geç saatte döneceğim. Söz veriyorum."

Yine cızırtılar duyuldu ve sonra hat kesildi. Sanırım fırtınadan sonra hala çekim kötü. Neyse. Telefona cevap verdim, en azından öldüğümü bilmiyor.

Yatağa uzanıp telefonumda internet tarayıcısını açıyorum. Artık biraz mahremiyetim olduğuna göre, Baxter Motel hakkında bilgi edinebilirim.

İlk bağlantıya tıklıyorum, iki yıl önceki bir makale. Başlık gözüme çarpıyor: *New Hampshire Moteline Öldürülen Kadın*. Söz konusu kadın yirmi beş yaşındaki Christina Marsh. Motel odalarından birinde ölü bulunmuş. Bıçaklanarak öldürülmüş. Zorla girildiğine dair bir iz yokmuş.

Makalede, otelin sahipleri Nicholas ve Rosalie Baxter'ın faili bulmak için polisle işbirliği yaptıkları belirtiliyor.

Makaleleri tek tek okudum ve hikaye netleşti. Christina Marsh adlı kadın, yaklaşık bir haftadır otelde kalıyordu. Bir gündür odasından çıkmadığı için Nick Baxter onu kontrol etmeye gitti. Onu kendi kanında yatarken ölü buldu.

Makalelerin birçoğunda Nick Baxter ve Christina Marsh arasındaki "ilişki"den bahsediliyordu. Bir makale, onu kız arkadaşı olarak nitelendirerek, motelde kaldığı süre boyunca aralarında bir ilişki olduğunu ima etti.

En azından makalelere göre, Nick Baxter hiçbir suçlamayla karşı karşıya kalmadı. Ve iki yıl önce cinayetten mahkum edilmiş olsaydı, hâlâ burada çalışıyor olmazdı diye düşünüyorum. Bu yüzden, suçsuz bulunduğu sonucuna varıyorum.

Altımdaki yatak örtüsüne bakıyorum. Burada mı oldu? Bu odada mı öldürüldü?

Telefonumu çantama koyuyorum. Quinn'e odaklanmam gerekiyor, ama bu yerdeki bir şey beni çok tedirgin ediyor. Buraya gelme amacımı yerine getirip gitmem gerekiyor.

Otel odasının kapısını aralıyorum. Koridor boş. Sessiz. Koridora çıkıp diğer iki odaya bakıyorum. 201 ve 202. Bu motel

benim evimden çok da büyük değil.

Önce 201 numaralı odayı deniyorum. Kapı kolunda "RAHATSIZ ETMEYİN" yazan bir tabela asılı, ama bunu görmezden gelerek yumruğumu kapıya hafifçe vuruyorum. Cevap yok. Sonra tekrar çalışıyorum. Daha sert.

Yine cevap yok.

Sonra kapı kolunu deniyorum. Kilitli.

Boynumun arkasında bir ürperti hissediyorum. Tam o anda dönüp 202 numaralı odadan bana bakan birini görüyorum. Su gibi mavi gözler. Gümüş rengi saçlar.

Yakalandığım için paniğe kapılıp 203 numaralı odaya geri koşuyorum. Kapıyı arkamdan kapatıp sürgüyü çekiyorum.

Aklım karışık. 201 numaralı oda açıkça boş. 202 numaralı odada bir misafir var, yani Quinn orada kalmış olamaz. Bu da demek oluyor ki yola devam etmeliyim.

Biraz daha bekleyeceğim. Polis ile aramda daha fazla mesafe olsun diye.

Biraz televizyon izleyeyim diye düşünüyorum ama uzaktan kumandayı hiçbir yerde göremiyorum. Gözüm yatağın yanındaki şifonyere takılıyor. Belki uzaktan kumanda çekmecece vardır. Ama çekmeceyi açtığımda içinde sadece bir İncil görüyorum. Sonra çekmece kayarken İncil'in altından parlak bir şeyin ışığı gözüme çarpıyor.

İncil'i kenara itiyorum ve o zaman görüyorum. Bir alyans.

Ellerim titreyerek çekmecedan altın bir alyans çıkarıyorum. Kız kardeşimin son iki yıldır taktığına benziyor. Ama emin olmanın tek bir yolu var.

Yüzüğü yana eğip içini baktım. Yüzüğün iç kısmına kazınmış harfleri gördüm: DEREK + QUINN.

Quinn *buradaydı*. Tam da bu odada.

Gözlerimi kaldırdığımda pencereye bakıyorum. Motelin karşısındaki bir ev var. Eski, iki katlı, harap bir ev. İkinci katın pencerelerinden birinde ışık yanıyor. Pencerenin önünde oturan bir kadının silüetini seçebiliyorum.

İzliyor.

Titriyorum ve neredeyse alyansı düşürüyorum. Pencereden dışarı bakan bu kadının görüntüsü beni tedirgin etti. Elimdeki alyansa bakıyorum. Buradan hemen gitmem lazım.

Hayır. Henüz değil.

Ve sonra kapıda tek bir vuruş duyuyorum.

BÖLÜM 24

Kapının çalınması beni neredeyse yerimden sıçratır. Bir an ne yapacağımı bilemeden öylece dururum. Şu anda kapıyı açmak istemiyorum.

Ama belki de akşam yemeğimi getiren Nick'tir. Kontrol etmeliyim.

Telefonum yatağımın üzerinde titriyor. Ekrana bakıyorum. Yine polis karakolu arıyor. Sesli mesaja düşmesine izin veriyorum.

Bir an daha tereddüt ettikten sonra kapıyı açıyorum. Orada kimseyi görünce rahat bir nefes alıyorum. Aşağıya bakıyorum, yerde bir tabak ve içinde bir sandviç var. Sandviç aceleyle hazırlanmış, üstteki ekmek dilimi sandviğin üzerine zar zor yerleştirilmiş. Tabağı alıp akşam yemeğimi inceliyorum. Hindi sandviçi, ne fazla ne eksik. Mayonez yok, marul yok, domates yok. Sadece kuru hindi ve ekmek.

Ama bedava. Dilenci seçici olamaz.

Ama yine de, bunu yemenin güvenli olup olmadığını merak ediyorum. Bu motelin sahibi olan Nick Baxter, soğukkanlı bir katil olabilir. Ve benim hakkımda pek iyi düşünmediği açık. Belki de bana verdiği hiçbir şeyi yememeliyim.

Gözlerimi kaldırdığımda, 202 numaralı odanın kapısının yine aralık olduğunu fark ettim. Kapı, o sulu mavi gözlerin bana bakabileceği kadar aralıktı. Daha önce beni korkutmuştu, ama şimdi ona hazırdım.

"Yardımcı olabilir miyim?" diyorum.

Kapı daha da açılır. Artık mavi gözlerin yaşlı bir kadına ait olduğunu görebiliyorum. Uzun beyaz saçları ve derin kırışıklıkları olan bir yüzü var. Konuştuğunda sesi zımpara kağıdı gibidir. "Sen diğerinden daha kavgacısın."

Nefesimi tutuyorum. Bu kadın burada kız kardeşimi görmüş. Belki konuşmuşlardır bile. Tabağı odamdaki şifonyerin üzerine bırakıp koridora çıkıyorum. "Diğerinden ne demek?"

Yaşlı dudakları gülümsemeye kıvrılır.

"Diğer olan mı?" Bu sefer daha yüksek sesle soruyorum. Sonra kapıyı yüzüme çarparak kapatıyor. Harika.

Ona cehenneme gitmesini söylemek ve buradan gitmek istiyorum, ama bunu yapamam. Quinn buradaydı. Quinn'in bu kadınla konuştuğunu ve belki de bu kadının bir şeyler bildiğini hissediyorum. Onunla konuşup ne bildiğini öğrenmeliyim. Sonra gidebilirim.

Çantamı alıp koridoru geçiyorum. Kadının kapısını sertçe çalıyorum. Karşı tarafta sadece sessizlik var. Ben de tekrar çalıyorum.

"Affedersiniz?" diyorum. "Sizinle konuşmak istiyorum." Sessizlik.

"Lütfen." Yüzümü kapıya yaklaşıtıyorum. "Dinleyin, gerçek şu ki... Kız kardeşimi arıyorum. Sanırım buradaydı. Bana yardım edebilir misiniz?"

Kapının arkasındaki sessizlik sonsuzdur. Sonunda, kilitlerin açıldığını duyarım. Kapı, merdivenler kadar gürültülü bir şekilde açılır. Kadın uzun, beyaz bir gecelikle orada durmuş, bana bakmaktadır.

"Onu aradığını mı söylüyorsun?" diye soruyor bana.

Ellerimi sıkıca birleştiriyorum. "O motelden ayrıldıktan sonra ne olduğunu bilmek istiyorum."

"Öyle mi?"

Başımı sallıyorum. "İçeri girebilir miyim?"

Gözleri bir anlığına bana dikilir, ama sonra kenara çekilir. Kalbim hızla atıyor, bunun bir hata olduğunu söylüyor, ama ben ilerlemeye devam ediyorum. Yaşlı kadının odasına giriyorum ve kapıyı arkamdan kitlemesi için izin veriyorum.

BÖLÜM 25

Bu oda korkunçtan başka bir şey değil.

Her yer aynalarla kaplı. Odamla yaklaşık aynı büyüklükte, ama duvarların her santimetrekaresi aynalarla kaplı. Sanki lunaparkta gibiyim. Özellikle burası bu kadar karanlık olduğu için, farkında olmadan duvara çarpacağımdan korkuyorum.

"Benim adım Greta," diyor yaşlı kadın, mavi gözlerini bana dikerek. İlk kez, aksanı olduğunu fark ediyorum. Doğu Avrupa aksanı gibi.

"Ben Melissa," diyorum.

Gözleri kararır. "Bu odada doğruyu söyleriz. Yoksa gidersin." Ciddi olduğu belli. Boğazımı temizlerim. "Peki. Ben Claudia."

Greta yatağını işaret eder ve ben çantamı göğsüme sıkıca bastırarak dikkatlice yatağın kenarına otururum. O da yanıma oturur, gözleri odanın sarı ışığında parıldar. "O buradaydı. Kız kardeşin, Quinn. Tam şu anda oturduğun yerde."

"Ne zaman?"

"Sadece birkaç saat önce."

Sanki onun varlığını hissedebileceğim gibi parmaklarımı çarşafların üzerinde gezdiriyorum. "O zaman onunla konuştun mu?"

"Evet. Nick de konuştu. Polis onu aramak için buraya geldi ve Nick onlara yalan söyledi. Onun için."

Polis açıkça arıyor olmasına rağmen neden Quinn'i burada bulamadan yanımdan geçip gittiğini merak ediyordum. Şimdi her şey anlaşıldı. Nick onlara yalan söyledi. Ben geldiğimde neden bu kadar tedirgin olduğu anlaşıldı. "Çok nazik bir davranış."

"Öyleydi. Ama Rosalie bundan hoşlanmadı."

"Rosalie kim?" Bu isim tuhaf bir şekilde tanıdık geliyor, sanki yakın zamanda duymuşum gibi.

O ince bir gülümsemeyle, "O, onun karısı," dedi.

Tabii. Adı bu yüzden tanıdık geliyor. Onu tüm o makalelerde görmüştüm. Rosalie Baxter. Motelin ortak sahibi. Kocasını aldattı ve sonra metresi öldü.

"Rosalie burada mı?" diye soruyorum.

Greta başını sallar. "Evinden çıkmıyor. Hep pencerede duruyor. Hep izliyor."

Komşu evin penceresindeki o kadının silüetini hatırlayarak titrerim. "Kız kardeşime ne olduğunu biliyor musun?"

Greta bir an sessiz kalır, sanki ne söyleyeceğini düşünüyormuş gibi. "O buradan ayrılmadı."

"Yani hâlâ burada mı? 201 numaralı odada mı?"

"Hâlâ burada olduğunu söylemedim. Sadece evden çıkmadığını söyledim."

Bu, hareket etmeden yukarı ve aşağı giden şey nedir gibi saçma bilmecelerden biri gibi. (Merdivenler.) "Ne demek istiyorsun?"

"Ne demek istediğimi biliyorsun."

Kafamı sallıyorum, midem düğümleniyor.

Greta yataktan kalkar. Çok minik olmasına rağmen, varlığı odayı doldurur. Onda bir şey var. "Kız kardeşinin falına baktım," der. "Çok karanlıktı. Geçmiş karanlıktı ve geleceği daha da karanlıktı."

"Karanlık mı?"

Aynalardan birine bakmak için dönüyor. Yansıması bana bakıyor. "*Ölümden* bahsediyorum, Claudia. Geçmişinde bir ölüm vardı ve geleceğinde de bir ölüm vardı. Ve en kötüsü..."

Nefesimi tutuyorum. "Ne?"

"Bu, ondan yayılıyordu." Greta'nın sesi tıslama gibidir. "Kötü bir koku gibi. Ya da bir *virüs* gibi. Etrafındaki herkese bulaşıyordu."

Bu kadın deli gibi görünüyor, ama onda bir şey var.

Bir şey *biliyor*. "Kız kardeşimin gitmediğini nereden biliyorsun?" Bana doğru dönüp bakıyor. "Dışarı çık. Rosalie'nin evine git." "Rosalie'nin ne?"

"Nereye değil. Rosalie'nin evine."

Kaşlarımı çattım. "Eve mi demek istiyorsun?" "Hayır. Eve değil."

"Ama..."

"Git." Kırışık elini kaldırır. "Bildiğim her şeyi sana anlattım." "Öyle mi?"

Sadece bana bakıyor, geceliğinin altında göğsü inip kalkıyor. Yataktan kalkıyorum. "Çünkü emin değilim."

"Git," diyor, bu sefer daha kararlı bir sesle.

Belki daha fazlasını biliyordu, ama bunu benimle paylaşmaya niyeti olmadığı açıktı. Aradığım şey bu motelin dışında bir yerdeydi. Ve onu bulacaktım.

Odamdan çıkarken çantamı ve paltomu da yanıma alıyorum. Quinn'in alyansını da cebime koyuyorum. Buraya geri dönmeye niyetim yok. Polisler çoktan gitmiş, burada işim biter bitmez yola çıkma zamanı.

Koridordan aşağı inerken, Nick adındaki adamla karşılaşıyorum. Elinde bir alet çantası var ve neredeyse düşürüyor.

"Merhaba," diyorum. "Ben, şey..." Nedense ona ayrılacağımı söylemek istemiyorum.

Henüz değil.

Nick 201 numaralı odayı işaret ederek başını sallar. "O sızıntıyı tamir edeceğim." "İyi şanslar," derim.

O homurdanır.

Lobiye geri döndüğümde, burası ürkütücü bir şekilde boştur. Tavan hala o kovaya su sızdırmaktadır. Her damla su düştüğünde, bir ses duyarım. Plunk plunk plunk. İyi ki tamir ettiriyor. Yoksa tavan mahvolacak. Rob, insanların sızıntı için onu yeterince hızlı aramadıklarından ve sonra tavanı mahvettiklerinden sürekli şikayet eder. Sızıntıyı tamir edebilir, ama bunu tamir edemez.

Ama bu benim sorunum değil. Quinn benim tek sorunum.

Odamın anahtarlarını masanın üzerine, onun cep telefonunu bıraktığı yerin yanına bırakıyorum — onu orada bırakmakla çok güvenilir davranıyor. Her neyse, benim gittiğimi anlayacaktır. Bu da elli dolar çöpe gitti demek. Aslında kırk sekiz dolar.

Motelden çıktığımda, hava ilk geldiğimden yaklaşık yirmi derece daha soğuk. Rüzgar yüzüme çarpıyor ve atkı getirmediğim için pişman oluyorum. Neyim var benim? Hayatım boyunca New Hampshire'da yaşadım. Ne kadar soğuk olduğunu bilirim.

Rosalie'nin yeri. *Rosalie'nin yerini bul.*

Rosalie'nin *ne*? O yaşlı kadın neyden bahsediyordu?

Otelin dışını taradım. Arabamı park yerinin en arkasına park etmişim. Yukarı baktım ve motelin yanındaki eski evi gördüm. İkinci kattaki tek ışık hala yanıyordu. Ve siluet hala pencerede duruyordu, sanki son baktığımdan beri bir santim bile kıpırdamamış gibi.

Bu Rosalie mi? Beni mi izliyor?

Başımı diğer tarafa çevirip, terk edilmiş eski binayı inceliyorum. Eskiden bir restoranmış gibi görünüyordu, ama şimdi tamamen tahta ile kapatılmış.

Karanlığa gözlerimi kısarak bakıyorum ve kir ve karla kaplı restoranın tabelasını zar zor seçebiliyorum. Ne yazdığını tam olarak göremiyorum.

Daha yakından bakmak için karların üzerinde zorlukla ilerliyorum. Bir taş atımı uzaklıkta olduğumda yazıyı görebiliyorum, ama yine de ne yazdığını anlayamıyorum. Biraz daha yaklaşmam gerekiyor.

Artık buzla kaplı zeminde yavaşça ilerliyorum. Kayıp bileğimi kırmak istemiyorum, ama tabelada ne yazdığını görmem gerekiyor. Yaklaşık iki metre uzaklaştığımda yazıyı nihayet okuyabiliyorum.

Rosalie'nin.

Titriyorum ve çantamı sıkıca sarıyorum. Burası Greta'nın bahsettiği yer. Quinn içeri mi girdi?

Terk edilmiş restoranın ön kapısına doğru ilerliyorum. Kapı sadece kapalı değil, tahta ile kapatılmış. Ellerimi gözlerimin üzerine koyup, içeriyi görmek için gözlerimi kısıyorum. Ama içerisi tamamen karanlık. Hiçbir hareket yok.

Ama Greta buraya gelmemi söyledi. Ne demek istedi?

Rosalie'nin yan tarafına doğru yürüyorum. Buz çok kaygan olduğu için çok yavaş ilerliyorum. Kaymamak için restoranın kenarına tutunmak zorundayım. Arkaya geldiğimde, çöp tenekesinin arkasından mavi bir şeyin görüldüğünü fark ediyorum.

Cesaretim elverdiğince hızlıca oraya koşuyorum. Yaklaşık üç metre uzaklıkta, net bir şekilde görebiliyorum. Bir Corolla. Quinn'in arabası.

Greta da bundan bahsediyordu. Quinn'in artık motelde olmadığını biliyordu. Ama arabası hala burada olduğu için onun ayrılmadığını da biliyordu. Arabayı bu kadar iyi sakladığı halde, arabasının burada olduğunu nasıl bildiğini ancak Tanrı bilir. Motelden araba görünmüyor.

Arabaya kadar kalan yolu yürüdüm. Arabaya vardığımda, düşmemek için ona tutundum. İçine baktım, ama şaşırtıcı olmayan bir şekilde araba boştu.

Bir rüzgâr estiğinde neredeyse düşüyordum. Gözlerim soğuktan yaşarıyordu. Ya da belki başka bir şeyden.

Yukarı bakıyorum. Hala üst kattaki yatak odasında tek bir ışık yanan o yıkık eski evi görebiliyorum. O evden her şeyi görebilirsiniz. Motelin otoparkını görebilirsiniz. Restoranın arkasındaki Quinn'in arabasını görebilirsiniz. Ve 203 numaralı odanın penceresinden içeriyi görebilirsiniz.

Polis onu aramak için buraya gelmişti ve Nick onlara yalan söyledi. Onun için. Bu onun için çok nazikti.

Öyleydi. Ama Rosalie bundan hoşlanmadı.

Rosalie.

Onunla konuşmam lazım.

Ama kesin olan bir şey var, ben kız kardeşim gibi olmayacağım. Ben ondan daha akıllıyım. Çantamın içinde parmaklarım hedefine ulaşana kadar aradım: Rob'un cep bıçağı.

Kalbim çarparken, restorandan harap olmuş eski eve doğru dikkatlice yürüyorum, botlarım sertleşen karın üzerinde çıtır çıtır sesler çıkarıyor. Kar durmuş olsa da rüzgâr çok sert, sanki yüzüme buz gibi bir hançer saplanıyor. Birkaç saniye arayla evin ikinci katındaki pencereye bakıyorum. Işık hala yanıyor. Rosalie hareket etmemiş. Bir milimetre bile. Hala pencerede, bana bakıyor. Gözlerimi kısarak ona bakıyorum, yüz hatlarını seçmeye çalışıyorum. Ama seçemiyorum.

Küçük eve vardığımda bacaklarım lastik gibi hissediyorum. Kapı tahtadan yapılmış, yıllar içinde parçalanmış ve kimse tamir etmeye zahmet etmemiş. Kapının etrafındaki boya tamamen soyulmuş. Bizim evimiz gibi, kimsenin tamir etmeye zahmet etmediği, tamir edilmesi gereken bir ev.

Boğazımdaki yumruyu yutuyorum. Belki de bu bir hatadır. Belki de geri dönüp gitmeliyim.

Elimdeki bıçağın ağırlığını hissediyorum. Bu bana güven veriyor. Kimsenin beni itip kakmasına izin vermem. Küçük bir kadını halledebilirim.

Değil mi?

Sol elimle kapıyı çalıyorum. Cevap yok. Rosalie aşağı inmiyor. Sanırım buna şaşırmadım.

Elimi kapı koluna koyuyorum. Kapı açıldığında bir çığlık atıyorum. Kapı kilitli değil.

Kapıyı itip içeri giriyorum.

BÖLÜM 26

ROSALIE

Ben ölmedim.

Öldüğümü mü sandın? Kocamın misafirlerini korkutmak için ikinci kat penceresinin önüne koyduğu bir ceset olduğumu mu sandın?

Hayır, değilim. Ben gayet hayattayım.

Ve korkarım ki kocam bir katil.

On iki yıl önce

Motorun uğultusunu duyabiliyorum ve yolun her bozukluğunda vücudum sarsılıyor. Bozuk Ford'un yolcu koltuğunda yer değiştirirken dişlerimi alt dudağıma batırıyorum. Gözlerimi kapatan bir göz bağı beni karanlığa gömüyor.

Sağ elimle göz bağımı çaresizce tırmalıyorum. Onu çözemeden, güçlü bir el bileğimi kavırıyor. Erkek arkadaşım Nick'in sesi sessizliği bozuyor. "Hey, yapmayı bırak," diyor.

İnlerim. "Nick..."

"Ciddiyim. Bunun sürpriz olmasını istiyorum. Sakın bakma." "Tamam. Ne kadar var?"

"En fazla on dakika."

"Dokuz dakika otuz saniye sonra bu göz bandını çıkaracağım. Yemin ederim, Nick."

Nick Baxter ile altı yıldır çıkıyoruz. İnanır mısınız, lise yıllarında tanıştık. Lise aşıkları, biliyorum, biliyorum. Lise yıllarında hayatımın aşkını bulacağımı hiç düşünmemiştim, ama on altı yaşında onu öptüğüm anda anladım. Bu adamdı.

Hiç ilk görüşte anlaştığınız biri oldu mu? Kendinizin bir uzantısı olduğunu hissettiğiniz biri? Eksik parçanız. İlk randevumuzda akşam yemeğine oturduğumuz ilk andan itibaren ona her şeyi anlatabileceğimi hissettim. Ve anlattım. Ailemin sürekli söylediği gibi öğretmen olmak istemediğimi söyledim. Aşçı olmak istiyordum. Kendi restoranımı açmak istiyordum.

Bu benim hayalimdi. Bana inanan tek kişi olduğu için ona aşık oldum.

Ayrıca, onun çok yakışıklı olması da fena değil. Gözlerim bağılı olsa bile, koyu sarı saçlarını, ince ama kaslı vücudunu ve bulaşıcı gülümsemesini hayal edebiliyorum. Kızlar Nick'e hep ikinci kez bakıyor, ama onun gözü sadece bende. Hak etsem de etmesem de, o benim yürüdüğüm yeri tapıyor.

Arabanın sağa kaydığını hissediyorum, bu da otoyoldan çıktığı anlamına geliyor. Tanrıya şükür. Eğer yakında oraya varmazsak, yemin ederim kusacağım. Eğer bu olursa, her şeyi kendi başına temizlemek zorunda kalacak, çünkü bu onun kendi hatası.

Araba birden durdu. Nick'in sıcak, büyük eli dizimi sıktı. Yüzündeki heyecanlı ifadeyi hayal edebiliyorum. "Tamam, Rosie. Geldik."

"Göz bağımı çıkarabilir miyim?"

"Bir dakika ver."

Beni arabadan çıkarmakta ısrar ediyor. Kafamı kapı çerçevesine çarpmam için elini kafamın üstüne koyuyor. Ellerini omuzlarıma koyup beni doksan derece döndürüyor. Sonra göz bağımı çekip çıkarıyor.

"Ta-da!" diyor.

Işığa alışmak için gözlerimi kırıştırıyorum.

"Ta-da ne?" "Yeni restoranın."

Yeni *restoranım* mı? Benimle *dalga* mı *geçiyor*?

Aşçılık okulundan mezun olduğumdan beri, pis bir restoranda aşçı olarak çalışıyorum. Maaşım, garsonluk işimi bırakmam için zar zor yetiyor, çünkü ailem "saçma sapan yaşam tarzımı" desteklemek için bana tek kuruş bile vermiyor. Nick kısa süre önce üniversiteden işletme bölümünden mezun oldu ve ikimizin bir restoran açmasından bahsediyor. Ben de bunun sadece bir hayal olduğunu düşünerek kabul ettim.

Ve şimdi, yıkılması gereken bir tek katlı binanın önünde duruyoruz. Tüm pencereler çatlak, her çatlak ve yarığa kir girmiş ve kapı tam anlamıyla tek bir menteşeyle duruyor. Buraya bakarken, bir fare ön kapıdan dışarı fırladı. Eminim onun geldiği yerde daha fazlası vardır.

Burası korkunç. Bu iyi bir sürpriz *değil*. Gözlerimin bağlanmasına gerek yoktu sanki.

"Oh," diyorum. Mutlu görünmeye çalışıyorum, ama oyunculuk yeteneklerimi zorluyor.

"Şu anda pek iyi görünmediğini biliyorum," diyor çabucak. "Ama çok ucuza aldım. Güven bana Rosie, burası harika bir konumda. Araştırdım, I-93 otoyolu boyunca her iki yönde de yirmi dakika boyunca restoran yok."

"Mmm," diyorum.

"Temizlemesine yardım edeceğim," diyor, "ve göreceksin, burası büyük bir başarı olacak. Söz veriyorum."

"Mmm," diyorum yine.

Gözlerimin içine bakıyor. "Bu senin hayalin. Senin için bunu gerçekleştireceğim."

Kendinden çok emin görünüyor. Nick'i seviyorum, ama bence bu konuda kendini fazla zorladı. Ama ben de ona uyacağım. Sonuçta, kaybedecek neyim var ki?

Dokuz Yıl Önce

Bir gün izin almak ahlaksızca geliyor.

Artık tek yaptığım şey bu. Çalışmak. Restoran öğle yemeği için açılıyor ve genellikle akşam geç saatlere kadar orada kalıyorum. Nick ısrar edince, en azından bir gece izin alabilmek için yakın zamanda bir yardımcı tuttum. Kimsenin benim kadar iyi iş yapacağına güvenmiyorum, ayrıca orada olmayı seviyorum. Kendi restoranımın mutfağında olmayı seviyorum. Bu, hep istediğim her şey.

Ama bugün izinliyim ve Nick beni yerel bir karnavala gitmeye ikna etti. Roller coaster'a bindik, sonra dönme dolaba bindik ve şimdi dev bir pembe pamuk şeker paylaşıyoruz.

"Pamuk şekerin ne kadar lezzetli olduğunu unutmuşum," diyor Nick, ağzına kocaman bir parça pamuk şeker tıktırırken. "Bunu restoranda servis etmelisin."

"Hayır."

"Servis etmelisin. Muhtemelen en çok satan tatlıların arasına girer."

Ona yan gözle bakıyorum. "Şaka mı yapıyorsun, emin değilim." "Şaka yapmıyorum!"

Restoranımızın bu kadar başarılı olmasına hala biraz inanamıyorum. Yalan söylemeyeceğim, ilk yıl çok zor geçti. Rosalie's'i temizlemek ve restoran olarak hizmet verebilecek duruma getirmek çok uzun sürdü. Nick ve ben

deliler gibi çalıştık. Tüm pencereleri değiştirdik, her şeyi elle temizledik, mutfak için yeni aletler ve yemek salonu için yeni mobilyalar aldık. Çok para ve emek harcadık. İlk birkaç ay, tüm bunların boşa gideceğini düşündüm. Bir haftada gelen müşteri sayısını bir elin parmaklarıyla sayabilirdim. İlk yıl, yaklaşık yirmi kez vazgeçmeyi düşündüm.

Nick ne yaptı bilmiyorum ama ilk yılın sonunda işlerimiz düzeldi. Sabit müşterilerimiz olmaya başladı ve ikinci yıl, zararımızı kapattık. Üçüncü yıl, kâr ettik.

Sonra birkaç ay önce Nick yanıımızdaki iki evi satın aldı. Biri bizim yaşamamız için, diğeri ise motele dönüştürmek için.

Yani birlikte bir ev mi alacağız? Planlarını bana anlattığında *böyle* dedim. *Bu oldukça ciddi bir karar. Daha evlenmedik bile.*

O zaman bu konuda bir şeyler yapmalıyız, dedi.

O pislik cebinde bir yüzük taşıyordu. Evet dedim. Tabii ki. Hayatımı başka biriyle geçirebileceğimi hayal edemiyordum.

Gelecek ay evleneceğiz. Belediye binasında küçük bir tören olacak, sadece yakın aile üyeleri katılacak. Bunun sebebi, tüm paramızı restorana ve yeni motele yatırmış olmamız. Ayrıca ikimizin de büyük aileleri yok. Ayrıca, ailem Nick'i sevmiyor. Annem nedenini hiç açıkça söylemiyor, ama her zaman daha iyisini bulabileceğimi ima ediyor ve restoranımızı da pek beğenmiyor. Bu yüzden artık onunla pek konuşmuyorum. Düğüne gelip gelmeyeceğinden bile emin değilim.

"Pamuk şeker fikrini bir düşünelim," diyor Nick. "Bu arada, şimdi neye binmek istersin? Seni havada daireler çizip sonra baş aşağı çeviren şeye binelim mi?"

Onun işaret ettiği alete bakıyorum. Sadece görünüşü bile midemi bulandırıyor. "Hayır, teşekkürler. Peki ya..." Önünde siyah harflerle "*Falcılık, üç bilet*" yazan küçük siyah bir çadır görüyorum. "Ooh, falıma baktırmak istiyorum!"

Nick burun kıvrır. "Geleceğini öğrenmek için falcıya gitmene gerek yok. Ben sana şimdi söyleyebilirim." Parmak uçlarını şakaklarına bastırır. "Gelecek, çok yakışıklı bir iş adamıyla evleneceğini ve sonra beş çocuk sahibi olacağını söylüyor."

"Hmm. Geleceğin beş çocuk dediğinden emin misin? Çünkü ben üç çocuk olacaktım gibi hissediyorum."

"Beş olduğundan eminim."

Çocuk sahibi olmak konusunda her zaman soyut bir şekilde konuşurduk, ama şimdi gerçekten evleneceğimize göre, bu konuşmalar biraz daha ciddileşti. İkimiz de çok çocuk istiyoruz. İkimiz de tek çocuğuz ve her zaman büyük aileler istedik. Ama beş çocuk çok fazla gibi görünüyor. Ve onları doğurmak zorunda olan o değil.

"Gördün mü," diyorum, "bu yüzden falcıyla konuşmam gerekiyor. Bu arada, bu sefer bana iyi bir ödül kazanmaya çalışabilirsin."

O günün erken saatlerinde Nick, bir top ile şişeleri devirmesi gereken bir oyun oynadı. Oyunda çok kötü bir performans gösterdi ve oyunun hileli olduğunu iddia etti. Her neyse, bana küçük bir lastik ördek kazandı, ama onu taşımaya değmeyecek kadar değersizdi, ben de attım.

Nick selam verdi. "Anladın. Sana o kadar büyük bir peluş hayvan kazanacağım ki, eve giderken birimiz arabanın kaputuna binmek zorunda kalacak."

Bunu göreceğiz.

Nick seçtiği oyunu bulmaya giderken, ben siyah çadıra doğru yürüyorum. Daha önce hiç fal baktırmadım, ama her zaman eğlenceli göründü. Bu tür şeylere inanmıyorum, ama zararı da yok.

Çadırın perdeleri hafifçe aralanmış, ben de elimi kullanarak perdeleri kenara çekip kafamı içeri sokuyorum. Çadır sadece birkaç mumla aydınlatılmış, ama içeriyi görmek için yeterli. İçeride küçük bir ahşap masa ve her iki yanında katlanır sandalyeler var. İki sandalyeden birinde uzun siyah saçlı bir kadın oturuyor. Siyah derken, gerçekten *siyah* demek istiyorum. Siyahın rengin yokluğu olarak tanımlandığını duymuştum, ama bu kadının saçlarını görene kadar bu tanımı hiç anlamamıştım.

Gözlerini kaldırıp bana bakıyor ve gözleri de saçları kadar siyah. O kadar siyah ki, göz bebeklerini göremiyorum. "Merhaba," diyor.

"Merhaba." Sesim beklenmedik bir şekilde çatallanıyor ve boğazımı temizliyorum. "Sen... fal bakıyor musun?"

Kafasını salladı ve karşısındaki katlanır sandalyeyi işaret etti. "Lütfen oturun."

Üç bileti ona veriyorum, o da giydiği mor cüppeye koyuyor. Gölgelemin kısmen gizlediği yüz hatlarını inceliyorum. Kaç yaşında olduğunu anlayamıyorum. Yirmi de olabilir, altmış da. Çok garip.

"Benim adım Naomi," diyor. "Ben Rosalie."

"Güzel bir isim." Siyah gözleri sol elime kayıyor. "Ve bu da güzel bir yüzük."

Bilinçsizce sol elimi yumruk yapıyorum. Elmas çok küçük
—alabileceğimiz tek şeydi—ama onu seviyorum. "Evet. Teşekkür ederim."

"O iyi bir adam." Bunu bir soruymuş gibi söylemiyor. "En azından, senin için iyi bir adam."

"Öyle," diyorum, şiddetli bir sadakatle.

Naomi'nin dudaklarında neredeyse bir gülümsemeye benzeyen bir ifade belirir.

"Göreceğiz
göreceğiz."

Bir deste Tarot kartı alır. Tarot kartlarını daha önce görmüştüm, ama daha önce falıma bakılmamıştı. Bütün bunların saçma olduğunu biliyorum, ama midem bulanıyor. Keşke dışarıda kalıp Nick'in bana bir ödül daha kazanmasını (ya da kazanamamasını) sevinçle izleseymdim.

Masaya üç kart koyar. Bir an kartlara bakar, parmakları ortadaki kartta durur. Kartta, yıldırım çarpmasıyla alev alan bir kule ve aşağıya düşerek ölen iki adam vardır. Tarot kartları hakkında hiçbir şey bilmiyorum, ama bu iyiye işaret değil.

"Ne?" diyorum.

"Bu Kule," diyor. "Bu, hayatını değiştirecek bir aydınlanma yaşayacağın anlamına geliyor. Seni hazırlıksız yakalayacak bir aydınlanma."

Kafamı sallarım. "Ne gibi?"

Belki hamileyimdir. Adet dönemim gelecek haftaya kadar başlamayacak, ama bu ay birkaç gece hapımı almayı unuttum. Nick buna bayılırdı.

Naomi en sağdaki karta dokunur. Bu kart daha da rahatsız edici. Atın ayaklarının altında ölü bir insan olan bir şövalyenin resmi var. Ancak şövalyenin miğferi kaldırılmış ve aslında bir iskelet olduğu görülüyor. Kartın üzerindeki kelimeyi okuyabiliyorum.

Ölüm.

Naomi keskin bir şekilde gözlerini kaldırır. Elini uzatır ve karttaki iskelet kadar soğuk parmaklarıyla bileğimi tutar.

"Rosalie," diye tıslar. "O adamla evlenmemelisin."

"Ne?" Elimini çekmeye çalışıyorum ama o sıkıca tutuyor. "Neden bahsediyorsun?"

"Lütfen." Siyah gözleri benimkilere kilitlenir. "Beni dinlemelisin. Bu adamın sana mutluluk getireceğini sanıyorsun, ama getirmeyecek. Hayatına ölüm getirecek."

"Ölüm mü?" diye tekrar ediyorum. "Yani... o *ölecek* mi?"

Nick'in öleceği düşüncesi kalbimi sıkıştıran bir el gibi. Onsuz bir hayat düşünemiyorum.

"Hayır," diyor kararlı bir şekilde. "O ölmeyecek. Başka birinin ölümüne neden olacak."

"Yani..." Başım dönüyor. "Birini öldürecek mi?" Sessiz kalır. Elimi bırakır, ama ben şoktan kıpırdayamıyorum.

"*Tanrım.*" Kafamı sallıyorum. Bu çok saçma. Bu tür şeylere inanmıyorum, ama bu kadında bir şey var... "Nick'i tanımıyorsun. O iyi biridir. Ve o... Kimseye zarar vermez. Asla. Ve... Onu *çok* seviyorum."

"Ama bu değişecek."

"Hayır, *değişmeyecek.*" Önündeki kartlara sertçe bakıyorum. "Yani kısacası, bir kule ve bir iskeleti ters çevirip, nişanlımın bir katil olduğunu mu söylüyorsun? Bu, şimdiye kadar duyduğum en saçma şey."

"Bu sadece karttaki resim değil." Sesi sessiz. "Kartların bana söylediği şey bu. Bu benim yeteneğim." Bana kaşlarını çatıyor. "Hala vaktin var. İptal edebilirsin."

Ağzımı açıp ona, sevdiğim adamdan aptal bir karnavalda gördüğüm bir medyum yüzünden asla ayrılmayacağımı söylemek için ağzımı açıyorum. Ama nedense, ağzımdan tek kelime bile çıkmıyor.

"Bir düşün, Rosalie," diyor. "Ben sana sadece doğru yolu gösterebilirim. O yolu yürümek senin seçimin."

Medyumun çadırından çıktığımda ellerim titriyor. İçerisi o kadar karanlıktı ki güneş ışığı beni şaşırttı. Gözlerim alışana kadar birkaç kez göz kırpım.

"Başardım!"

Arkamı döndüğümde Nick'in zaferle doldurulmuş bir panda tuttuğunu görüyorum. Yaklaşık 30 santim boyunda, arka koltuğa sığmayacak kadar büyük değil, ama itiraf etmeliyim ki o lastik ördekten daha etkileyici. Yüzünde sevimli bir gururlu gülümseme var ve ben kollarımı boynuna atıyorum. Ve bırakamıyorum.

"Vay canına!" diye gülüyor. "Pandaları bu kadar sevdiğini bilmiyordum."

Ama ondan uzaklaştığımda, yüzündeki gülümseme kayboluyor. O anda, yanaklarımdan gözyaşlarının aktığını fark ediyorum.

"Rosie, ne oldu?" diye soruyor. "İyi misin?" Yeni akan gözyaşlarımı silerek "İyiyim" diyorum.

"İyi *değilsin.*" Siyah çadıra bakıyor. "Orada ne oldu?"

"O..." Titrek bir nefes alıyorum. Naomi'nin bana söylediklerini ona anlatmak ya da bunun günümü mahvetmesine izin vermek istememiştim, ama kendimi tutamıyorum. "Evlenirsek kötü şeyler olacağını söyledi. Düğünü iptal etmemiz gerektiğini söyledi."

Ağzı açık kalır. "Dalga mı geçiyorsun? Sana bunu mu söyledi?" Yavaşça başımı sallarım.

Panda'yı elime tutuşturur. "Bu kabul edilemez. Gidip onunla konuşacağım."

Kolunu tutuyorum. "Nick, lütfen yapma."

"Ama seni üzdü!" Çenesindeki kas seğirir. "Ne cesaret! O sadece ucuz bir karnaval sahtekarı. Söylediklerinin hiçbirinin gerçek olmadığını biliyorsun. Değil mi? Hepsi sadece bir gösteri."

"Doğru..."

"Rosie..." Kahverengi gözleri fal taşı gibi açılmış. "Bunu gerçekten ciddiye almıyorsun, değil mi? O medyum değil. Böyle bir şey gerçekte yok ki."

"Biliyorum."

"Ve... seni seviyorum." Elini uzatıp elimi tuttu. "Eğer evlenmemiş olsaydık, ne yapardım bilmiyorum. Hayatımı birlikte geçirmek isteyeceğim başka kimse yok."

Boğazımdaki düğümü yutuyorum. "Ben de seni seviyorum."

"Demek istediğim," diyor. "O medyum, evlenirsek kötü bir şey olacağını söyledi, ama dürüst olmak gerekirse, seninle birlikte olmamaktan daha kötü bir şey hayal edemiyorum."

Ben de aynı şekilde hissediyorum. "Biliyorum."

"Öyleyse..." Dudaklarının bir tarafı yukarı kıvrıldı. "O medyumun söyledikleri yüzünden benden ayrılmayacak mısın?"

Kendime minicik bir gülümseme izin veriyorum. "Sanırım hayır."

Beni öper, aramızdaki doldurulmuş pandayı sıkıştırır. Bundan zevk almaya çalışırım, ama medyumun bana söylediklerini kafamdan atamıyorum. Bu tür şeylere inanmıyorum, bunların sahte olduğunu biliyorum. Ama gözlerindeki korku dolu bakışı aklımdan çıkaramıyorum.

BÖLÜM 27

Altı Yıl Önce

Hayatın paramparça olana kadar her şeye sahip olduğunu fark etmezsin. Nick ile üç yıldır evliyim. Medyumun uyarısına rağmen planladığım gibi onunla evlendim. Ve sürpriz, sürpriz — korkunç bir şey olmadı. Nick kimseyi öldürmedi. Her şeyi göz önünde bulundurursak, oldukça iyi bir koca oldu. Uzun bir süre hayatımız güzeldi. Rosalie'nin işi iyi gidiyor, motel bile iyi kâr ediyor. Yaşadığımız evi tamir ediyorduk - çok zor bir işti - ama dikkatimiz dağıldı çünkü...

Hamile kaldım.

Nick beş çocuğumuzu doğurmak için sabırsızlanıyordu ama biz işlerimizin biraz daha istikrar kazanmasını ve evimizin tadilatının bitmesini bekliyorduk. (Tabii, ne demezsin.) Sonunda beni doğum kontrolünü bırakmaya ikna etti ve ilk denememizde bir bebek yaptık.

Ancak hamilelik testim pozitif çıktıktan sadece iki hafta sonra kanamam başladı.

Nick bu durumu benden daha kötü karşıladı. Bir aile kurmak için çok heyecanlıydı ve çoktan berbat bebek isimleri önermeye başlamıştı. Ben de üzgündüm, ama özellikle ilk hamilelikte erken dönem düşüklerin ne kadar yaygın olduğunu okumuştum. Üzgündüm, ama tekrar deneyeceğimizi biliyordum.

Sonra düşük yaptıktan bir hafta sonra, uyandığımda sağ ayağımı hissedemiyordum.

Ayak

Şimdi dört ay geçti. Nörolog

Dr. Heller'in ofisinde oturuyorum. Dr. Heller, burnunun köprüsüne oturan yarım ay şeklindeki gözlükleri olan uzun boylu, zayıf bir kadın. Masasının önünde iki koltuk var

—Nick birinde, ben diğerinde oturuyorum. Bastonum masaya yaslanmış, çünkü onsuz yürümeye çalışırsam düşerim. Ve Dr. Heller az önce hayatımı tamamen değiştirecek iki kelime söyledi.

"Multipl skleroz mu?" diye bağıyor Nick. Yüzü, benim hissettiğim gibi görünüyor. "Emin misiniz?"

"Evet," diyor basitçe. "Teknik olarak, bu teşhisi koymak için bir yıldır semptomlarınızın olması gerekir, ama ben oldukça eminim. Ve ne yazık ki, steroidlere rağmen nörolojik semptomlarınızda herhangi bir iyileşme görülmediğine ve hatta ilerlediğine göre, hastalığın birincil progresif formuna sahibsiniz."

steroid tedavisine rağmen nörolojik semptomlarınızda herhangi bir iyileşme görülmedi, aksine ilerleme kaydetti."

Haklı. Belirtiler hiç iyileşmedi, en ufak bir iyileşme bile olmadı.

Belirsiz bir şekilde ilerlemişler. Uyuşukluk diğer ayağıma da yayılmış.

"Peki tedavisi nedir?" diye soruyor.

"Birincil ilerleyici multipl sklerozda, kanıtlanmış bir tedavi yoktur," diyor.

"Bazı ilaçları deneyebiliriz, ama..."

Tedavi yok. Yapabileceğimiz hiçbir şey yok. Hastalığım *ilerlemeye* devam edecek.

Nick başını sallar. "Bunun nasıl olduğunu anlamıyorum. Ailesinde grip nörolojik hastalıklar yok."

"Her zaman aileden geçmez," diyor Dr. Heller. "Sizin durumunuzda hamilelik tetikleyici olabilir. Ve tekrar hamile kalırsanız, semptomlarınızın kötüleşmesi ihtimali var."

"Olasılık," diye tekrarlar. "Yani kesin değil mi?"

"Hayır," diyor. "Kesin değil. Özellikle de Rosalie'nin hastalığı çok daha nadir görülen bir tür olduğu için. Ama bu olasılığın farkında olmalısın."

O randevudan sonra eve döndük, ikimiz de gözle görülür şekilde sarsılmıştık. Nick eve kadar olan yol boyunca neredeyse hiç konuşmadı. Sinirlendiğinde her zamanki gibi çenesindeki kas seğiriyordu. Yolun çoğunu pencereden dışarı bakarak geçirdim, hayatımın geri kalanında neler olacağını düşünmeye çalışıyordum.

Kule kartı. Hayatımı değiştirecek bir gerçek. Multipl skleroz. Bildiğim hayatın sonu.

Gerçek oldu.

Eve girdiğimizde, ben mutfak masasına oturuyorum, ama Nick ayakta duruyor. Birkaç saniye boyunca hiçbir şey söylemiyor, ama söyleyecek bir şeyi olduğu belli. Ona bakıp bekliyorum. Sonra söylüyor.

"Bu sadece bir *olasılık*, değil mi?" Kollarını göğsünde kavuşturur. "Bu, tekrar hamile kalırsan kesinlikle daha kötü olacağın anlamına gelmez."

Onun böyle düşündüğünü biliyordum. Biliyordum, ama bunu söylemeye cesaret edebilecek miydi, emin değildim. Yani, onun için bu konuda laf kalabalığı yapmak kolay. Vücudu kelimenin tam anlamıyla kendisine saldıran kişi o değil.

Ona sert bir bakış attım. "Yani bu riski almayı göze alıyorsun?"

Yüzü düştü. "Rosie, sen de bir aile istiyorsun, değil mi? Aynı fikirde olduğumuzu sanıyordum. Beş çocuk, değil mi?"

Bu konuda şaka bile yapamıyorum. Şu anda başımıza gelenlerde komik olan hiçbir şey yok. "Ama bunun için her şeyi feda etmeye niyetim yok."

"Evet, ama..." Sesi alçalır. "Ailemiz de bizim için her şey demek."

"Yani ben sana yetmiyorum mu?"

"Hayır. *Hayır*." Burnunun köprüsünü sıkıştırır. "Sadece... Vazgeçmek için çok şey var. Anlıyor musun?"

Tabii ki anlıyorum. Hayatım boyunca anne olmak istedim. Ama son dört aydır, ayaklarımı hissetmeden yürümek ne kadar zor olduğunu öğrendim. Bu durum daha da kötüleşirse ne olacağını bilmiyorum. Restoranı nasıl işletebileceğimi bilmiyorum. Ve bir sürü çocuğun peşinden nasıl koşabileceğimi de kesinlikle bilmiyorum.

"Üzgünüm," diyorum. "Bu riski alamam."

"Ama..."

"Cevap *hayır*, Nick. Fikrimi değiştirmeyeceğim."

Yüzü asık. Karşımdaki sandalyeye çöküyor. "Tamam..."

Boğazımda bir düğüm var. O haklı. Vazgeçmek çok zor. Ve o her zaman çok çocuk sahibi olmak istemişti. Ondan bunu istemek doğru değil.

"Dinle..." Elini tutuyorum ve o isteksizce elini bana veriyor. "Seni seviyorum, ama istersen... Bu senin için çok ağır geliyorsa anlarım. Anlarım. Artık birlikte olmak istemiyorsan, birlikte olmak zorunda değiliz."

Nick başını geriye doğru çekiyor. "Neden bahsediyorsun? Ayrılmak istediğimi mi sanıyorsun?"

"Sadece söylüyorum. Anlarım."

Elimi sıkıca tuttu. "Bak, bu durumdan pek memnun değilim. Bu çok açık. Ama seni seviyorum. Ve artık seninle birlikte olmak istemememi sağlayacak hiçbir şey yok."

Uzun süre mutfakta oturup el ele tutuşarak, hayatımızın geri kalanının nasıl olacağını düşündük. O anda işlerin ne kadar kötüye gideceğini hiç bilmiyordum.

Dört Yıl Önce

Yatak odamızın tavanından nefret ediyorum.

Taşındığımızda boyattık ama çatlaklarla kaplı. Boyayan kişi berbat bir iş çıkarmış. Çatlaklar her yerde, beyaz sıvada örümcek ağı desenleri oluşturuyor. Yeniden boyanması gerekiyor ama kabul edelim ki bu en küçük sorunumuz. En önemli yirmi sorunumuz arasında bile değil.

"Rosie?"

Duşun sesinin kesildiğini fark etmemiştim bile. Gözlerimi kapattım, tanıdık bir yorgunluk dalgası beni sardı. Bütün gece uyudum ama hala yorgunum. On dakika önce alarm çaldığında, onu kapatmak için uyandım ama yataktan kalkmaya hiç hazır hissetmiyordum.

"Rosie?"

Nick duştan çıktı. Koyu sarı saçları sudan dolayı daha da koyu görünüyor ve beline sardığı havlu, oldukça güzel bir üst vücudu ortaya çıkarıyor. Gerçekten çok yakışıklı görünüyor. Ona aşık olduğum günkü kadar yakışıklı. Belki daha da fazla — o on altı yaşındaki çocuktan çok büyümüş.

Şu anda bana baktığında ne gördüğünü düşünmek istemiyorum. "Hey, Rosie," diyor. "Eğer girmek istersen, duşta senin için bir tezgah hazırladım." girmek istersen."

Yürüteçimi alıp yatağın yanına getiriyor. Bir daha hamile kalmadım, ama bunun önemi yoktu. Bacaklarım Dr. Heller'ın tahmin ettiğinden daha hızlı bir şekilde zayıfladı. Bastondan koltuk değneklerine geçtim ve şimdi çoğu zaman yürüteç kullanıyorum. Geçen hafta randevumda Dr. Heller tekerlekli sandalye için reçete yazdı.

Hala restoranda çalışıyorum, ama çok zorlaşıyor. Zorlanıyorum. Sadece yürümekte ve hareket etmekte zorlanmıyorum. Beynim de karışık. Siparişleri karıştırıyorum ve yaptığım işi yaparken ne yaptığımı unutuyorum. Çok utanç verici.

"Rosie? Oturmak için yardıma ihtiyacın var mı?"

Ona bakıyorum. Kalkıp restorana gitmem gerekiyor. Hayatım boyunca hayalini kurduğum, *sevdiğim* işime. Ama ben... istemiyorum. Yataktan kalkmak, duş almak, giyinmek... hatta saçımı taramak bile çok yorucu geliyor. Düşünemiyorum bile.

"Kalkmıyorum," diyorum.

Kaşlarını çatıyor. "Hasta mısın?"

Her konuda çok *nazik*. Her konuda bana yardım etmeye çok istekli. Eskiden bu özelliğini çok severdim. Son zamanlara kadar bunun ne kadar *sinir bozucu* olabileceğini fark etmemiştim.

"Evet, hastayım."

Yatağın kenarına oturur. Alnıma dokunmak ister ama onu uzaklaştırırım. "Ne oldu?"

"Multipl sklerozum var."

Gözlerini devirir. "Hadi ama. Kalk. Dışarıda bekleyen müşteriler var."

"Hayır."

"Anlamıyorum."

"Artık restoranda çalışmak istemiyorum."

Yine bana ulaşmaya çalışıyor, ama ben onu itiyorum. "Bu mutfağın erişilebilir olmasıyla mı ilgili? Çünkü sana söyledim, bir müteahhit aradım ve fiyat teklifi aldım..."

"O restorana geri dönmeyeceğim," diyorum dişlerimi sıkarak. "Ne şimdi, ne de gelecekte."

"Ama..."

"Gitmeyeceğim, Nick."

Yataktan kalkar. "Peki ne yapmam gerekiyor?"

"Yemek pişiren başka insanlar da var. Sen halledebilirsin."

Dudaklarını sıkıştırır. "Peki. Bugün ben hallederim. Bir gün hastalık izni alabilirsin."

Havluyu atar ve giyinmeye başlar. Bir kez daha, kocamın ne kadar çekici olduğunu düşünmeden edemem. Ama en korkutucu olanı, şu anda hiçbir şey hissetmemem. En ufak bir arzu bile. Ve çok yorgunum, umursamıyorum bile.

BÖLÜM 28

Üç yıl önce

Televizyon ekranında jeneriği akarken, uzaktan kumandayı alıp yeni bir kanala geçiyorum. Son altı ayda, nedense bütün gün evde oturup pembe diziler izleyen bir kadın haline geldim. Kelimenin tam anlamıyla bütün gün yaptığım tek şey bu. Aslında bu doğru değil. Sabahları oyun programları izliyorum. Bazen de telefonumdan internette geziniyorum. Ara sıra biraz yemek yiyorum. *Ara sıra*. Kemiklerim görünür hale geldi.

Her neyse, artık yapacak pek bir şeyim kalmadı. Rosalie üç ay önce kapandı. Ben orada çalışmayı bıraktıktan sonra hızla çöktü.

Nick'in ağır adımlarının ikinci kata çıktığını duyuyorum. Saatime bakıyorum, günün ortasındayız. Bazen öğle yemeği için eve gelir, ama bu iki saat önceydi. Evde ne yapıyor acaba?

Bu düşünce beni tedirgin ediyor.

Nick yatak odasının kapısında belirir. Gözlerinin altında hafif mor halkalar vardır, ama ince bir gülümsemeyi başarır. Bu günlerde pek gülümsemiyor. Bu normal. Gülümsemek için pek bir nedeni yok.

"Merhaba," diyorum.

Omzumun üzerinden yatak odasının penceresine bakıyor. "Burası çok havasız. Pencereyi açmalısın. Dışarıda hava çok güzel."

"Ben iyiyim."

Ama yine de beni itip geçerek pencereye doğru yürüyor. Tekerlekli sandalyemle birkaç santim geri çekiliyorum. Artık sürekli sandalyeyi kullanıyorum. Birkaç ay önce, Rosalie'nin kapandığı sıralarda yürümeyi bıraktım. Birkaç adım atmak için harcadığım çaba buna değmiyor.

Nick pencereyi açar. Dışarısı güzel olmalı, Nick'in yıllar önce beni ilk kez restorana götürdüğü o serin bahar günü gibi. Ama son iki yılda o kadar kilo verdim ki, esinti içimden geçip gidiyor ve titriyorum. Bazen derim kemiklerimden kopmuş gibi hissediyorum.

"Daha iyi, değil mi?" diyor.

Tartışmaktan daha kolay olduğu için başımı sallıyorum. O gittiğinde pencereyi tekrar kapatacağım.

"Belki birlikte dışarı çıkabiliriz?" diyor.

Tir tirinim. "Merdivenlerle uğraşmak istemiyorum."

Derin bir nefes aldı. "Biliyorsun, yemek odasını yatak odasına dönüştürebilirim. Sana yapabileceğimi söylemiştim..."

"Sorun değil. Zaten dışarı çıkmak istemiyorum."

Nick, benim duyamadığım bir şey mırıldanıyor. Duymamış olmam muhtemelen daha iyi.

"Evde ne yapıyorsun?" diye soruyorum.

Kaşlarını çatıp ellerini ovuşturur. Buraya bir sebepten dolayı gelmiştir. Sadece pencereyi açmak için gelmemiştir. Artık söylemesi daha iyi olur.

"Kızma," diyor, "ama dün Dr. Heller'ı aradım."

Ona keskin bir bakış atarım. Neden benim iznim olmadan nöroloğumu aramış ki? "Anlamadım?"

"Bak, sen sadece..." Gözlerimin hizasına gelmek için yatağa çöküyor. "Senin için *endişeleniyorum*, Rosie."

"Peki, Dr. Heller'ın bu kadar *parlak* fikri neydi?"

O, benim alaycı tavrımı görmezden gelerek devam etti. "Fizik tedavi görmen gerektiğini düşündü."

"Fizik tedavi mi?"

Hevesle başını salladı. "Seni randevulara götüreceğim," dedi. "Gidecek misin, Rosie?"

"Ne anlamı var?" diye acı bir şekilde soruyorum. "Bacaklarımı zar zor hareket ettirebiliyorken nasıl daha iyi yürüyebilirim ki?"

"Onun için değil," diyor. "Dr. Heller, daha bağımsız olmana yardımcı olacağını söyledi, böylece benim..."

Ona sertçe bakıyorum. "Oh, şimdi anladım. Her lanet şeyde bana yardım etmekten bıktın."

Şaşırmamam gerekirdi. Nick benim için *çok şey* yapıyor. Yatağa girip çıkmama yardım ediyor, hatta duşa girmeme ve sabahları giyinmeme bile yardım ediyor. Ailenin aşçısı ben olmama rağmen, artık tüm yemeklerimi o getiriyor. Benim için her şeyi yapıyor. Hiç şikayet etmiyor. Şimdiye kadar etmedi.

"Rosie, bu..."

"Kabul et Nick. Kimse seni suçlamaz." Başını eğdi. "Bunu yapma. Ben sadece yardım etmeye çalışıyorum."

Yüzünü inceliyorum. "Dr. Heller başka *yararlı* tavsiyelerde bulundu mu?"

Sonsuz bir duraksamadan sonra, cebine uzanıp küçük turuncu bir ilaç şişesi çıkarır. Ben keskin bir nefes alırım.

"O nedir?"

"Antidepresanlar," dedi. "Dr. Heller bunların yardımcı olabileceğini düşündü."

"Aman

Tanrım."

"Rosie..."

"Onları almayacağım," dedim. "Depresyonda değilim. Sorun benim durumum. Benim durumumda *herkes* depresyona girer."

"Yine de yardımcı olabilirler." Elime uzanmaya çalışır ama ben çekilirim. "Lütfen Rosie. Bir dene. Birkaç hafta. Beğenmezsen almaya devam etmek zorunda değilsin. Ama belki yardımcı olurlar."

Gözlerine bakıyorum. Nedense hala beni seviyor. Sadece yardım etmeye çalışıyor.

"Tamam." Şişeyi kabul ediyorum. "Birkaç hafta deneyeceğim."

Ama o gece, tüm hapları tuvalete atıyorum.

Merdivenlerde ayak sesleri duyduğumda, kalbim göğsümde atıyor.

Neredeyse her zaman Nick'tir. Gün ortasında beni başka kim ziyaret edebilir ki? Bu kelebekler hissi, ilk çıktığımız zamanları, onu gördüğümde ne kadar heyecanlandığımı hatırlatıyor.

Ama şimdi kelebekler hissetmemin sebebi bu değil. Nick'in her an pes edeceği, benimle ilişkisini bitireceği, yeterince katlandığını söyleyeceği endişesi.

Henüz olmadı, ama olacak. Bir insan ancak bu kadarını kaldırabilir.

Ama bu sefer sorun Nick değil. Motelin odalarından birine kalıcı olarak taşınan gümüş saçlı yaşlı kadın. Adı Greta ve Nick ile makul bir aylık ücret karşılığında motelde uzun süre kalması için bir anlaşma yaptı.

Greta'yı seviyorum, şu anda tek arkadaşım o. Uzun gümüş rengi saçları ve günün 24 saati gecelik giyme eğilimi ile inanılmaz derecede eksantrik biridir. Ama odama yaptığı ziyaretler haftamın tek parlak noktasıdır. Karnavaldaki hayatı veya Macaristan'daki çocukluğu hakkında hikayelerle beni eğlendirir. Ya da kalp krizinden ölmeden önce kocası olan karnavalcı Bernie hakkında.

"Merhaba Rosalie," diyor Doğu Avrupa aksanıyla. "Merhaba

Greta."

Başını yana eğiyor. "Daha fazla yemelisin. Yakında o kadar zayıflayacaksın ki, benim kötü gözlerim seni artık göremeyecek."

Gülüyorum ve beş yıl önce aldığımda bana tam olan, şimdi ise üzerimde bol duran tişörtümü bilinçsizce çekiyorum. "Ben iyiyim."

"Bir dahaki sefere sana yemek getireceğim," diyor. "Kendi pişirdiğim bir şey. Ve her lokmayı yiyeceksin."

"Tabii," diye mırıldanırım.

Yanımda oturur — o yatakta, ben tekerlekli sandalyemde. Gözleri üzerimde dolaşır ve ben sandalyemde kıpırdanırım. "Bugün havan hoşuma gitmiyor, Rosalie."

"Pardon?"

Bana kaşlarını çatarak baktı. "Bugün senin falına bakacağım."

Mide bulantısı hissettim. Greta'nın karnavalda fal baktığını biliyordum, ama bana fal bakmayı teklif etmesi ilk kez oluyordu. Naomi ile yaşadığım deneyimi ona hiç anlatmamıştım. Naomi, Nick ile evlenirsem başıma gelecek korkunç şeyleri bana uyarmıştı.

Hayatımı değiştiren trajedi konusunda haklı çıkmıştı. İyi tarafı, Nick kimseyi öldürmedi. En azından benim bildiğim kadarıyla.

"Yapmasan daha iyi olur," diyorum.

Greta elimi kendi eliyle kavradı. Eli soğuk ve kemikliydi, tıpkı yıllar önce karnavaldaki falcı gibi. "Söyle bana. Neden tereddüt ediyorsun?"

"Sadece... Bütün bunlar biraz saçma geliyor."

Yüzümü inceliyor. "Hayır. Saçma olduğunu düşünmüyorsun. Korkuyorsun."

Yutkunuyorum, ağzım birden kuruyor. "Uzun zaman önce falıma baktırdım ve sonuç iyi çıkmadı."

Greta'nın gözleri büyüdü. "Ne olduğunu anlat."

Karnavaldaki o gün hakkında kimseye bahsetmediğimi fark ettim. Nick'e bir kısmını anlattım, ama tüm hikayeyi değil. Bunca yıldır bunu tek başıma taşıdım.

"Bana multipl skleroz olacağımı söyledi," dedim. "Bana hayatını değiştiren bir olay yaşamak."

Greta elini salladı. "Etkilenmedim. Bu şarlatan sana başka ne söyledi?"

"Nick ile evlenmememi söyledi." Başparmağımı ısırıyorum. "Çünkü... o... o, evlenirsem Nick'in birini öldüreceğini söyledi."

Greta bir anlığına bana bakar. Sonra kahkahayı patlatır. "Nick mi? Birini öldürmek mi? Oh, buna inanmadın, değil mi? Nick bir sineği bile incitmez! O da benim Bernie'm kadar nazik ve kibardır."

"Şey..."

"Beni dinle, Rosalie." Kırışık yüzü tekrar ciddileşti. "Çok az insan bu yeteneğe sahiptir. Ama ben sahibim. Sana falına bakayım."

Evet diyorum. Sadece onu susturmak için.

Önce ışıkları kısar ve oda karanlığa gömülürken, tekrar yanıma, yatağa oturur ve soğuk, kırışık elleriyle ellerimi tutar. Gözlerini kapatır ve parmaklarımda hafif bir baskı hissederim.

"Tarot kartları kullanmıyor musun?" diye soruyorum.

Alaycı bir şekilde gülümser. "Onlar şarlatanlar içindir. Benim onlara ihtiyacım yok."

Tekerlekli sandalyemde oturuyorum, buz gibi ellerini ellerimde hissediyorum. Basınç yoğunlaşıyor ve göz kapakları titriyor. Nick burada olsaydı, bu manzaraya gülerdi. O bu tür şeylere inanmaz. Ben de inanmıyorum. Aslında.

Ama onun ne gördüğünü merak ediyorum.

"Geleceğin parlak, Rosalie," diyor. Ona bakıyorum. "Ne?"

"Mutluluk görüyorum," diyor. "Hayatına büyük bir sevinç geliyor. Daha önce hiç hissetmediğin bir sevinç. Senin ve Nick için."

"Gerçekten mi?" diyorum düz bir sesle.

"Sen ve Nick için mutlu bir gelecek görüyorum. Birlikte. Bu sizin kaderiniz."

Nick'in bir katil olabileceğine daha çok inanmaya hazırdım. Nick ve benim için mutlu bir gelecek yok. Artık ikimizin arasında her şey farklı. Nick'e aşık oldum çünkü ona her şeyi anlatabileceğimi hissediyordum. Ama şimdi, en mahrem konularda bana sürekli yardım etmesine rağmen, sanki yabancılar gibiyiz. Bana eskisi gibi bakmıyor. Ve onu kim suçlayabilir ki?

Hayır, Nick ve benim mutlu bir sonumuz olmayacak. "Doğru," diyorum. "Elbette."

Elimi sıkıca tutuyor. Yaşlı bir kadın için oldukça güçlü. "Ben Bernie'mi kaybettim, bu hayatımın en büyük trajedisiydi. Nick'i elinden kaçırma. Onunla olan ilişkini kaybetme. Ne pahasına olursa olsun evliliğini korumalısın."

Kafamı sallıyorum. "Ben..."

"Bana söz ver, Rosalie. Onu bırakmayacağına söz ver. *Ne pahasına olursa olsun* evliliğini koru."

Elimi o kadar sıkı tutuyor ki, acıyor. Çekilmeye çalışıyorum ama o çok güçlü. Ya da ben çok zayıfım. "Ben... söz veriyorum."

Bana sert bir bakış attı, sonra elimi bıraktı. Parmaklarının izleri cildimde kaldı, koyulaşarak morluklara dönüşecek. Greta onu bırakmayacağıma yemin ettirdi, ama ne demek istediğini anlamadım. Nick gitmek isterse, onu durdurmak için yapabileceğim hiçbir şey yok.

BÖLÜM 29

İki Yıl Önce

Nick duşta ılık çalıyor.

Bunu iyiye işaret olarak alacağım. Sadece keyfi yerindeyken duşta ılık çalıyor. Hamileyken olduğu gibi. Ya da balayımızın her günü olduğu gibi. Seviştiğimizden sonra her zaman duşta ılık çalardı.

Ama ılık çalmasının nedeni kesinlikle bu değil. Hastalanmadan önce her gün, bazen günde birkaç kez sevişirdik. Birbirimize doyamazdık. Ama teşhis konulduktan sonraki yıllarda, bu sıklık azaldı. Haftada bir kez. Sonra ayda bir kez. Son zamanlarda, bana her dokunduğunda, çekiniyor ve onu itiyorum. Artık denemiyor bile. Bu durum...

Ne kadar zaman geçtiğini bile bilmiyorum. Çok uzun zaman oldu.

Nick, beline havlu sarılmış halde banyodan çıkar. Bana gülümser. "Günaydın, Rosie."

"Günaydın," diye mırıldanıyorum.

Sadece havluyla çok seksi görünüyor. Yıllar ona iyi davranmış. Sorun bende. *Herhangi biriyle* birlikte olma düşüncesi, tatlı, seksi kocamla bile, beni hasta ediyor.

Giysilerini giymesini izliyorum. Hâlâ kendi kendine ılık çalıyor.

Terli ve yağlı hissederek battaniyenin altında kıvranıyorum.

"Kalkmaya hazır mısın?" diye soruyor.

Başımı sallıyorum.

Beni yataktan tekerlekli sandalyeye geçirirken, tıraş losyonu kokusu alıyorum. Nick nadiren tıraş losyonu kullanır. Neden birdenbire güzel kokmaya bu kadar önem veriyor?

İlk başta ılık çalmasına sevindim. Ama şimdi kendimi açıkça rahatsız hissediyorum. Neden kocam birdenbire bu kadar mutlu? Neden bu kadar iyi bir ruh hali içinde? Ve neden motele gitmeden önce banyo aynasında görünüşünü kontrol etmek için fazladan bir saniye harcıyor?

Neyse ki, yatak odamın penceresinden moteli çok iyi görebiliyorum.

Sorumun cevabını bulmak uzun sürmedi. Sabahın ilerleyen saatlerinde Nick'i motelin dışında, benden birkaç yaş küçük, kıvrımlı vücutlu bir sarışınla konuşurken gördüm. Onu daha önce pencereden görmüştüm, belki

dün ya da önceki gün. Önemli olan, kadının birkaç gündür motelde kalıyor olması. Ve şimdi de kocamla konuşuyor.

Pencereyi açıp konuşmalarını duymaya çalışıyorum. Ama çok uzaktalar ve sadece birkaç kelime duyabiliyorum. Onun kadına Christina dediğini duyuyorum. Kadın ona Nicky diyor ve sonra elini uzatıp gömleğinin eğri yakasını düzeltiyor. Adam kadına gülümsüyor.

O bakışı tanıyorum.

Sonra birlikte motele girerler. Onlar gözden kaybolurken kalbim deli gibi atıyor. Gördüklerime rağmen, Nick'in beni aldattığına inanmak zor. O öyle biri değil. O iyi bir insan. Aldatmaz. *Aldatmaz.*

Telefonumu arıyorum ve favorilerimden onun numarasını seçiyorum. Birkaç kez çaldıktan sonra telefonu açıyor. "Rosie? Her şey yolunda mı?"

Onu hiç aramam. Korkunç bir şey olduğunu düşünmesi şaşırtıcı değil. "Evet, ben sadece..." Aklıma, onu rastgele aramam için makul bir neden bulmaya çalışıyorum. "Bugün öğle yemeği için geri dönecek misin diye merak ediyordum."

"Bilmiyorum, Rosie." Sesi dalgın geliyor. "Ama merak etme. Sandviçi senin için şifonyerin üzerine koydum. Gördün mü?"

Odanın karşısına bakıyorum ve benim için hazırladığı hindi sandviçini görüyorum.

Hatta ikiye bölmüş. "Evet. Teşekkürler. Ben sadece düşündüm ki..."

Arka planda sesler var. Nick başka biriyle konuşuyor, ama sesi sanki elini telefonun üzerine koymuş gibi boğuk çıkıyor. Geri döndüğünde sesi hala dalgın. "Dinle, Rosie. Kapatmam lazım. Sonra görüşürüz."

Ben başka bir şey söylemeden, telefonu yüzüme kapattı.

"Rosalie, sen milyonlarca kilometre uzaktasın."

Gözlerimi kırıştıtarak, kucağında bir tabakla yatakta oturan Greta'ya odaklanıyorum. O da bana bir tabak yemek getirmiş. Greta muhteşem bir aşçı, belki de benden bile daha iyi. Ve kesinlikle Nick'ten daha iyi, çünkü Nick'in repertuarı çoğunlukla sandviçler, makarna ve fazla pişmiş yumurtalardan ibaret. Ama bana ne getirirlerse getirsinler, en fazla dörtte birini yiyebiliyorum —o kadar bile. Artık iştahım kalmadı.

"Üzgünüm." Tabağımdaki gulaşı itekliyorum. Üç lokma falan yedim. "Ben... Sanırım bugün pek aç değilim."

"Bir sorun mu var?"

"Hayır." Su bardağımdan bir yudum alıyorum, Nick ve o muhteşem sarışını düşünüyorum. "Ama, şey, şu anda motelde bir misafir mi kalıyor?"

Greta başını sallar. "Evet. Sanırım öyle. Birkaç gün önce geldi."

Kafamda dolaşan soruyu sormak istiyorum. *Sence Nick bu kadınla beni aldatıyor mu?* Ama bu sözleri söyleyemiyorum.

"Nick onun odasına sık sık gidiyor mu?" diye soruyorum sonunda.

Greta soruma şaşırmış görünüyor. Nick'i çok seviyor ve onun en iyisini düşünüyor. Onun benim beyaz atlı prensim olduğuna ve ikimizin sonsuza kadar mutlu yaşayacağına inanıyor. Her erkeğin onun Bernie'si gibi olduğunu düşünüyor.

"Aslında hayır," diye cevapladı sonunda. "Oh."

Onun cevabı beni pek rahatlatmadı. Ne biliyor ki ki? Keşke odayı daha iyi görebilseydim. O zaman hiçbir şeyin olmadığını kendime kanıtlayabilirdim.

"Greta," diyorum. "Dürbünün var mı?" Bana göz

kırıyor. "Dürbün mü?"

"Yani, odanda?"

Başını eğdi. "Sanırım var. Sandığımda bir tane var. Eskidir ama dürbünlerin son kullanma tarihi yoktur."

"Onu ödünç alabilir miyim?" "Ödünç almak mı?"

"Evet, ben..." Dudaklarıma zorla bir gülümseme konduruyorum, ama dudaklarım lastik gibi çok sert. "Kuş gözlemciliği yapabilirim diye düşündüm. Zaman geçirmek için iyi olur."

Greta romantik ve yaşlı olabilir, ama aptal değil. Omzumun üzerinden pencerenin dışına bakar. Yüzü düşer. "Ah, Rosalie..."

"Lütfen, Greta." Neredeyse dolu tabağımı şifonyerin üzerine bırakıyorum. "Ne düşündüğünü biliyorum, ama öyle değil. Bu, her şey hakkında kendimi daha iyi hissetmemi sağlar."

"Kocana güvenmelisin, Rosalie." "Ama..."

"Nick'e güven. O iyi bir adam."

"Bak, ben sadece..." Nefes alıyorum. "Bütün gün burada sıkışıp kalıyorum, pencereden dışarı bakıyorum. Otelde neler olup bittiğini görebilsem kendimi daha iyi hissederim. Anlıyor musun?"

"Bu bir hata."

Sağ elimi yumruk yapıyorum. "Umurumda değil."

Bir an için ikimiz de sessiz kalırız. Greta çatalıyla gulaşını karıştırır. O da iştahını kaybetmiş gibi görünüyor. Nick, Greta ve ben, üçümüz de son birkaç yılda kilo verdik. İnsanlar üzerinde böyle bir etkim var galiba.

"Onları alabilir miyim, alamaz mıyım?" diye soruyorum sonunda.

Greta uzun bir nefes alır. "Sandığımda bakacağım. Belki bulabilirim."

Öğleden sonra Greta bana tozlu, eski bir dürbün getirir. Onu Nick'in bulamayacağı bir çekmecenin dibine saklarım. Dürbünü elime aldığımda büyük bir rahatlama hissederim. Greta'nın gerçekten bana yardım edeceğini düşünmemiştim.

Ama meğer o tamamen haklıymış. Dürbün büyük bir hataydı.

BÖLÜM 30

Güneş battı ama Nick hala dönmedi.

Bütün gün sandalyede oturduğum için sırtım ağrıyor. Bazen fizik tedaviye gitmemekte bu kadar inatçı olmamış olmayı diliyorum. Kendi başıma yatağa dönmek istiyorum, ama her denediğimde düşecekmişim gibi hissediyorum. Bu yüzden her zaman Nick'in bana yardım etmesine izin veriyorum.

Öğleden sonranın çoğunu televizyon izleyerek geçirdim, ama sonra sıkıldım ve pencereye geçtim. Şimdi ayı izliyorum. Bu gece dolunay var — mükemmel bir daire, sadece bir adamın yüzüne benzeyen koyu lekelerle bozulmuş. Gökyüzündeki o parlak beyaz noktaya bakmak insana huzur veriyor.

Sonra motelin pencerelerinden birinde bir hareket gözüme çarptı.

O kadın odası. Christina.

Yapmamam gerekse de, sakladığım şifonyer çekmecesinden dürbünü çıkarırım. Lenslerden bakarım ve sonunda bu kızı, Christina'yı iyice görebilirim.

Çok güzel. En iyi halimdeyken, ona rakip olabilirdim. Ama şimdi değil. Yakınından bile geçemem. Ay ışığında parlayan uzun sarı saçları ve tişörtünün kumaşını gerginleştiren göğüsleri var. Kıskançlık duyuyorum, ama bunu bastırmaya çalışıyorum. Nick'e güveniyorum. O beni seviyor.

Gözlerimi pencereden ayıramıyorum. Christina'nın bir fırça alıp lüks sarı saçlarını taramasını izliyorum. Elim içgüdüsel olarak son birkaç yılda kırılğan hale gelen kendi saçlarıma gidiyor. Kendi yansımasına gülümsüyor, gördüğü şeyden hoşlanıyor.

O kadının kendini süsleyip püsleyişini izlemek, güzel olmayı özlememi sağlıyor. Belki Nick haklıdır. Belki yataktan daha sık kalkarsam kendimi daha iyi hissederim. Saçımı tararım. Bir elbise giyerim... Ya da en azından eşofman veya gecelik dışında bir şey giyerim.

Bir şey Christina'nın dikkatini çekiyor. Başını kaldırıp kapıya doğru yürüyor. Kapıyı aralıyor ve...

Nick.

Kocam bu kadının odasında ne yapıyor?

Kalbim çarparken onları dürbünle izliyorum. Sadece konuşuyorlar. Konuşmanın bir sakıncası yok, değil mi? Yani, evet,

birbirlerine çok yakın duruyorlar. Ve şimdi kadın elini Nick'in omzuna koymuş. Ama sorun yok. Sadece konuşuyorlar, Tanrı aşkına. Nick aldatıcı biri değil. O iyi bir adam.

Dürbünle onun ifadesini izliyorum. Ona gülümsüyor. Uzun zamandır görmediğim bir mutlulukla bakıyor.

Sonra öne eğilip onu öpüyor.

Kocamın başka bir kadını öptüğünü izlerken kalbim ağzıma geliyor. Ve o sadece onu öpmüyor. Onlar *sevişiyorlar*. Bu da ilk kez olmuyor. Bunu anlayabiliyorsunuz.

Dürbünü sanki yanıyormuş gibi kucağıma bırakıyorum.

Derin bir nefes alıyorum, ellerim titriyor. O piç kurusu. O tam bir *piç kurusu*. Bunun için pişman olacak.

Yine dürbünü arıyorum. Christina'nın penceresinden bakıyorum ama yoklar. En azından benim görüş alanımın dışında. Bu da muhtemelen yataktalar demek.

Onu öldüreceğim.

Bir saat sonra, ön kapının kilidinde anahtarlarının sesini duyarım. Bir *saat*. Merdivenlerdeki ayak sesleri gittikçe yükselirken, yine ıslık çalmaya başlar. Şakaklarımdaki damar atıyor.

"Hey, Rosie," diyor yatak odamıza girerken. "Ne haber?"

Yüzüne yumruk atmak istiyorum. *Ne var?* Ne olduğunu çok iyi biliyor. Bütün gün burada oturduğumu biliyor, neden bana bunu soruyor ki? Karşıda *başka bir kadınla seks yapan* oydu.

"Çık dışarı," diyorum.

Donup kalır. "Ne?"

"Beni duydun." Gözlerinin içine bakarak söylüyorum. "Bitti. Gitmeni istiyorum."
gitmeni istiyorum."

"Rosie..." Gözleri odanın içinde dolaşıyor. "Ne oldu? Neden bu kadar üzgünsün?"

"Ciddi misin?" Ona tükürdüm. "Gerçekten motelde bir misafirle sevişmiyormuş gibi mi davranacaksın?"

Ağzı açık kalır ve yüzündeki tüm renk kaybolur. "Sen..." "Seni pencereden gördüm, pislik herif." Kollarımı göğsümün üzerinde kavuştururum
. "Çık dışarı. Seni bir daha görmek istemiyorum. Git kız arkadaşınla geceyi geçir."

Onun lehine, bunu inkar etmedi. "Onunla seks yapmadım. Sadece öptüm. Hepsi bu."

"Oh, hepsi *bu mu*?"

"Bak," diyor, "sen ve ben... Yani, bir yıldır..."

"Kesinlikle haklısın. Evliliğimiz bitti. Artık özgürsün."

Tebrikler."

"Rosie..."

"Çık *dışarı* dedim, Nick."

Nick'in ne yapmasını beklediğimi bilmiyorum, ama beklemediğim şey, gözlerinin yaşlarla dolması. Onu daha önce hiç ağlarken görmemiştim. Bebeğimizi kaybettiğimizde bile benim önümde kendini tutmuştu, ama birkaç kez kan çanağına dönmüş gözlerini görmüştüm. Ama şimdi kendini kaybedebileceğinden korkuyorum.

"Rosie." Yatağın kenarına oturup titrek bir eliyle saçlarını karıştırdı. "Lütfen bunu yapma. Seni *seviyorum*. Büyük bir hata yaptım. Bunu yapma."

"Üzgünüm. Kararımı verdim."

"Ama..." Sandalyenin ayak dayama yerine koyduğum bacaklarıma bakıyor. "Ne yapacaksın?"

"Bir yolunu bulurum. Artık bu senin sorunun değil."

Nick gittikten sonra ne yapacağım konusunda çok net bir planım var. Banyodaki ecza dolabında bir sürü ilaç var. Onlara ulaşacak kadar ayakta durabiliyorum. Planım hepsini almak.

Bunu yapınca rahatlayacağım.

"Lütfen bunu yapma." Nick elimi tutuyor ve ben onu itmiyorum. "Rosie, seni seviyorum. Çok üzgünüm. *Lütfen*. Bana bir şans daha ver."

Kahverengi gözlerine bakıyorum. Tek gördüğüm aşk. Bana acıdığı ya da mecbur olduğu için yanımda kalıyor gibi görünmüyor. Benimle olmak istiyor. Ona yaşattığım onca şeyden sonra bile, hala benimle olmak istiyor.

Ama kollarını o diğer kadının beline doladığını görmeye devam ediyorum. Onu öptüğü şekliyle... O anda kesinlikle beni düşünmüyordu.

"Üzgünüm," diyorum. "Seni affedemem."

"Lütfen, Rosie." Elim sıkıyor. "Bana bir şans daha vermelisin. Lütfen bunu düzeltmeme izin ver. Bunu düzeltebilirim. Yemin ederim."

"Nick..."

"Seni seviyorum." Sağ gözünün köşesinde tek bir gözyaşı birikir, ama düşmeden önce onu siler. "Söz veriyorum, bunu düzelteceğim."

"Çık dışarı."

Derin bir nefes alır. "Tamam. Gideceğim. *Şimdilik*."

Neyse. Zaten yakında öleceğim.

Son bir yıldır birbirimize dokunmadan yan yana uyuduğumuz yatağımıza bakar. "Yatmaya yardım etmemi ister misin...?"

"Hayır. Ben hallederim."

Şüpheli görünüyor, ama ayağa kalkıyor — benim artık destek olmadan yapamadığım bir şey. Bana son bir kez bakıyor, sonra odadan çıkıyor ve kapıyı nazikçe kapatıyor.

Acaba yıllar önce karnavalda medyumun öngördüğü şey bu muydu? Farkında olmasa da, beni fiilen öldürdü.

O anda planımı uygulamayı düşünüyorum. Her şeyden bıktım, artık her şeyin bitmesi iyi olacak. Ama Nick geri gelip beni kurtarabilir. Ve ne yapmaya çalıştığımı anlarsa, beni akıl hastanesine yatırır. Sanki benim durumumdaki biri intihar etmek istemek için deli olmak zorunda değilmiş gibi.

Sonuçta, bunu yapmak için çok yorgunum. Kelimenin tam anlamıyla kendimi öldürmek için *çok yorgunum*.

Bunun yerine, kendimi yatağa aktarmaya çalışıyorum. Bunu birkaç kez yaptım, ama genellikle Nick yanımdayken. Dr. Heller bunun kendi başıma yapabileceğim bir şey olduğunu bana ikna etmeye çalıştı, ama fizik tedaviye gidip öğrenmek için kendimi motive edemedim. Şimdi bunun bedelini ödüyorum. Bir kolumu yatağa koyup kendimi destekliyorum. Tekerlekli sandalyemin kol dayanağına tutunup kendimi kaydırmaya hazırlanıyorum.

Düşmem hiç de şaşırtıcı olmamalı. Ama nedense yine de şaşırtıcı.

Tekerlekli sandalyemin önüne, yere düşüyorum. Darbe, sağ kalçamda keskin bir ağrıya neden oluyor ve tekerlekli sandalyem devriliyor. Üstelik nefesim de kesiliyor. Bir an için, şaşkın bir şekilde öylece oturuyorum.

Sonra ne yapacağımı düşünmem gerekiyor. Yatak odamın zemininde yatıyorum, tekerlekli sandalyeme ya da yatağıma geri dönemiyorum. Ne yapacağımı hiç bilmiyorum. Telefonuma sürünerek mi gideyim? 911'i mi arayayım?

Keşke bu kadar tembel olmasaydım ve planladığım gibi o hapları alsaydım.

Başımı yere eğip hıçkırarak ağlıyorum. Hayatımın bu hale gelmesinden nefret ediyorum. Eskiden her şeye sahiptim. Sevgi dolu, sadık, *seksi* bir kocam.

Hayallerimin işi. Yolda bir bebek. Ve sonra üç kısa yıl içinde hepsini kaybettim.

Keşke yer beni yutsaydı.

Birkaç saniye ağladıktan sonra kapıda hafif bir vuruş duydum. İlk başta, kulaklarımın beni aldattığını sandım. Sonra bir ses duyuldu: "Rosie?"

Nick.

Ona gitmesini söylemek istiyorum, ama daha çok yerden kalkmak istiyorum. "Evet. Gir."

Kapıyı açıyor ve kırmızı gözlerim ve ıslak yüzümle yerde yatarken beni görüyor. "Rosie," diye mırıldanıyor.

Göz yaşlarım yüzümden akıyor. "Nick..."

Yanımda eğilir ve çok, çok nazikçe beni yerden kaldırır. Beni yatağa yatırır, sonra yanıma yatağa girer. Gözlerime bakarken yüzümdeki ıslak saç telini kenara çeker. Sonra, çok yavaş ve nazikçe dudaklarını benim dudaklarıma değdirir.

Neredeyse bir yıldır ilk kez sevişiyoruz. Nick'in kollarında kıvrılmış olarak uykuya dalıyorum.

BÖLÜM 31

Gece yarısı uyanıyorum ve Nick'in yatağının tarafı boş.

Yatağımızın yanındaki saat netleşene kadar gözlerimi ovuşturuyorum. Saat sabahın üçünü geçiyor. Banyodan gelen su sesini dinliyorum ama hiçbir şey duymuyorum. Ev sessiz.

"Nick?" diye
sesleniyorum.

Cevap yok.

Midem bulanıyor. Dün gece Nick ile yeniden bağlandığımızı sanmıştım, ama belki de yanılmışım. Belki de bu onu hayal kırıklığına uğrattı ve diğer kadını daha çok istediğini fark etmesine neden oldu. Belki de şu anda oradadır. *Onunla* birlikte.

Kendimi durduramadan, yatağımın yanındaki çekmecedeki dürbünü arıyorum. Parmaklarım soğuk metali kavırıyor ve dürbünü çıkarıyorum. Pencereye yeterince yakınlık, moteli iyi görebiliyorum. Christina'nın odasını.

Dürbünü, bu gece Nick'in o kadını öptüğünü gördüğüm odaya odakladım. Ama dürbünle bile hiçbir şey göremiyorum. Oda karanlık.

Kahretsin.

Yatağa oturup, yastıklara yaslanarak daha iyi görebilmek için başımı kaldırıyorum. Ve o anda motelin arkasında bir hareket görüyorum. Çöp konteynerinin yanında.

Nick.

Orada ne yapıyor?

Elimden geldiğince yüzüne odaklanıyorum. Gülümsemiyor. Çöp konteynırına siyah bir çöp torbası atıyor, sonra elinin tersiyle alnındaki teri siliyor. Bir adım geri atıyor, çöp konteynırına bakıyor. Ellerini kot pantolonuna siliyor, sonra bizim eve doğru yürümeye başlıyor.

Sabahın üçünde orada ne yapıyordu?

Nick gözden kaybolduğunda, çekmeceyi açıp dürbünü görmeden önce içine atıyorum. Kapının dışındaki merdivenlerde ayak sesleri giderek yükselirken kalbim deli gibi çarpıyor. Birkaç saniye sonra Nick'in silueti kapıda beliriyor.

İlk yaptığı şey banyoya gitmek. En az iki dakika boyunca ellerini yıkıyor. Ne kadar süre yıkayacağını bilmek için doğum günü şarkısını söylemen gerektiğine dair bir kural var

ama o bundan çok daha uzun süre yıkıyor. Sonunda banyodan çıkıyor, kot pantolonunu ve tişörtünü çıkarıyor ve beni uyandırmamaya çalışarak sessizce yanımdaki yatağa uzanıyor.

Ne yazık ki ben çoktan uyanmışım.

"Nick?" diye fısıldarım.

Yanımda keskin bir nefes aldığını duyarım. "Oh. Uyanık olduğunu fark etmemişim."

Nerede olduğunu açıklaması için bekledim. Hiçbir şey söylemeyince, "Nereye gittin?" dedim.

"Ben sadece..." Yanımdaki yatakta yer değiştirir. "Biraz temiz hava almam hava almam gerekiyordu."

Bana yalan söyledi. Sadece temiz hava almaya çıkmamıştı. motelin yanında bir şeyler yapıyordu. Ama neden yalan söylesin ki?

Nick uzanıp kolunu bana doladı. Beni kendine doğru çekti. "Seni uyandırdığım için özür dilerim. Uyumaya devam et."

Gözlerimi kapatıyorum ama tekrar uykuya dalmam uzun zaman alıyor.

Ertesi sabah Nick beni tekerlekli sandalyeye oturturken, pencerenin dışından bir ses duydum. Neredeyse dürbünümü alacaktım, ama Nick varken bunu yapamazdım. Zaten sesin ne olduğunu görmek için dürbüne ihtiyacım yoktu. Pencerenin hemen dışında bir çöp kamyonu vardı.

Gözlerimi çöp kamyonundan ayırmıyorum. Motelin yanından geçiyor. Çöp kutusunun içindekileri kamyonu boşaltmasını izliyorum. Birkaç saat sonra, çöp kutusundaki her şey yerel çöp sahasına götürülecek.

"Bugünün çöp günü olduğunu unutmuşum," diyorum.

Nick kaşlarını kaldırıyor. "Evet, her zaman pazartesi. Sanırım sen... Neyse, evet. Çöp kamyonu her zaman pazartesi sabahı erkenden gelir."

Ve sabahın üçünde o çöp konteynırına attığı her neyse, artık yok. Bundan emin oldu.

Gitmeden önce her zamanki gibi alnıma öpücük kondurmak yerine, Nick eğilip dudaklarıma uzun bir öpücük kondurur. Her şeye rağmen, ona karşı bir çekim hissediyorum. Belki de içim tamamen ölmemiştir. İronik olarak, belki de başka bir kadını öpmesi, evliliğimize yeni bir soluk getirmek için ihtiyacımız olan şeydi.

Ama bugün yine de Christina'nın odasını gözetleyeceğim.

"Belki bu akşam birlikte güzel bir akşam yemeği yiyebiliriz?" diye öneriyor. Ona gülümsüyorum. "Ama sen berbat bir aşçısın."

"Hey!" Göğsünü tutarak, alaycı bir şekilde kırılmış gibi davranıyor. "Greta'dan bize bir şeyler yapmasını isteyebilirim. Onun yemeklerini sevdiğini biliyorum." Bir süre duruyor. "Ya da dışarı bir yere çıkabiliriz."

Gerçek dünyaya çıkma fikri, sanki bir el göğsümü sıkıyormuş gibi hissettiriyor. Artık gittiğim tek yer doktor randevuları. "Greta'ya soralım."

Nick'in hakkını vermek gerekirse, beni zorlamadı. "Tamam."

Beni bir kez daha öper, sonra motele doğru yola çıkar. Evimizden binanın önüne doğru yürüdüğünü izlerim. İçeri girene kadar beklerim, sonra dürbünümü alırım.

Christina'nın odasına odaklanıyorum. Ona ikisinin ilişkilerinin bittiğini söylemek için oraya çıkma ihtimali olduğunu biliyorum. Dürbünlerden haberi olmasa da, buradan odayı görebildiğimi biliyor. Bu yüzden dikkatli olacağından eminim.

Ama odaya odaklandığımda, hala karanlık.

Saatime bakıyorum. Nick genellikle sabahın geç saatlerine kadar oraya gitmez ve saat neredeyse on oldu. Şimdiye kadar uyanmış olmalı, değil mi? Tabii otelden ayrılmadıysa ya da bir yere gitmediyse.

Ama hayır. Nissan'ı hala otoparkta duruyor. Yürüyerek gidebileceği hiçbir yer yok.

Christina hala motelde. Öyleyse odası neden karanlık?

Saat yediyi biraz geçe Nick'in Greta'nın güvecini büyük bir Tupperware kapta motelden çıktığını görüyorum.

Bütün gün Christina'nın odasını gözlemledim. Işıkların bir kez bile yandığını görmedim. Odada hiçbir hareket olmadı. Gördüğüm kadarıyla, odada kimse yok.

Yine de arabası hala otoparkta duruyor.

Ön kapının çarpıldığını ve ardından Nick'in merdivenlerdeki adımlarını duyduğumda dürbünümü tekrar sakladım. Midemde hafif bir korku hissettim. Birlikte olduğumuz süre boyunca kocama karşı pek çok şey hissettim, ama bu korku hissi yeni.

Yatak odasının kapısı biraz sıkışıyor ve Nick'in kapıyı açması birkaç saniye sürüyor. Yüzünde kocaman bir gülümsemeyle yatak odamıza giriyor. Üstünde iki tabak olan Tupperware kabını gururla kaldırıyor.

"Akşam yemeği!" diye duyurur.

Gülümsemesine karşılık vermeye çalışıyorum. "Oh. Harika."

"Burada mı yemek istersin?" Tupperware'i şifonyerin üzerine koyar. "Ya da aşağı inip yemek odasında yiyebiliriz. Uzun zamandır bunu yapmadık. Seni taşıyabilirim ve..."

"Christina'dan gitmesini istediniz mi?" Onu kesiyorum. Aklımda sadece bu var.

"Üzgünüm." Boynunda kırmızı lekeler belirir. "Hayır, sormadım. Ona söylemeye çalıştım ama kapısını her çaldığımda cevap vermedi."

"Anlıyorum..." Gömleğimin kolunu çekiştiriyorum. "Ve o hala motelde mi?"

"Evet, tabii. Yani, arabası hala orada."

"Evet..."

Elini saçlarına götürdü. "Bugün onunla hiç birlikte değildim. Yemin ederim. Onu sadece bir kez daha görüp gitmesini söyleyeceğim. Hepsi bu."

Ona inanmak istiyorum. Ama o nerede?

Ve sabahın üçünde ne yapıyordu?

Yatağa, bana yakın bir yere oturur. Elini tutar ve ben de onun elini sıkmasına izin veririm. "Bana inanıyorsun, değil mi Rosie?"

Ona evet demekten başka ne diyebilirim ki?

BÖLÜM 32

Ertesi sabah, pencerenin kenarındaki ebedi yerimde otururken, polis arabaları motelin otoparkına geldi. Sadece bir polis arabası değil. Polis *arabaları*. Çoğul. Ve sadece bu da değil, bir de ambulans var.

Korku midemi kavradı. Greta mı? O çok yaşlı. Belki düşüp kalçasını kırmıştır.

Ama polis arabaları neden oradaydı?

Çekmecedan dürbünümü çıkarıp otoparka bakıyorum, ama aslında buna gerek yok. Polisler araçlarından inip doğrudan motelin girişine yöneliyorlar. Oda rezervasyonu için gelmedikleri kesin.

Telefonumu alıp Nick'i arıyorum. Tabii ki, sesli mesaja düşüyor. İkinci aramam da öyle. Birkaç denemeden sonra, sonunda telefonu açıyor.

"Konuşmam Rosie." Sesi alçak ve ciddidir. "Polisler geldi."

"Neden? Ne oluyor?"

Karşı tarafta sessizlik sonsuza kadar sürmüş gibi geldi, sonra cevap verdi. "Christina öldü."

"Öldü mü? Ne diyorsun sen?"

Arka planda boğuk sesler duyuluyor. "Kapatmam gerek. Sonra konuşuruz."

Ve sonra telefonu yüzüme kapattı.

Onu tekrar aramaya çalıştım. Ve tekrar. Ama telefonunu kapatmış olmalıydı, çünkü tüm aramalar sesli mesaja yönlendiriliyordu. Yine dürbünümü çıkardım ve Christina'nın odasına baktım. Polis memurları ve Nick odadaydı. Konuşuyorlardı. Onu kelepçeliyor gibi görünmüyorlardı, bu iyiye işaretti.

Ama Christina'ya ne oldu? Eğer öldüyse, bunun doğal nedenlerden kaynaklanma ihtimali ne kadar? O daha yirmili yaşlarındaydı. İnsanlar o yaşta öylece ölemezler.

Sabah boyunca izliyorum, arada sırada telefonumdan onunla ilgili haber var mı diye bakıyorum, ama soyadını bile bilmiyorum. Sedyeyi getiriyorlar, altında cesedi örten bir çarşaf var.

Demek doğruymuş. Christina ölmüş.

İki gece önce kocamın öptüğü kadın öldü.

Şimdi bir polis memuru motelin dışında Nick ile konuşuyor. Dürbünümü çekmeceye geri koyup pencereyi açıyorum, ama ne konuştuklarını duyamıyorum. Ama sonra Nick evimizi işaret ediyor. Polis memuru başını sallıyor ve şimdi ikisi de ön kapımıza doğru yürüyorlar.

Parmağımı saçlarımın arasından geçirerek, bu yabancıyı görmeye kendimi hazırlamaya çalışıyorum. T-shirt ve eşofman giyiyorum, çoğu gün giydiğim kıyafetler bunlar. En azından kıyafetlerim temiz. Dün sabah duş aldım, ama saçlarım hala yağlı ve cansız görünüyor.

Bir dakika sonra yatak odasının kapısı çalınır. "Evet?" Sesim çatlar. "Girin."

Kapı açılır ve karşımda duranları görürüm. Kocam ve polis memuru. Memur, Nick ile yaklaşık aynı boyda, koyu saçlı ve etkileyici koyu renk gözlüdür. Kesinlikle korkutucudur.

"Bu benim karım Rosalie," diyor Nick.

Polis memurunun gözleri beni süzer. Nick'e bakar. "Bu karın mı?"

Nick ona sert bir bakış attı. "Evet. Az önce öyle dedim."

Polisin şüpheli davranmasını suçlayamam. Bir zamanlar güzel bir kadındım, ama artık değilim. Hayal gücünün sınırlarını zorlasan bile değilim. Bu günlerde aynaya bakmaktan kaçınıyorum, çünkü baktığımda bana bir yabancı bakıyor. Gözlerimin altında hep koyu halkalar var ve çukurlaşmış yanaklarım beni olduğumdan on yaş daha yaşlı gösteriyor. Eskiden kalın ve koyu kahverengi olan saçlarım tüm parlaklığını kaybetmiş. Nick yakışıklı bir adam ve memur muhtemelen onun benimle ne işi olduğunu merak ediyordur.

Muhtemelen bu da biraz şüpheli bir durum.

"Bayan Baxter," diyor memur, "Ben Dedektif Esposito. Orada olanları ne kadar duyduğunuzu bilmiyorum..."

Dudaklarımı ısıırıyorum. "Nick, misafirlerimizden birinin... öldüğünü söyledi mi?"

"Aslında, cinayete kurban gitmiş gibi görünüyor," diyor Esposito. Midem düğümleniyor — korkularım gerçek olmuş. "Göğsünden bıçaklanmış."

Nick'e bakıyorum, ayakkabılarına bakıyor, yüzü solgun. "Size birkaç soru sorabilir miyim, Bayan Baxter?" diyor Esposito.

"Tabii ki," diyorum.

Nick yerinden kıpırdamayınca, dedektif ona bir bakış attı. "Bay Baxter, dışarı çıkar mısınız, karınızla konuşmam için?"

Nick kusacakmış gibi görünüyor. Başını sallar. "Tabii. Rosie, bir şeye ihtiyacın olursa..."

"O iyi olacak," diye Esposito ona ters bir şekilde cevap verir. "Sadece konuşacağız."

Kocam odadan çıkıp kapıyı arkasında kapatınca, korkunç dedektifle baş başa kaldığımda beynim dakikada bir mil hızla çalışmaya başlar. Gözlerimi kaldırıp ona bakarım.

"Nasılsınız Bayan Baxter?" diye sorar. "İyiyim,"
diye ciyaklarım.

"Motel hakkında size birkaç sorum var. Motel çoğunlukla kocanız tarafından mı işletiliyor?"

Başımı sallarım. "Evet. Son zamanlarda ben yapamıyorum. Ben... Artık o kadar kolay hareket edemiyorum."

"Bana multipl sklerozunuz olduğunu ve hiç yürüyemediğinizi söyledi. Bu doğru mu?"

Sert bir şekilde ifade etmesine tepki gösteririm. "Evet." "En son ne zaman motelin içine girdiniz?" "Uzun... bir süre oldu."

"Günler? Haftalar? Aylar?"

"En az bir yıl," diye itiraf
ettim.

Omzumun üzerinden pencereden dışarıya bakıyor. "Buradan motelin manzarası güzel mi?"

"Evet. Sanırım."

"Son iki gün içinde şüpheli bir şey gördün mü?" Parmaklarını şifonyerimin üstüne vuruyor. "Otele giren veya çıkan şüpheli bir yabancı gördün mü?"

"Hayır."

"Hiç şüpheli bir şey var mı?"

Bir an için gözlerimi kapatıyorum ve kocamı gece yarısı çöp konteynırına bir şey attığını görüyorum. Gözlerimi tekrar açıp dedektife bakıyorum. "Hatırlayabildiğim bir şey yok."

Kafasını yana eğiyor. "Christina Marsh ile tanıştınız mı hiç?" Christina Marsh. Adı bu. Hayır anlamında başımı sallıyorum.

"Kocanızın onunla arkadaş olduğunu biliyor musunuz?"

Kalbim o kadar hızlı atıyor ki başım dönüyor. "Ben... Bilmiyorum. Sanmıyorum."

Dedektif Esposito'nun siyah kaşları birbirine yaklaşır. "Kocanızla ilişkiniz nasıldı?"

"Kocamla ilişkim mi? Ne demek istiyorsunuz? O benim kocam."

"Ne kadar süredir evlisiniz?" "Yedi yıldır."

"Ve o... size iyi bakıyor mu?"

Gözlerimi kısıyorum. "Evet. Yani, bir nevi."

"Sana giyinmene, duş almana, yataktan kalkıp yatmana yardım ettiğini söyledi. Yemeklerini de o hazırlıyor. Doğru mu?"

Nick'in dedektifle yaptığı konuşmayı hayal ediyorum ve midem bulanıyor.

"Evet... bir nevi..."

"Yani aslında, o daha çok sizin bakıcınız gibi..." Gözlerim birden açılır. "Ne demek istiyorsunuz?"

"Bayan Baxter, sadece evliliğiniz hakkında doğru bir resim çizmeye çalışıyorum."

Onun ima ettiği şeyi hiç sevmedim. Daha da kötüsü, onun haklı olduğunu sevmedim. Nick ve ben bir geceliğine yeniden bir araya gelmiş olsak da, işler eskisi gibi değil. Eskisi gibi değil. Asla da olmayacak.

"Bayan Baxter," diyor, "size bunu sormak zorundayım ve umarım bana doğruyu söylersiniz."

Kalbim sıkıştı. "Tamam..."

"Kocanız Christina Marsh ile bir ilişki yaşıyor muydu?" "Hayır," diyorum, ama yalan boğazımda takılıyor.

"Kesinlikle emin misiniz?"

"Evet."

Tekerlekli sandalyemde pozisyonumu düzeltmeye çalışıyorum, ama bu hareket sağ bacağımda bir spazm başlatıyor. Ellerimle bacağıma tutunup, zıplayan uzvumu sakinleştirmeye çalışıyorum. Omuriliğimdeki lezyonlar nedeniyle, bacaklarım bazen istediklerini yapıyor ve ben bunu kontrol edemiyorum. Bacağımin zıplamasını durdurmak için neredeyse bir dakika boyunca pozisyonumu düzeltmem gerekiyor. Tekrar başımı kaldırdığımda, dedektifin gözlerinde acıma görüyorum.

"İyi misiniz, Bayan Baxter?"

Yutkunuyorum. "Evet. İyiyim. Sanırım tüm sorularınızı cevapladım."

Tereddüt eder, sonra sonunda başını sallar. "Aşağı inip kocanızla tekrar konuşacağım."

Dedektif Esposito yatak odasından çıktıktan sonra, pencereden onu Nick ile konuşurken tekrar izliyorum. Buradan bile Nick'in üzgün olduğu belli. Her an dedektifin kocama kelepçe takmasını bekliyorum. Ama takmıyor.

Polis arabaları uzun süre bekledi, ama sonunda hepsi gitti. Saat neredeyse bir olana kadar Nick elinde bir tabak yemekle yatak odamızın kapısını çalmadı. Öğle yemeğim. Her gün bana getiriyor.

"Nasılsın?" diye soruyor bana. "Daha iyi olabilirdim. *Sen* nasılsın?"

"Daha iyiydi." Yatağa çöküyor ve tabağı yanına koyuyor. "Rosie, sen benim...?"

Hiçbir şey söylemeyecektim. Ölene kadar sessiz kalmayı planlıyordum, ama yapamıyorum. Ona söylemeliyim. "Seni gördüm."

"Sen..."

"Seni çöp konteynirinde gördüm," diyorum. "İki gece önce, gece yarısı. Sabahın üçünde. Orada ne yapıyordun?"

Panik, yakışıklı yüzüne yayılır. "Çöpü çıkarıyordum."

"Sabahın üçünde mi? Beni aptal mı sanıyorsun?"

"*Öyleydi.*" Elleri titriyor, tişörtünün eteğini çekiştiriyor. "Bak, Christina'ya olanlar yüzünden dikkatim dağıldı ve çöp konteynirine atmayı unuttum. Kamyon sabahın erken saatlerinde geliyor ve o saatte dışarı çıkarmazsam kaçıracağımdan endişelendim."

Bunu söylerken gözlerimin içine bakıyor. Acaba doğru mu söylüyor? Sabahın üçünde sadece *çöpü çıkarmak için* mi uyanmış? "Ama neden bana hava almaya çıktığını söyledin? *Yalan söyledin.*"

"Biliyorum." Dizlerini sıkıştırıyor. "Sana yalan söyledim. Ama sana yaptıklarımı hatırlatmak istemedim, neden çöpü çıkarmak için kafamın çok dağınık olduğunu, ve bu daha kolay göründü."

Buna ne cevap vereceğimi bilmiyorum. Ona inanmalı mıyım? Emin değilim. Kafasını sallar. "Sence neyi atıyordum?"

"Bilmiyorum. Giydiğin kanlı giysileri." Keskin bir nefes aldığını duyuyorum. "Rosie..."

"Sen sordun."

"Onu ben öldürmedim." Sesi boğuk çıkıyor. "Sana yemin ederim. Asla böyle bir şey yapmam. Polis benim yaptığımı düşünüyor, ama..." Yüzünü

elleri. "Tanrım, bu berbat."

"Nick..."

Yüzünü kaldırıp bana baktı. "Lütfen bana inandığını söyle. Onu öldürdüğümü düşünmediğini söyle."

O gece ona onunla ilgili hesap sordum, Nick her şeyi düzelteceğine söz verdi. Yemin etti. O gece, Nick sabahın üçünde otelin etrafında dolaşıyordu. Ve ertesi sabah, diğer kadın ölmüştü. Bıçaklanarak öldürülmüştü. Ve Nick, onun odasının anahtarına sahip tek kişiydi.

"Sana inanıyorum," diye yalan söyledim.

Karnavaldaki medyum haklıydı. Kocam bir katil. Ve hepsi benim yüzümden.

BÖLÜM 33

Bir Gün Önce

Kar ve karanlıkta bile onun ne kadar çekici olduğunu görebiliyorum.

Christina Marsh gibi sarı saçları var. Arabasından motelin kapısına kadar dondurucu yağmurda yürürken valizini sıkıca tutuyor. Yatak odasının penceresinden onu izliyorum, dönmesini diliyorum. Ama dönmüyor. Kapıyı itip içeri giriyor.

Muhtemelen motelin kirli geçmişini bilmiyor. Oldukça kötü bir ünümüz var. Bize "Cinayet Motel" diyorlar.

Christina Marsh'ın 201 numaralı odada öldürülmüş olarak bulunmasının üzerinden iki yıl geçti.

Birkaç hafta boyunca Nick'in kelepçelenip götürüleceğinden emindim, ama sonunda onu tutuklamadılar. Bu iyi bir şey, çünkü zaten yeterince parasızdık ve iyi bir avukat tutacak paramız yoktu. Ama internetteki genel kanı, onun Christina'yı öldürdüğü yönündeydi.

Ailem bile onun katil olduğunu düşünüyordu. Annem olaydan bir hafta sonra beni aradı. "Eve gel Rosalie. O adamla kalamazsın."

Bana hep Rosalie derdi. Herkes bana Rosalie derdi. Nick, bana Rosie diyen tek kişiydi.

"Kocamdan ayrılmayacağım," dedim ona.

"O seni aldattı ve sonra o kızı öldürdü. Dikkat et, sıradaki sen olacaksın."

"Anne!"

Ama şaşırmadım. Annem, Nick ile evlenmem dahil, yaptığım hiçbir şeyi desteklemedi. Onu sevmemin bir önemi yoktu. Daha iyisini bulabileceğimi düşünüyordu. Şu anda daha iyisini bulabileceğimden değil. Nick ile birlikte olmasaydım, hayatımın geri kalanını yalnız geçirecektim.

Nick para kazanmak için elinden geleni yapıyor. İnternette web tasarım kursları aldı ve şimdi serbest çalışıyor, böylece parasız kalmıyoruz. Motelin satışını düşünmekten bahsediyordu, ama Christina orada öldürüldükten sonra, onu elinden alacak birine para ödeyemiyor.

Genelde motelin resepsiyonunda serbest bilgisayar işlerini yapıyor. Asla burada değil. Artık benim yanımda olmak istemiyor ve onu suçlamak zor

onu suçlamak zor. Christina'ya olanlardan sonra, ilişkimiz daha da kötüleşti, eğer bu mümkünse. Artık birbirimizle iki kelime bile konuşmuyoruz. Onun ölümünden beri bir kez bile sevişmedik.

Bazen bir daha asla sevişemeyeceğimizden eminim.

Motelin ikinci katında bir hareket görüyorum. Sonra 203 numaralı odanın ışıkları yanıyor. Nick misafir için bir oda seçmiş.

Ve şimdi dürbünümü çıkarıyorum.

Nick hala dürbünlerden haberdar değil ve misafirlerini gözetlemek için kullandığını bilmiyor — öfkelenirdi. Bu konuda kendimi dizginlemeye çalıştım. Onu sürekli gözetlemiyorum. Çoğu zaman dürbünler çekmecede kapalı duruyor. Ama bazen acil durumlarda onları çıkarıyorum.

Motelde çekici bir kadının ortaya çıkması acil bir durum sayılır. Hey, kocamın güvenilmez olduğunu kanıtlaması benim suçum değil.

Bazen dürbünle oteli izlerken, hayatımın bu hale gelmesinden dolayı kendimi kötü hissediyorum. İki yıl önceki o gece, Nick ilaç dolabımdaki tüm hapları almadan önce beni durdurdu. Ama gerçek şu ki, hala bunu çok düşünüyorum. Ancak artık çok geç. Artık lavaboya tutunarak bile kendi başıma ayakta duramıyorum ve haplar benim için çok yüksekte. Bu yüzden, mecburen yaşamaya devam ediyorum.

Dürbünü gözlerime götürüp 203 numaralı odaya bakıyorum. Yakından bakınca, kesinlikle çok güzel bir kadın. Yirmili yaşlarının sonlarında olabilir. Sarı saçlı. Christina'ya kıyasla biraz zayıf ama yine de çok çekici. Odayı bir uçtan bir uca dolaşmasını izliyorum. Endişeli görünüyor.

Acaba başı dertte mi diye merak ediyorum. Sonuçta, kar fırtınasının ortasında köhne bir motele girmiş.

Ya da belki de sorun *çıkarmak* için buradadır.

Bir an duruyor. Odasının kapısına doğru yürüyor ve kapıyı açıyor. Nick orada durmuş, ona bir tabak yemek uzatıyor.

Tanrım, ne kadar da nazik! Motelin kibar ve yakışıklı sahibi, düşünceli bir şekilde ona akşam yemeği getirmiş. Eminim parayı bile almamıştır, sanki paramız varmış gibi. Onun bu davranışına bayıldığını hayal edebiliyorum.

Bir an onları sohbet ederken izlerim, ne dediklerini duyabilmeyi dilerim. Ama daha da önemlisi, ona güvenebilmeyi dilerim.

Ama güvenemiyorum.

BÖLÜM 34

O Sabah

Nick dolabımızı karıştırıyor. Sandalyeyi ona doğru çevirip ne yaptığını anlamaya çalışıyorum. "Ne yapıyorsun?"

"Botlarını ödünç almam lazım."

"Botlarımı mı?"

"Bu misafirin arabasını kazıp çıkarmaya yardım edeceğim ve onun botu yok. İşini bitirince geri getireceğim."

Dün gece o kadının güzel yüzünü dürbünle izlediğimi hatırlayınca çenem geriliyor. "Onun arabasını kazmak gerçekten gerekli mi?"

"Ona yardım edeceğimi söyledim. Ama dürüst olmak gerekirse, kar küreme makinesi gelene kadar hiçbir yere gidemeyeceğini düşünüyorum."

"Vay canına, *ne kadar da* nazıksın." Sesimin sertliğini gizlemeye bile çalışmıyorum.

Nick dolaptan kürklü siyah botlarımı çıkarır. O botların eskiden ne kadar sıcak tuttuğunu hatırlıyorum. Derin karda dışarı çıkabilirdim ve hiç hissetmezdim. Tabii ki, şimdi de hissetmem, çünkü ayaklarımın hissini hiç alamıyorum.

"Rosie," diyor sabırla. "Ona yardım etmeliyim. Bu konuda zorluk çıkarma."

"Oh, zor mu davranıyorum?"

Kaşlarını çattı. "Evet. Zor davranıyorsun."

"Garip. Kocam güzel bir genç kadına arabasıyla yardım etmek istediği için neden üzülüymüşüm?"

Botları yere bırakıp yatağa ağır ağır oturur. "Bunu yapma. Lütfen."

"Neyi yapmayayım?"

"Sana sadık kaldım, tamam mı?" Gözlerime bakar. "O zamandan beri başka bir kadına dokunmadım... Neyse, sen de yardım etmek için hiçbir şey yapmadın."

"Neye yardım?" Ona bakıyorum. "Ben sürekli bu odada tıkılıp kalıyorum. Ne yapmam gerekiyor?"

"Öncelikle, bu lanet odadan çık. Aşağıdaki yemek odasını yatak odasına çevireyim. Rosalie'nin mutfağını dönüştüreyim, sonra da tekrar açabiliriz..."

"Dalga geçiyorsun herhalde." Dizime o kadar sert yumruk attım ki, spazm geçirdim. Ama bunu görmezden geldim. "Her şey çok kolaymış gibi davranıyorsun. Kolay değil."

"Kolay olmadığını biliyorum, ama..."

"Sen bilmezsin." Sağ bacağım kas spazmı nedeniyle titriyor. "Bak, bu konuyu konuşmak istemiyorum. Git o kadına botlarımı ver. Onlara sahip olsun, umurumda değil. Zaten bir daha kullanmayacağım." Her zamanki gibi benimle tartışmaya devam etmesini bekliyorum. Ama o,

ayağa kalkıyor. "Peki," diyor sertçe.

Sonra botları alır ve kapıdan çıkar. Attığı her adım, ön kapı kapanana kadar tüm evde yankılanır.

O gittikten sonra, tekerlekli sandalyemle pencereye gidiyorum. Ve dürbünümü alıyorum. Onları izlememeliyim, ama kendimi tutamıyorum. Nick'in beni tekrar aldatacağından endişelenmek bir takıntı haline geldi. Gençken ona her zaman güvenirdim. Asla kıskanç değildim. Şimdi ise tek düşünebildiğim şey bu.

Dürbünümle o kadının arabasını arıyorum. Arabasını Rosalie'nin otoparkına park etmiş. Motelin kendi otoparkı varken bunu yapmak tuhaf. Neden Rosalie'nin otoparkına park etmiş ki, orası kapalı. Üstelik Rosalie'nin otoparkına park etmekle kalmamış, arka tarafa park etmiş.

Neyi saklamak zorunda?

Birkaç dakika sonra, ikisini görmeye başladım. Kadın kalın bir palto giyiyordu, ama onu 203 numaralı odada gördüğümü hatırlıyorum. Güzel bir kadın. Nick de bunun farkında.

Çoğunlukla kadının arabasını kazıyorlar. Nick işin çoğunu yapıyor, çünkü iri ve güçlü ve her zaman yardım etmek istiyor. Dürbünle dudaklarının hareketlerini izliyorum. Konuşuyorlar. Bir ara, kadının söylediği bir şeye gülüyor.

Nick'i en son ne zaman gülerken gördüm? Yemin ederim, en az bir yıl önce olmalı.

İyi bir çift olurlar. Şu sıralar Nick ve benden daha iyi görünüyorlar, orası kesin. Eminim ona karşı bir çekim hissediyor. Baştan çıkmış olmalı.

Kendimi durduramadan telefonuma uzanıyorum. Onun numarasını seçip çalmasını bekliyorum. Dürbünle, cebinde telefonun titrediğini hissettiğini anlayabiliyorum. Arabadan uzaklaşıyor, telefonunu çıkarıyor ve numaraya bakıyor. Güzel motel misafiri varken benim aramamı cevaplayacak mı?

Açıktır.

"Rosie?" diyor. "Ne oldu?"

"Arabayı kazmak eğlenceli mi? Belki de kar topu savaşı yapmalısın."

Diğer hatta uzun bir sessizlik olur. "Sadece arabasını karlardan çıkarmaya yardım ediyorum, Rosie. Karlara saplanmış."

"Eminim öyledir."

"Hadi ama Rosie. Bu adil değil." "Kime adil?"

Uzun bir nefes alır. "Ne yapmamı istiyorsun? Yardım etmeliyim. Bu doğru olan şey."

"Doğru. Sen her zaman doğru olanı yaparsın, değil mi Nick?"

O bu tuzağa düşmez, bu da benim sözlerimi kıskanç ve önemsiz gösterir. "Burada işim yakında bitecek. Bir şeye ihtiyacın var mı?"

"Küçük arkadaşına botlarımı saklamasını söyle. Ona çok yakışıyor."

Nick gözlerini kaldırıp evimize bakar. O kadar uzaktan benim dürbün kullandığımı fark edemeyeceği halde, dürbünü hemen indiririm. Onu dürbünle gözetlediğimi bilseydi... Ne yapardı, emin değilim. Muhtemelen hiçbir şey. Ama tüm bu durum çok utanç verici.

"Sonra geri döneceğim," diye mırıldanır. Sonra telefonu kapatır.

Yapmamam gerekse de, onları izlemeye devam ediyorum. Arabasını kurtarmayı başaramıyorlar, ki bu şaşırtıcı değil çünkü kar çok şiddetli yağıyor. Ama bu, birlikte motele dönecekleri anlamına geliyor. Bir ara, kız kar üzerinde tökezliyor ve adam onu yakalıyor.

Hâlâ benim botlarımı giyiyor. Acaba onları gerçekten saklayacak mı? Bu düşünce göğsüme bıçak gibi saplanıyor.

Ondan sonra uykuya dalıyorum. Öğleden sonraları hep çok yorgun oluyorum. Bazen Nick yanımdaysa, beni yatağıma yatırmasını istiyorum, ama çoğu zaman tekerlekli sandalyemde uyuyorum. Böylesi daha kolay.

Uyandığımda Nick onun odasındadır.

Yatağın yanındaki çekmeceye uzanıp dürbünümü çıkarırım, böylece daha iyi görebilirim. İkisi yatakta birlikte oturuyorlar. Hayır, sadece oturmakla kalmıyorlar. Nick, Greta'nın sırtını ovuyor. Konuşuyorlar, ama ne dediklerini duyamıyorum.

Greta'yı 203 numaralı odaya dinleme cihazı yerleştirmeye ikna edebilir miyim acaba? Hayır. Çok uzak.

Onu izlerken kalbim deli gibi atıyor. Ama Nick yanlış bir şey yapmıyor. Sadece birlikte oturup konuşuyorlar. Konuşmanın yanlış bir yanı yok.

Öpüşmeye başlayana kadar.

BÖLÜM 35

Gördüklerime inanamıyorum. Bir daha böyle bir şey yapmayacağına yemin etmişti. Ama işte burada, başka bir kadını öpüyor. Evlilik yeminini ikinci kez bozuyor.

Şaşırdığımdan değil. Yani, bu yüzden dürbün aldım.

Bu sefer biraz farklı. Christina ile olduğu gibi öpüşmüyorlar. Onu öpüyor, sonra yataktan atlıyor. Kollarını sallıyor. Sonra pencereden dışarı bakıyor.

Kahretsin. Beni gördü.

Dürbünü indirip yatağın üzerine atıyorum. Dürbünü gördü mü? Emin değilim. Umarım görmemiştir.

Dürbün olmasa bile, onun diğer kadının odasından çıktığını görebiliyorum. Muhtemelen buraya gelip yalvaracak. *Yine*. O dürbünü görmeden önce çabucak kaldırmam lazım. Sonra onu affedecek miyim, affetmeyecek miyim karar vermem lazım. Muhtemelen affedeceğim. Her seferinde daha kolay oluyor ve itiraf etmeliyim ki, onsuz ne yapardım bilmiyorum. İki yıldan fazla bir süredir Nick benim bakıcım oldu. Şu anda ilişkimizin özü bu. Artık karı koca değiliz, sadece bakıcı ve hastayız.

Ayrıca, işlerin geçen seferki gibi sonuçlanmasını istemiyorum. Bu kadının güzel boynunu parmaklarımla sıkmak istesem de, onun bıçaklanarak öldürülmesini görmek istemiyorum. Artık kocamın neler yapabileceğini biliyorum. Bunun tekrar olmasına izin veremem.

Ne yazık ki, dürbünü yatağın üzerine attığımda, yatağın diğer ucuna kadar gitti ve diğer taraftan yuvarlandı. Bu yüzden onu alıp çekmeceye atamam. Fazla zaman da yok.

Sandalyenin tekerleklerini iterek yataktan uzaklaşıyorum. Yatak odası o kadar da büyük değil ve manevra yapmak zor. Sonunda yatak ile duvar arasındaki boşluktan çıkmak için beş noktalı dönüş yapmam gerekiyor. Kendimi kurtardığımda, Nick'in merdivenlerdeki ayak seslerini duyabiliyorum.

Evde. Her an yatak odasına girebilir.

Dürbünü almak için son bir çaba gösteririm, ama çok geç. Yüzü kızarmış, kısa koyu sarı saçları rüzgardan dağınık bir şekilde odaya dalar.

"Rosie," diye nefes nefese söylüyor. "O... Ben..."

Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturuyorum. "Onu öpen sen değildin, değil mi?" "O *beni* öptü."

"Ve eminim ki onu baştan çıkarmak için hiçbir şey yapmadın."

"Yapmadım! Rosie, bana inanmalısın..." Gözleri yerde duran dürbüne takılınca sesi kesilir. O, şaşkın bir ifadeyle eğilip dürbünü almak için eğilirken kalbim deli gibi atıyor. "Bu da ne lan?"

Ne diyeceğimi bilmiyorum.

"Beni mi gözetliyorsun?" Dürbünü salladı. "Dürbünle mi? Ciddi misin?"

"Beni suçlayabilir misin? Seni yakaladığım şeye bir bak."

Yine itiraz etmesini bekliyorum, ama bunun yerine omuzları düşüyor ve dürbünü yatağa atıyor. "Biliyor musun? Artık bunu yapamıyorum."

"Neyi?"

"Seni seviyorum, Rosie," diyor yumuşak bir sesle. "Ama artık bana güvenmiyorsun. Odandan çıkmıyorsun, benimle konuşmuyorsun. Sana yardım etmediğim sürece sana dokunmama bile izin vermiyorsun. Denedim, gerçekten denedim. Ama artık burada olmamı istemediğin çok açık. Ve ben... artık burada olmak istediğimden emin değilim."

Ona bakıyorum. Kahverengi gözlerinden ciddi olduğunu anlayabiliyorum. Sonunda onu çok zorladım. Bitti. "Anlıyorum."

"İkimiz de mutsuzuz," diyor. Yüzyılın en hafif tabiri. "Bence artık bitirme zamanı geldi."

Hayatımın olabileceği kadar berbat olduğunu düşünüyordum, ama şu anda kalbim ikiye bölünüyor. "Katılıyorum."

"Yani, beni hala seviyor musun ki?"

Yüzüne bakıyorum. O hala lisede koşarken bana bakmaktan kendini alamadığı için kendi ayağına takılıp düşen aynı adam. Hayalimi gerçekleştirebilmem için bana bir restoran satın alan aynı adam. On sekiz yıldır birlikteyiz ve son beş yıl hariç hepsi çok mutluydu. Belki de tüm mutluluğumuzu tükettik. Belki de herkesin alabileceği mutluluk bu kadar.

Onu hala seviyor muyum? Elbette seviyorum. O, şimdiye kadar sevdiğim tek erkek. Şimdiye kadar seveceğim tek erkek. Ama onun yeniden mutlu olma şansı var. Benim yok.

"Hayır," diyorum. "Benim yok."

Çökmek üzere gibi görünüyor, ama onun için şunu söylemeliyim ki, kendini tutuyor. Her zaman öyle yapar. "Peki," diyor. "Taşınacağım."

"Tamam." Hayatımın aşkı beni terk ediyor olmasına rağmen garip bir şekilde sakınım. "Bu evi satmalısın. Ben ailemin yanına gideceğim."

"Tamam."

"Tamam."

Artık her şeyin yolunda olduğunu dört kez birbirimize temin ettiğimize göre, dönüp yatak odasından çıkıyor. Onun gidişini izliyorum. Göğsümdeki acı o kadar şiddetli ki, çığlık atmak istiyorum. *Lütfen gitme Nick! Seni seviyorum! Nasıl başka türlü düşünebilirsin ki?*

Ama bu yanlış olur. Doğru olan onu bırakmak.

Telefonumu çıkarıyorum. Arama motoruna yazıyorum: intihar etmenin en kolay yolu.

BÖLÜM 36

Bir saatimi web sitelerini araştırarak, bunu nasıl yapacağımı bulmaya çalışarak geçiriyorum.

Arama hemen bir intihar yardım hattını gösteriyor. Ama bu sadece depresyonda olan normal insanlar için. Benim hayatım *gerçekten* umutsuz. Ölmüş olsam daha iyi olur, bunu biliyorum.

Nasıl yapılacağını anlatan web siteleri bile, yine de sizi vazgeçirmeye çalışıyor. *Sizi seven insanları düşünün.* Evet, tabii. Beni terk eden bir kocam var. Her adımında hayal kırıklığına uğrattığım ailem var. Gerçekten, web sitesi anlamıyor. Beni tanısalardı, beni vazgeçirmeye çalışmazlardı.

Fiziksel sınırlamalarım bunu zorlaştıracak. Pencereden veya bir binadan atlayamam. Kendimi asmak çok zahmetli. İlaç yoluna gitmek zorunda kalacağım. Nick, taşınmadan önce bana ilaç şişelerimi vermek zorunda kalacak. Ya da Dr. Heller'dan uyku ilacı reçetesi isteyebilirim.

Henüz bir plan yapmadım ama bunu düşünmekten yoruldum. Tekrar pencereden dışarı baktım ve odada dolaşan bir kadın gördüm.

203. Ama bu sarışın kadın değil. Bu kadının saçları koyu renk.

Aynı kadınsa ve saçını boyamışsa başka. Bu da bir olasılık.

Nick dürbünü yatağın üzerine, benim ulaşabileceğim bir yere bıraktı. Dürbünü aldım ve tekrar pencereye odaklandım. 203 numaralı odadaki kadına yaklaştım.

Bu başka biri. Daha yaşlı biri. Daha dolgun. Kesinlikle tanıdık olmayan bir yüz.

Sanırım sarışın kadın ayrılmış ve oda yeni bir misafire verilmiş. Saatiye bakıyorum. Henüz bir saat bile geçmemiş. Hızlı bir dönüş.

Bu yeni kadını bir dakika izledim, ama pek bir şey yapmıyor gibi görünüyordu. Başı eğikti ve telefonuna bakıyor gibiydi.

Dürbünü kucağıma bırakıyorum. Hayatım acınacak hale geldi. Bir kadının telefonunda internette gezindiğini izliyorum.

Keşke her şeyi şu anda bitirebilseydim.

Sonra kadının gözleri telefonundan kalkıyor. Doğrudan pencereye bakıyor.

Tam bana.

Elimi tekerleklerle dayayıp bir adım geri çekiliyorum. En azından dürbünü tuttuğumu görmedi. Ama bu kadında beni tedirgin eden bir şey var. Kıskançlık değil, o son zamanlarda çok tanıdık bir duygu haline geldi. Başka bir şey, sinir bozucu bir şey.

Telefonum, bıraktığım yerde yatakta titriyor. Kafamı çevirip Nick'ten gelen mesajı görüyorum:

Bu gece yatağa girmeni sağlayabilirim.

Dişlerimi sıkıyorum. Onun acımasına ihtiyacım yok. Tabii, her gece bana bu konuda yardım ediyor, bu yüzden beni terk ettiği için kendini kötü hissetmesini anlayabiliyorum. Ama kendi başıma halledebilirim. O gece yere düştüğümde beri birkaç kez denedim.

Cevabımı yazıyorum: *Endişelenme. Tamam.*

Ama sana akşam yemeği getireceğim. Hayır deme.

Ona zahmet etmemesini söylemek istiyorum, ama bu aptalca olur. Son beş yılda ona korkunç bir şekilde bağımlı hale geldim. Onun istediği gibi yemek odasını yatak odasına çevirmesine izin versem, bu sorunum olmazdı. Ama inatçı davrandım.

Neyse, yakında benden kurtulacak.

Yine pencereden dışarı bakıyorum. 203 numaralı odadaki esmer kadın gitmiş, ama odasının ışığı açık kalmış. Otoparkı tarıyorum ve sadece bir araba görüyorum, o da o kadına ait olmalı. Ama sonra binanın etrafındaki otoparkı fark ediyorum, eskiden Rosalie'nin oturduğu yer.

Sarışın kadının arabası hâlâ orada.

Bu garip. Onun odasında başka birini gördüğümde, otelden ayrılmış olacağını düşünmüştüm. Nick de onun ayrılmak için çok istekli olduğunu söylemişti. Kar küreme makinesi işini bitirmişken, neden ayrılmadı?

Yine o rahatsız edici hisse kapılıyorum. Ama aslında bu beni ilgilendirmez. Artık burada hiçbir şey beni ilgilendirmiyor. Nick de dahil. Eğer tüm konuklarla öpüşmek istiyorsa, bu onun sorunu.

Keşke onu özlemeyi bırakabilsem.

Telefonuma uzanıp fotoğrafları taramaya başlıyorum. Uzun zamandır hiç fotoğraf çekmemiştim. Yedi yıl öncesine geri dönüyorum. Nick, lokantada temalı bir gece düzenleme fikrini ortaya attı ve o gece, seksenler gecesi yapmaya karar verdik. Ben saç bandı ve bacak ısıtıcıları takmıştım ve saçlarımı kıvrıma getirmiştim. Nick çift kot giyiyordu — kot pantolon ve kot ceket — ve saçlarını geriye taramıştı. Birbirimizin fotoğraflarını çektik

, ikimiz de ne kadar aptal göründüğümüze gülerek. Sonra bir selfie çektim, ama Nick ortada beni öperek fotoğrafı mahvetti.

Çok mutlu görünüyorduk. Mutluyduk. O kadar mutlu olmanın nasıl bir his olduğunu bile hatırlamıyorum.

Ben öldükten sonra Nick başka biriyle tanışacak. Bir süre benim için üzüleceğinden eminim, ama hayatına devam edecek. Bu tür bir mutluluğu yaşayabileceği başka bir kadın bulacak — o zamana kadar ben sadece uzak bir anı olacağım. Ve onunla bir aile kurabilir. Mutlu olmayı hak ediyor. O iyi bir adam. İki yıl önce o kadını öldürdüğüne inanmıyorum. O böyle bir şey yapamaz. O kadına gerçekte ne olduğunu muhtemelen asla öğrenemeyeceğiz.

Pencerenin dışındaki bir hareket dikkatimi çektiği için telefonumdan başımı kaldırıyorum. Hareket, park yerinin diğer ucundaki eski restoranımdan geliyor. Sarışın kadının arabasının önünde biri var.

İlk başta sarışın kadın olduğunu sandım, ama farklı bir palto giyiyor. Daha iyi görebilmek için tekrar dürbünümü alıyorum.

203 numaralı odada kalan esmer kadın. Ne yapıyor acaba?

Sonra başını kaldırıp doğrudan bizim eve bakıyor. Gözleri doğrudan bana bakıyor.

Kalbim çarparken dürbünü düşürdüm. Gözlerini benden ayırmıyor.

Neler oluyor?

Çantasını karıştırarak bir şey arıyor. Çantasından bir şey çıkartıyor, ama dürbün olmadan görmek için çok uzak. Dikkatlice dürbünü gözlerime götürüyorum, tam o sırada o da çantasından nesneyi çıkartıyor.

Nesnenin ne olduğunu göremiyorum, ama ay ışığında parlıyor. Bu bir

bıça Bir bıçak mı?

k Aman Tanrım, bıçağı mı var? Bu kadın neden bıçak taşıyor ki mi?

bıçağı olsun ki? Ve onunla ne yapmayı planlıyor?

Sonra evimizin yönüne doğru ilerliyor.

Kalbim acı verici bir şekilde çarpıyor. Ne yapıyor? Neden bıçakla buraya geliyor? Onu izlediğim için kızgın mı?

Dürbünü sanki ateşten yapılmış gibi yatağa atıyorum. Onu dürbünle gördüğümü fark etmiş olamaz. Fark etse bile, bu yüzden beni öldürmez, değil mi? Korkunç bir şey görmedim ki. Sadece odasında oturduğunu gördüm. Hepsi bu.

Kesinlikle eve doğru ilerliyor. Buna hiç şüphe yok.
Ve hala elinde bıçak tutuyor.

Tanrım, Tanrım, Tanrım, Tanrım...

Ve şimdi ön kapımızda. Kapıyı çaldığını duyuyorum, ama hiç kıpırdamadan duruyorum. Ama sonra aklıma korkunç bir düşünce geliyor.

Nick ön kapıyı kilitlemiş olmayabilir.

Kapıları kilitlemek konusunda hep gevşek davranırdık. Sonuçta, burası oldukça ıssız bir yer ve çalınacak değerli bir şeyimiz hiç olmadı.

Ve sonra aşağıdan gelen ayak seslerini duyuyorum. Aman Tanrım.
İçeri girmiş.

Telefonumu alıyorum. İlk yaptığım şey Nick'e mesaj atmak: *Lütfen hemen buraya gel! Evde biri var!* Sonra 911'i arıyorum, ancak onlar gelene kadar çok geç olacak.

"Acil servis," dedi bir kadın sesi.

"Lütfen yardım edin," diye boğuk bir sesle söylüyorum. "Evimde bir hırsız var." "Üzgünüm... Yapamam... Ne diyorsunuz?"

Harika. Fırtına en yakın cep telefonu kulesi zarar vermiş olmalı.

Ayak sesleri gittikçe yaklaşıyor ve şimdi yüksek bir gıcirtı duyuyorum.
Merdivenlerde. Fazla vaktim yok.

"Lütfen." Gözlerim yaşlarla doldu. "Bana yardım etmelisiniz! Evimde biri var.
I-93 N üzerindeki Baxter Motel'in yanındaki evde."

"Hanımefendi... yapamam..." Ve
şimdi telefon kesildi.

Gıcirtı sesi kesildi. Merdivenlerin en üstüne ulaşmış olmalı. İki saniye içinde yatak odama girecek. O bıçakla.

Beni öldürecek.

Ama ben bunu istememiş miydim? Az önce Google'da nasıl intihar edeceğimi araştırıyordum. Ve şimdi bu yabancı benim için bu işi yapacak. Neden 911'i arıyorum? Ona kapıyı açmalıyım. Onu karşılamalıyım.

Ama o anda ölmek istemediğimi fark ediyorum.

Kalbim göğsümde hızla çarparak, beynimden bir sis kalkmış gibi hissediyorum. Son beş yıldır hayatımın her anını renklendiren sis. Hayatım umutsuz değil ve ölmek istemiyorum. Restoranımı geri istiyorum. Müteahhitleri çağırıp mutfağı yeniden düzenletmek istiyorum, böylece ayakta duramasam ve yürüyemesem bile mutfağı tekrar kullanabileceğim. Fizik tedavi görerek tekrar kendime bakabilmek ve her şey için Nick'e bağımlı olmamak istiyorum.

Ve *Nick'i* istiyorum. Onun gitmesini istemiyorum. Başka bir kadın bulup onunla mutlu olmasını istemiyorum. Onun *benimle* tekrar mutlu olmasını istiyorum. Onunla bir aile kurmak istiyorum.

Ama en çok da *onu* istiyorum. Onu çok istiyorum. Onu tekrar görmeden ölmek istemiyorum.

Yatak odamın kapısı açılır. Koyu saçlı kadın, bezelye yeşili kışlık paltosuyla orada durmaktadır, sağ elinde bir bıçak parıldamaktadır. Ellerimi tekerlekli sandalyemin tekerleklerine dayayıp arkamdaki duvara çarparım.

"Sen..." diye tıslar bana.

Ellerimi havaya kaldırıyorum. "Özür dilerim. Ne yaptığımı düşünürsen düşün, özür dilerim."

"Kız kardeşime ne olduğunu biliyorsun," diye bana ters ters bakıyor.

"Kız kardeşin mi?" Sarışın kadının kız kardeşi mi?

Bıçağı kaldırır ve bana doğru bir adım atar. "Aptal numarası yapma."

Telefonuma bakıyorum. Nick mesajıma cevap vermemiş. Muhtemelen görmemiştir bile. Mesajımı, cesedimi bulduğu anda okuyacaktır. "Ben... neden bahsettiğini bilmiyorum..."

"Yalancı..."

"Lütfen..." Sağ gözümünden bir damla yaş süzülür. "Kız kardeşine hiçbir şey yapmadım. *Yemin ederim.*"

Bir adım daha yaklaşır. Gözleri karanlık bir havuz gibidir, benimkilere bakmaktadır. "Yaptığını hiç söylemedim."

BÖLÜM 37

ROB

Üç saat önce

Çoğu zaman, eve geldiğimde ilk yaptığım şey duş almaktır.

Claudia bunu şart koşuyor. Kötü bir fikir değil tabii. İnsanların tuvaletlerinde çalışırken ellerin kirleniyor. Claudia, ellerimin kıvrımlarına kalıcı olarak yağ ve kir yerleşmiş olduğunu iddia ediyor ama bu doğru değil. İstersem ellerimi temizleyebilirim. Uzun süre ovarsam.

Bugün eve gelip hemen duş almak isteyeceğiniz türden bir işti. Boruda bir tıkanıklık vardı ve bir türlü açılmıyordu. Ne olduğunu anlayana kadar uzun süre uğraştım. Ölü bir sıçandı.

Hayır, ölü bir fare değil. *Donmuş* bir ölü fare.

Yarısı donmuş ölü bir fare.

Bu yüzden evimin kapısından içeri girdiğimde, evet, duş almak istiyorum. Ve ondan sonra Claudia ile güzel bir akşam yemeği. Gerçi bu da son zamanlarda giderek daha nadir hale gelen şeylerden biri. Bu günlerde her şey bir kavga. Nedenini bile bilmiyorum. Bütün gün çok çalışıyorum ve tek istediğim eve gidip günün sonunda soğuk bir bira ile rahatlamak. Sence karımla kavga etmek ister miyim? İstemem.

İçeri girdiğimde ev karanlık. Claudia'nın bu öğleden sonra hiç müşterisi olmadığını söylediğine yemin ederim. Kar yağdığı için.

"Claudia?" diye

sesleniyorum. Cevap

yok.

Nerede olabileceğini bilmiyorum. Belki Quinn'i arıyordur, ama neden polisten daha iyi olacağını düşündüğünü anlamıyorum. Bana söylemediği bir şey biliyorsa başka, ki bu da olabilir.

Claudia'nın Quinn ile ilişkisini anlamıyorum. Quinn iyi biridir. Yeterince naziktir. Karımla karşılaştırıldığında sessizdir. Kocasını pisliğin tekidir, ama kimin umurunda? Claudia, Quinn ile çok zaman geçiriyor, ama bazen birbirlerini sevip sevmediklerini merak ediyorum.

Claudia sürekli Quinn hakkında sızlanıyor. Adil olmak gerekirse, her şey hakkında sızlanıyor. Ama özellikle Quinn hakkında. Quinn'in sahte sarı saçları. Quinn'in

devasa evi. Geçen yıl atımız çöktüğünde ve tavan arasını mahvettiğinde Quinn bize yardım etmek için hiç para vermedi.

Alexander'lardan paraya ihtiyacımız yoktu. Tesisatçı olarak iyi kazanıyorum. Çok iyi bir hayatım var. Derek Alexander kadar zengin olmayabilirim, ama kendi atımı tamir edecek kadar param var. Onların sadakati istemiyordum. Para teklif etselerdi almazdım.

Claudia'nın nerede olabileceğini düşünmemeye çalışarak merdivenlere çıkıyorum. Umursuyor muyum, onu bile bilmiyorum. Bir zamanlar eve gelip ona borudaki sıçanı anlatsaydım, gülerdi. Ama bugünlerde bunu duymak istemezdi.

Kirli giysilerimi çıkarıp doğruca duşa giriyorum. Suyu en sıcak dereceye ayarlıyorum, ikinci derece yanıklar alabileceğim kadar sıcak, ama buna değer. Dışarısı *soğuk*. Basıncı artırmak için duş başlığı taktırdım. Claudia'nın isteğiydi, ama sanırım ondan daha çok ben seviyorum.

Su saçlarımın üzerinden akıyor, ki itiraf etmeliyim ki son zamanlarda pek de övünecek bir şey yok. Claudia saçlarımın döküldüğünü ve bunun beni yaşlı bir adam gibi gösterdiğini belirtmeyi seviyor. Bu onun en sevdiği konulardan biri. Ona hepsini keseceğimi söyledim, ama o da bunu istemiyor. Ne istediğini hiç bilmiyorum.

O lanet olası sıçanı borudan çıkarmak için uğraşmanın stresinden başım sönük bir şekilde zonkluyor. Alnıma dokunuyorum ve parmaklarım saç çizgimdeki yara izine değiyor. O yara izini bir yıl önce aldım ve hala bazen zonkluyor. Claudia ve ben kavga ediyorduk — bağılıyor, ıglık atıyor ve evet, eşyaları fırlatıyorduk. Kavganın nedenini bile hatırlamıyorum, ama o bir kağıt ağırlığı alıp kafama fırlattı. Beş dikiş attılar.

Ama pişman oldu. Beni acil servise götürdü. Sonrasında birkaç hafta boyunca çok nazikti. Kavga etmedik.

Duştan çıktığımda, belime bir havlu sarıp aynadaki yansımama bakıyorum. Yorgun görünüyorum. Evet, saçlarım dökülüyor, ama Claudia ile tanıştığımız günden bu yana çok da değışmedim. Ama nedense, o bana bakmaktan bıkmış.

İlaç dolabını açıyorum. İçinde bir sürü ilaç şişesi var. Yarısının ne olduğunu bilmiyorum, hepsi Claudia'nın. Yarısı dolu şişeleri karıştırıyorum ve sonunda Tylenol'u buluyorum. İki tanesini avucuma döküp kuru olarak yutuyorum. Belki baş ağrısına iyi gelir.

Banyodan çıktığımda, garip bir sessizlik vardı. "Claudia?" diye seslendim.

Dış

arı. Cevap yok.

Claudia hala evde değil. Nerede bu kadın? Saat geç oluyor. Genelde bu saatlerde akşam yemeği yeriz.

Üzerime bir şeyler giydim ve kot pantolonumu iliklerken koridordan bir ses duydum. Kurutma makinesi idi. Claudia nereye gidiyorsa, gitmeden önce kurutma makinesine bir sürü giysi koymuş olmalıydı.

Bu da Claudia'nın benimle ilgili bir başka sorunu. Asla çamaşır yıkamam. Ne zaman bebek sahibi olmaktan bahsetsem, hep bunu söyler. *Çamaşır bile yıkamıyorsan, bebek bakmama nasıl yardım edeceksin?* Birinin diğerle ne ilgisi var, anlamıyorum. Bizimle aynı zamanda evlenen tanıdığım herkesin şimdi bir ya da iki çocuğu var. Biz neyi bekliyoruz?

Ama ona kendimi kanıtlamak için çamaşır yıkamam gerekiyorsa, neyse, yıkarım. Sorun değil. Borudan ölü bir fare çıkarmaktan daha kolay.

Çamaşır makinesi ve kurutucunun bulunduğu koridora çıkıyorum. Kurutucudan çamaşırları çıkarıyorum, çoğu Claudia'nın eşyaları. Gömlekler ve önlükler. Neredeyse yapmamam gerektiğini düşünüyorum, çünkü gömleklerini yanlış katlayacağım ve bu da bugün yaptığım bir başka hata olacak. Kazanamazsın. Ama sonra siktir et diyorum. Denemek daha iyidir.

Claudia'nın gömleklerini elimden geldiğince katlıyorum. Yatağımızın üzerine küçük bir yığın yapıyorum ve bununla neredeyse gurur duyuyorum. Gömleklerin çoğunu tanıyorum. Hâlâ üzerinde Eyfel Kulesi silueti olan gömleği var. Tanıştığımız gün onu giymişti. Hatırlıyorum çünkü Fransız ismi ve Fransız gömleği hoşuma gitmişti.

Ama *onu* sevmiştim. Çoğunlukla onu.

Katlamayı iyi yapıyorum. Yani, güzel bir gömlek yığını oldu. Sanırım doğru katladım. Mutlu olacak. Bir kez olsun bundan mutlu olmalı.

Claudia gömleklerini yatak odamızdaki büyük şifonyerde saklıyor. Çekmeceyi açıyorum ve düzgünce katlanmış temiz gömlekler için yer açmak için bazı giysileri kenara itiyorum. Ve o anda çekmecedeki bulunan gömlek yığınının içinden bir şey düşüyor.

Bir telefon.

Onu alıp elimde çeviriyorum. Bu bir kullan-at telefon. Birinin sizi takip etmesini istemediğinizde aldığınız telefonlardan biri.

Karım tek kullanımlık telefonla ne yapıyor?

Telefonu açtım. Ekranda bir sürü cevapsız arama olduğunu fark ettim. Numarayı geri aramayı düşündüm, ama aramadım. Aptal gibi davranıp numarayı aramaya başlamadan önce, bu telefonun ne olduğunu öğrenmek istedim.

Telefonda bir sürü kısa mesaj var. Hepsi aynı numaradan. En son geleni açıyorum:

Seni görmek için sabırsızlanıyorum.

Ne oluyor?

Mesajları tek tek okurken yatağa çöküyorum. Durum daha da kötüleşiyor.

O dışarı çıktı. Görüşürüz!

Rob geç saatlere kadar evde olmayacak.

Gel buraya. Seni çıplak görmek için sabırsızlanıyorum.

Tek düşünebildiğim sensin.

Harika. Claudia başka bir adamla takılıyor.

Şaşırdım mı? Bilmiyorum bile. Kızgın mıyım? Tabii *ki evet*. Nasıl yapabilir? Bana, *bize* böyle bir şey yapabilir mi? Benimle mutlu olmadığını biliyordum ama ne oluyor? Konuşup çözebilirdik. Evlilik danışmanlığı falan.

Telefonu sıkıyorum, neredeyse elimde kırılacakmış gibi hissediyorum. Onu odanın diğer ucuna fırlatıp parçalanmasını izlemek istiyorum. Yapmamam gerektiğini biliyorum. Bu, onun beni aldattığının tek kanıtı. Ama bu dürtü neredeyse çok güçlü.

Ve sonra telefon çalıyor.

BÖLÜM 38

Ona mesaj atan ve onu arayan aynı numara. O adam. Ona ulaşmaya çalışıyor. Muhtemelen Quinn'e çok odaklandığı için, onunla olan buluşmayı unutmuştur.

Öfkem biraz azalır. Claudia, Derek'in öldürülmesi ve Quinn'in rehin alınmış olması nedeniyle şu anda çok zor bir dönemden geçiyor. Bu, onun yaptıklarını mazur göstermez. Ama zaten çok üzgün.

Bu, telefonu açmayacağım ve bu adama karımdan uzak durmasını söylemeyeceğim anlamına gelmez. Bu yüzden, aramayı kabul etmek için düğmeye basıyorum.

"Merhaba, pislik," diyorum dişlerimin arasından.

Karşı tarafta uzun bir sessizlik olur. Muhtemelen Claudia'nın telefonu açmaması onu şaşırtmıştır ve telefonu kapatmalı mı diye düşünüyordur. Önemli değil. Onu her halükarda bulacağım.

"Kiminle görüşüyorsun?" diyor bir ses. Derin ve aşırı resmi bir erkek sesi. Beklediğim gibi değil.

"Ben Claudia'nın kocasıyım," diyorum. "Ve yakalandın. Bundan sonra onu rahat bırakmanı istiyorum. Anladın mı?"

Yine uzun bir sessizlik. "Robert Delaney mi?"

"Evet. Kim sanıyordun?"

Diğer hatta bir boğaz temizleme sesi duyulur. "Bay Delaney, ben Memur Higgins. Bu telefon numarasını, kayınbiraderiniz Derek Alexander'ın cebinde bulunan kullan-at telefonda bulduk."

Ağzım açık kalır ve dünyam baş aşağı döner. "Ne?"

Ben yatakta otururken, telefonu parmaklarımı acıtacak kadar sıkı tutarken, diğer hatta bir hareketlenme oluyor. Hatta başka bir ses duyduğumda neredeyse çıldırmak üzereydim: "Bay Delaney, ben Memur Dwyer."

Scott Dwyer, ben buraya taşındığımdan beri polis teşkilatında çalışıyor. Bildiğim kadarıyla iyi bir adam ve iyi bir polis. Ama bunların hiçbiri kendimi daha iyi hissetmemi sağlamıyor.

"Memur bey," diye boğuk bir sesle soruyorum. "Ne oluyor?" "Bay Delaney, bu sizin telefonunuz mu?"

"Hayır!" diye bağırdım. "Tanrım, hayır. Onu buldum." "Nerede buldunuz?"

Bu sorunun cevabı Claudia'yı büyük bir belaya sokacak. Ama yalan söyleyemem. İstesem bile söyleyemem.

"Claudia'nın şifonyer çekmecesinde buldum."

Telefonun diğer ucunda yine uzun bir sessizlik oldu. Şu anda devam eden konuşmayı sadece hayal edebiliyorum.

"Neredesiniz, Bay Delaney?" diye sordu Dwyer sonunda.

"Ben... Evdeyim."

"Eşiniz de orada mı?" "Hayır..."

"Yakında eve gelmesini bekliyor musunuz?"

"Onun burada olmayacağını hiç beklemiyordum." Boğuk bir kahkaha attım.

"Ama evet, sanırım yakında eve dönecektir."

"Hiçbir yere gitmeyin Bay Delaney. Yola çıkıyorum."

Dwyer'ın polis arabası evimin önüne geldiğinde saçlarım duştan çıkmış olduğum için hala ıslaktı. Telefonu kapattıktan hemen sonra mutfığa indim, kendime bir bardak viski doldurdum ve bir yudumda içtim. Polisle konuşurken ayık olmam gerekirdi, ama boş ver. İçki içmem gerekiyordu.

Sarhoş olmayacağım. Sadece ellerimin titremesini durdurmak için.

Dwyer ön kapıya geldiğinde ben çoktan koltuktan kalkmışım. Zili çaldıktan yarım saniye sonra kapıyı açtım. Mavi polis üniforması giymişti ve elimi sıkmaya çalışmadığına sevindim, çünkü avuçlarım soğuk ve nemliydi.

"Merhaba, Bay Delaney," dedi. "Rahatsız ettiğim için özür dilerim. Girebilir miyim?"

Sessizce kenara çekilip evime girmesine izin verdim. Scott Dwyer otuz yaşlarında, oturma odamızın tavan ışığında saçları kırmızımsı görünüyor. Gençken çilleri varmış gibi görünüyor, ama artık solmuşlar. Claudia bir keresinde, Quinn'in lisedeyken Scott Dwyer ile çıktığını aşağılayıcı bir şekilde söylemişti. Dwyer'ın bir köpek yavrusu gibi kapılarına gelip sürekli Quinn'i aradığını anlatırken gülmüştü.

Dwyer, Derek Alexander'a ne olduğunu ne düşünüyor acaba? Quinn'in onu öldürdüğünü mü düşünüyor acaba?

"Size bir şey ikram edebilir miyim, memur bey?" diye soruyorum onu kanepeye götürürken. Birdenbire nefesimdeki viski kokusunu alacağından endişeleniyorum. "Su, demek istedim."

Başını salladı ve yıpranmış mavi kanepenin minderlerine oturdu. "Hayır, teşekkürler."

Karşısındaki ikili koltuğa oturuyorum. Claudia hep yeni mobilyalar almamız gerektiğini söylüyor. Quinn'in evine her gittiğinde, bizim eşyalarımızın onlarınkiler kadar güzel olmadığını söyleyip duruyor. Ama bizim eşyalarımız gayet iyi. On bin dolarlık deri koltuk sahibi olmak zorunda değilsin.

"Peki." Cebimden telefonu çıkarıp ona uzattım. "İşte burada. İstersen alabilirsin."

Tabii ki istiyor. Telefonu alır, açar ve ekrana bakar. Ben de onun, benim yaptığım gibi mesajları kaydırmasını izlerim. Sabırla beklerim, ama ellerimin üzerinde oturuyorum. Birkaç dakika sonra, sonunda dikkatini tekrar bana verir. "Telefonu nerede buldun?"

"Claudia'nın çamaşırlarını kaldırıyordum. İki gömleğin arasına sıkışmış halde buldum."

"Yani... saklanmış."

"Evet." Çenem gerildi. "Nedenini anlayabilirsin."

"Evet," diyor. "Claudia'nın bir ilişkisi olduğundan hiç şüphelendin mi?"

"Hayır. Asla." Şimdi bunu söylediğim için kendimi aptal hissediyorum. Anlamalıydım. Ama nasıl anlayabilirdim ki? Ailemi geçindirmekle meşguldüm. Borulardan sıçanları çıkarmakla ve diğer saçmalıklarla.

"Claudia ve sen Derek ve Quinn ile yakın mıydınız?"

"Claudia ve Quinn yakındı." Elimle öksürdüm. "En azından öyle olduğunu sanıyordum."

"Claudia'nın Quinn'e zarar vermiş olabileceğini düşünüyor musun?"

Kaşlarımı çattım. "Bir dakika. Claudia'nın Derek'i bıçaklayan kişi olabileceğini mi düşünüyorsunuz? Ve... Quinn'e bir şey yapmış olabileceğini mi?"

Şerif Yardımcısı Dwyer kollarını göğsünde kavuşturur. "Sadece her olasılığı araştırmaya çalışıyoruz."

"Oh," diyorum. "Evet, tamam. Mantıklı."

"Sizce yapabilir miydi, Bay Delaney? Sizce buna muktedir mi?"

Elimi uzatıp saç çizgimdeki yara izine dokunuyorum. Acil serviste beş dikiş atılması gereken yara izi.

"Evet," diyorum. "Bunu yapabilecek kapasitede."

BÖLÜM 39

CLAUDIA

Dün her şeyi mükemmel bir şekilde planlamıştım.

Saat ikide masaj müşterim vardı. Onunla işim biter bitmez, Quinn'in devasa evine gidecektim.

Ama oraya kız kardeşimi görmeye gitmiyordum.

Evet, doğru. Son altı aydır kız kardeşimin kocasıyla yatıyorum. Derek artık benimle yatmayacağına göre, muhtemelen geçmiş zaman kullanmalıyım, çünkü o artık morgda bir masanın üzerinde yatıyor. Kız kardeşim onu *öldürdükten* sonra.

Bunu düşünemiyorum bile. Mutfak zemininde yatan cesedinin görüntüsü sonsuza kadar gözlerime kazınacak.

O kaltak.

Derek yatakta harikaydı. Quinn bana bundan hiç bahsetmedi, bunun değerini bile bilmiyordu. Onunla yatmaya başladım çünkü... Uzun lafın kısası, kız kardeşimi nefret ediyorum.

Sürpriz, sürpriz.

Kız kardeşimi her zaman nefret etmedim. Anne babamız hayattayken ve hayat kolayken, birbirimize oldukça yakındık. Ama sonra öldüler — sadece öldüler de değil, *Quinn'in* aptal oyununa giderken öldüler. Ve bize *hiçbir şey* bırakmadılar.

Üniversitedeki ilk yılımın sonundaydım. Planlarım vardı. Tabii ki vardı. Ve bu planların hiçbiri önümüzdeki dört yıl boyunca kız kardeşime bakıcılık yapmayı içermiyordu. Üniversiteyi bitirip hukuk fakültesine gitmek istiyordum. Bu, çocukluğumdan beri hayalimdi. Ama anne babamız öldükten sonra, Quinn'in kimsesi kalmadı. En yakın akrabamız, Orta Batı'da yaşayan üçüncü dereceden kuzenimizdi. Ona birkaç yıl kalabileceğini düşündüm. Sonra kuzenimiz beni aradı ve suçluluk duygusu uyandırmaya başladı. O ve kocasının yeterli paraları olmadığını, neden ona bakamadığımı sordu. *Sonuçta sen on sekiz yaşındasın. O senin kendi kız kardeşin, Tanrı aşkına.*

Ben de öyle yaptım. Quinn'in vasisi oldum. Doğal olarak, üniversiteyi bırakmak zorunda kaldım. Asgari ücretle bir iş buldum ve evimizi kaybetmemek için borç para aldım. Bu arada Quinn liseye gitti, sonra da üniversiteye. Ben ise üniversiteye geri dönemedim. Dört

yıl aradan sonra, orası bana başka bir dünya gibi geldi. Bunun yerine masaj terapisi diploması aldım. Rob ile evlendim.

Hayal ettiğim şey değildi. Ama yeterince iyiydi.

Ama sonra Quinn'in iyi bir hayat sürdüğünü gördüm. Üniversiteyi bitirdi ve bankada iyi bir iş buldu. Aşırı derecede yakışıklı bir adamla tanıştı ve adam ona delicesine aşık oldu, çünkü o her zaman benden daha güzeldi. Eskiden *akıllı* olan bendim, ama bunu destekleyecek bir eğitimim olmadığı için bana pek bir faydası olmadı.

Quinn'i Derek'le gördüğümde, başıma bela olan adamı, kel olan tesisatçıyı düşünür ve kıskançlık duyardım. Neden onun hayatı bu kadar iyi giderken benimki bu kadar kötü gidiyordu?

Sonra Derek ile evlendi. Müstehcen derecede büyük bir ev inşa ettiler ve evi döşemek için bir servet harcadılar. Ve tek yaptığı şey ondan şikayet etmektir. Çünkü Derek ona *kötü* davranıyordu. Peki, tahmin et ne oldu? Rob da bana kötü davranıyor ve ben bir sarayda yaşamıyorum.

O bunu anlamıyordu. Onun için vazgeçtiğim her şeyi takdir etmiyordu. Bana hiç teşekkür bile etmedi.

Geçen yıl, fırtına sırasında evimizin çatısı çöktü. Tavan aramız suyla doldu ve yatak odalarımıza sızdı. Quinn'le evin dışında durup ona hasarı gösterdiğimi hatırlıyorum.

"Ne kadar korkunç!" dedi.

"Tüm ahşabı kemiriyor," dedim ona. Bana kaşlarını çatı. "Ama sen bunu tamir edebilirsin, değil mi?"

"Evet, ama çok pahalıya mal olacak."

Orada durup, yardım teklif etmesini bekledim. Derek paraya boğuluyordu ve Quinn bile masaj müşterilerimden kazandığının dört beş katını kazanıyordu. "En azından tamir ettirebilirsin," dedi.

Hepsi bu kadardı. Onun için çok fedakarlık yapan kız kardeşine yardım teklifinde bulunmadı. Ve bu ilk kez de değildi. O her zaman benim onun için orada olmamı beklerdi, ama o benim için hiç orada olmadı. Rob birkaç yıl önce işten çıkarıldığında, erkek arkadaşıyla Bermuda'ya seyahate çıktı. Beni hiç umursamadı. Her zaman Quinn Şovu vardı.

Onu nefret ettiğim için beni suçlayabilir misiniz? Kimse suçlamaz mı?

Derek'le nasıl yattığımı merak ediyor olabilirsiniz. Dediğim gibi, Quinn güzel olanı. Derek, daha güzel ve daha genç bir kız kardeşi varken neden benimle olmak istesin ki?

Bu, Quinn iş gezisindeyken oldu. Evinin anahtarı bendeydi ve Derek'in bunu yapmayacağını bildiği için benden çiçeklerini sulamamı istedi. Tabii ki, benim o kadar yolu gidip onun için bunu yapmam yerine, lanet olası çiçeklerini sulaması için birini tutabilirdi, ama Quinn bunu hiç düşünmedi. Onun aptal, pahalı çiçeklerine bakmaktan daha iyi ne yapabilirdim ki?

Onun evindeyken, gardırobuna göz attım. Quinn'in ne yapacağını bilmediği kadar çok kıyafeti vardı ve ben ondan birkaç beden büyük olsam da, ceketleri gibi bazı kıyafetleri bana oluyordu. Bana olmuyorsa bile, eBay'de iyi bir fiyata satabilirdim. Kıyafetlerin kaybolduğunu asla fark etmezdi.

Onun Bottega Veneta ceketlerinden birini deniyor ve aynada kendimi hayranlıkla seyrediyordum ki, beni neredeyse ödümü koparan bir yansıma gördüm. Derek kapıda durmuş beni izliyordu.

"Oh, merhaba!" Hızla ceketini çıkardım ve bir askıya uzandım. "Ben sadece... bilirsin..."

Ama Derek'in yüzünde hiçbir yargılama yoktu. Bana gülümsedi ve o anda o kadar yakışıklı görünüyordu ki, dizlerim titredi. "Sana daha çok yakışıyor."

Bir genç kız gibi kızardım. Bunun doğru olduğunu düşünmüyordum, ama yüzü samimi görünüyordu. "Teşekkürler."

Odanın karşısına geldi ve kalbim hızlandı. Elini uzattı ve gömüğümün yakasını düzeltti. Parmakları orada kalarak tüm vücudumda bir karıncalanma hissettirdi. Ne yapacağımı bilemeden nefesimi tuttum. Bazen ziyaret ettiğimde Derek benimle biraz flört eder ya da belki de imalı bir şekilde göz kırpar. Doğrusu, ona aşıkım. Aşık olmamak zordu.

"Sen masözsün, değil mi?" dedi.

"Evet," diye cevap verdim. Erkekler nadiren beni nefesimi keserdi, ama Derek'te bir şey vardı.

Omzunu ovuşturdu. "Biliyor musun, boynumda korkunç bir ağrı var. Bir bakabilir misin diye merak ediyordum."

"Yapabilirim." Derek'i masaj masama yatırma düşüncesi vücudumu titretti. "Ne zaman uygunsun?"

"Şimdi nasıl?"

"Masaj masam yok."

Dudakları kıvrıldı. "Yatağı kullanamaz mıyız?"

Aniden nefesim kesildi, ama başımı sallamayı başardım. "Evet. Yapabiliriz."

Derek'in önümde iç çamaşırlarına kadar soyunmasını izledim. Kız kardeşimin kocasını daha önce hiç çıplak görmemiştim ve şunu söylemeliyim ki, muhteşemdi. Bir heykel gibiydi. Yüzüstü yatakta uzandı. Beni bekliyordu.

Ellerimi ovuşturarak ısıttım. Yağım ya da losyonum yoktu, bu yüzden çıplak parmaklarımı geniş omuzlarında gezdirdim. Avuç içlerimi trapez kaslarına bastırarak gergin kaslarını yoğurmaya başladım. Dokunuşumla inledi.

"Bu işte çok iyisin," dedi. "Bu benim özel yeteneğim."

"Başka özel yeteneklerin var mı?"

Cevap veremedim, o döndü. Gözleri benimkilerle buluştu ve vücudum eridi. Oturdu ve dudaklarını benimkilere bastırdı. Hiç böyle öpülmemiştim. Rob bunu yapamazdı. Hayatımda öptüğüm diğer erkekler de yapamazdı. Derek farklıydı. Bunu hemen anladım.

Bu, ilk kez seks yaptığımız zamandı. Kız kardeşim iş seyahatindeyken, onun yatak odasında.

İlk başta, Derek'e deli gibi aşık olduğum için ve kız kardeşimin hiç takdir etmediği tüm fedakarlıklarının intikamını almak için onunla yatıyordum. Ama onu gerçekten sevmeye başladım. Birlikte seviştikten sonra, hemen giysilerimi giyip kaçmıyordum. Cesaret edebildiğimiz kadar uzun süre yatakta uzanıp konuşuyorduk. Parmaklarını saçlarımın arasında gezdirip gözlerimin içine bakıyordu.

"Sanırım yanlış kız kardeşi seçtim," dedi geçen hafta. Ben de fısıldayarak cevap verdim, "Henüz çok geç değil, biliyorsun."

"Quinn'i terk edersem, sen de Rob'u terk eder misin?"

Tereddüt etmeden cevap verdim: "Bırakırdım."

Bunu ciddi mi söyledi bilmiyorum. Sanırım bunu asla öğrenemeyeceğim. Ama o anda, ciddi olduğuna inandım.

Dün bütün öğleden sonra onu göreceğim düşüncesiyle heyecanla bekledim, ama saat ikide müşterimi uğurladıktan hemen sonra patronum gelip Heather'ın hasta olduğu için eve gitmesi gerektiğini söyledi. Heather'ın saat üçteki müşterisini alabilir miyim diye sordu.

Derek'i görmek istesem de, hayır diyemezdim. Paraya çok ihtiyacım vardı. Kız kardeşim ihtiyacım olduğunda bana para ödünç vermezdi.

Derek'e, ikimizin iletişim kurabilmesi için aldığım kullan-at telefonda üzgün olduğumu belirten bir mesaj attım ve ona bir saat, belki daha fazla geç kalacağımı söyledim. Tabii ki, oraya çok geç gidersem, Quinn'le karşılaşma riskim vardı.

Her ne kadar bir parçam onun bizi yakalamasını istese de. Derek, onun için beni terk edeceğini söylemişti, bu da sorunu çözüme kavuşturacaktı. Ve onun yüzündeki ifadeyi görmek istiyordum. Her zaman benden daha iyi olduğunu düşünürdü. Harika, mükemmel kocasının onu değil beni tercih ettiğini öğrendiğinde nasıl hissedecekti?

Heather'ın müşterisiyle işim bittiğinde, kullan-at telefonumu aldım. Derek'ten mesaj gelmemişi, ama haber almamış olmamı iyiye işaret olarak gördüm. Derek her mesaja cevap verme ihtiyacı duyan türden bir adam değildi. İhtiyaç duyan biri değildi.

Ama Quinn sorunluydu. Saat geç olmaya başladığı için bizi görmesini istemedim. Arabama bindiğimde onu aradım. Telefon birkaç kez çaldıktan sonra açtı.

"Merhaba Claudia!" Sesi iyi geliyordu. Bir değişiklik olsun diye. Quinn son zamanlarda çok mutsuzdu. Mükemmel hayatı hakkında durmadan şikayet etmesinden bıkmıştım.

"Quinn," dedim, sesimi doğal tutmaya çalışarak. "Neredesin? Boş musun?"

"Şu anda değil. Hâlâ isteyim."

Yalan. İş yerinde değildi, bunu şimdi biliyorum. Zaten koşuyordu.

Ama o zamanlar bunu bilmiyordum, bu yüzden planlarını ondan öğrenmek zorundaydım.

Derek ve benim ne kadar zamanımız olduğunu öğrenmek için. "Ne zaman işten çıkıyorsun? Akşam yemeği yemek ister misin?"

"Hayır, ben... Bu gece geç saatlere kadar çalışmam gerekiyor."

Ben tısladım ve ona ne kadar çok çalıştıklarını söyledim, ve tabii ki o da bana hak verdi. Oysa onun işi tamamen rahat bir masa başı işiydi. Birinin kaslarını altı saat boyunca masaj yapmayı deneyin ve nasıl hissettiğinizi görün.

"Bak ne diyeceğim," dedim. "Bu akşam bir şişe şarapla sana uğrasam nasıl olur?"

"Hayır!" Bu fikirden çok korkmuş gibiydi ve şimdi ben de meraklandım. O anda, Derek ile tartışmış olmalılar diye düşündüm. Daha fazla ayrıntı öğrenmek için can atıyordum. "Yani... Başım ağrıyor ve... Bu gece iyi bir gece değil. Sosyalleşmek istemiyorum."

Ona anlatması için ısrar ettim ama direndi. "Peki," dedim. "Ama bana akşam yemeği borçlusun. Yarın akşam Rob ve ben dışarı çıkacağız... Pazar günü nasıl?"

"Pazartesi nasıl?"

"Anlaştık. Saat yedide Donatello'da buluşalım. Geç kalma!"

Tabii ki, pazartesi günü benimle buluşmaya niyeti yoktu. O zamana kadar çoktan gitmiş olmayı umuyordu. Pazar günü buluşma fikrini reddetti çünkü benim gelip kocasının cesedini bulmamı istemiyordu. O anda onun evine doğru yola çıktığımı bilmiyordu.

Quinn ve Derek'in evine vardığımda, Derek'i göreceğim zamanlarda her zaman olduğu gibi vücudum heyecandan titriyordu. Evin anahtarı bende olduğu için kendim girdim. Genellikle Derek beni kapıda karşılardı —içeri girdiğimde yüzünde yayılan seksi gülümsemesini çok severdim.

Ama bu sefer onu görmedim.

"Derek?" diye seslendim. Cevap yoktu.

Telefonumu kontrol ettim, bana gelmememi söyleyen bir mesaj göndermediğinden emin olmak için. Ama hiçbir şey yoktu.

"Derek?" Oturma odasına girip etrafa baktım. "Burada mısın?"

Cevap vermedi, ben de mutfığa gittim ve...

Onun cesedinin önünde dizlerimin üzerine çöktüm. Evet, kesinlikle ölmüştü. Tıp bilgim yoktu ama bunu anlayabiliyordum. Kuruyan kanın içinde yatıyordu, güzel yüzü solgun, dudakları aralık, gözleri yarı açık. Bu adamı hayat dolu biri olarak hatırlıyordum ama şimdi tamamen ve kesin olarak ölmüştü.

Zaten sertleşmiş olan elini tuttum. Belki de bir suç mahalli olan bu yerde hiçbir şeye dokunmamam gerektiğini biliyordum. Ama kendimi tutamadım. Bu adamı seviyordum.

Ve şimdi ölmüştü. Tıpkı ailem gibi. "Bunu sana kim yaptı?" diye fısıldadım.

Beklendiği gibi, cevap vermedi.

Ayağa kalktım. Evin birinci katını taradım. "Quinn!" diye bağırdım.

Odanın odaya koşarak Quinn'in adını haykırdım. Onların güzel evindeki her şeyi parçalamak istedim, ama kederimin sisinden bile olsa bunun aptalca olacağını biliyordum. Zaten o zamana kadar çoktan gitmişti.

Birinin Derek'i öldürüp Quinn'i rehin almış olabileceği ihtimali çok az da olsa vardı. Ama Quinn'in ona karşı ne hissettiğini biliyordum. Sürekli kavga ettiklerini biliyordum. Aslında, onu bıçaklayarak öldürenin o olduğundan hiç şüphem yoktu.

Ayrıca, bunun yanına kalacağını da biliyordum. Tamam, kaçmak aptalcaydı, bu onun davasına zarar verecekti. Ama onun kendisine nasıl kötü davrandığını savunarak bir şekilde kurtulacaktı. Ona kötü *davranmıyordu*. Quinn'in nasıl biri olduğunu biliyorum. Bazen ben bile onun kafasına bir tane atmak istiyordum.

Quinn'i bulmam gerekiyordu. Ve sonra, sevdiğim adama yaptıklarının bedelini ona ödeteceğime kendime söz verdim.

Üç kez söz verdim, üstüne bir de kiraz koydum.

Polisten önce onun telefonunu bulmam şanslıydı. Scotty Dwyer'ın o kadar aptal olması da yardımcı oldu. Onları onun izinden uzaklaştırmaya çalıştım, ama işe yaramadı. Quinn çok dikkatsizdi ve kendini durdurdurmayı başardı. O kısmı bile doğru yapamadı. Bu gidişle, umutsuzca beceriksiz polisimiz bile onu bulacaktı.

Ben de onun peşine düştüm. Baxter Motel'e.

Otoparka park ettiğimde, motel neredeyse terk edilmiş gibiydi. Tüm odaların ışıkları sönmüştü. Yıllardır kimse kalmamış gibi görünüyordu. Bir an için hata yaptığımı düşündüm. Belki de Quinn buraya gelmemiştii.

Ama sonra onu ön kapıdan fırlatarak çıkarken gördüm. Bagajını arkasında sürüklüyordu ve gözlerinde yaşlar vardı. Hızlıca kaçıyor, orası kesindi. Bir dakika sonra gelseydim, onu tamamen kaçırmış olacaktım. Zamanlama daha iyi olamazdı.

Çantamı karıştırıp Rob'un çakısını buldum. Çantamı arabada bırakıp sağ elimde çakıyı sıkıca tutarak arabadan indim.

"Merhaba, Quinn!" diye seslendim.

Şaşkınlıkla bana baktı. Beni tekrar göreceğini hiç beklemiyordu. Ama üzgün görünmüyordu. Tabii ki görünmüyordu. Ben onun ablasıyım. Onu her zaman beladan kurtaran kişi. Muhtemelen yardım etmek için geldiğimi düşünmüştü.

Ha.

"Tanrıya şükür, Claudia!" diye hıçkırdı.

Bana doğru yürüdü ve beni kucklamaya çalıştı, ama ben bir adım geri attım. Benim reddetmeme şaşırarak gözlerini kırptı.

"Claudia?" dedi.

"Nasıl yapabildin?" diye boğuk bir sesle sordum. "Nasıl yapabildin?"

"O..." Elleri boynuna gitti. "Beni boğmaya çalışıyordu. Ben... Yapmak zorundaydım..."

"Yalancı!" diye tısladım. "Onun beni daha çok sevmesine dayanamadın."

"Claudia, neden bahsediyorsun?"

"Ne dediğimi çok iyi biliyorsun."

Sonra sağ elimdeki bıçağı görünce gözleri fal taşı gibi açıldı. Sonunda anlamıştı. Derek'in onu aldattığını biliyordu, ama benimle olduğunu hiç bilmiyordu. Ama şimdi, ölümünden birkaç saniye önce, öğrenmişti. Onun öğrenmesini istedim.

Sonra bıçağı karnına sapladım ve onun yaptığı gibi bıçağı içe doğru ittim. Şiirsel adalet.

Quinn'in vücudu yere yığıldı. Kız kardeşim her zaman minyon biriydi ve son yıllarda adeta iskelet gibi zayıflamıştı. Ben ise masözlük yaptığım için kollarım gergin ve kaslıydı. Bu yüzden onun gevşek vücudunu kolayca kollarımın arasına alıp arabamın açık bagajına indirdim.

Bagajı kapattıktan sonra motelin ikinci katında bir ışığın yandığını gördüm.

Bir tanık.

Birinin az önce yaptığım şeyi görmüş olabileceği düşüncesi midemi burktu. Bu kadar dikkatsiz olmamalıydım. Onu arabama davet etmeli, başka bir yere götürmeli ve orada yapmalıydım.

Bu her zaman benim sorunumdu. Düşünmeden hareket ederdim.

Bu yüzden motele girip bir oda tuttum. Orada bir ya da iki kişiden fazla kalıyor olamazdı. Geriye kalan işleri halletmem gerekiyordu. Zaten polis hala bölgede dolaşıyordu, bu yüzden biraz zaman geçirmem gerekiyordu. Burada halletmem gereken işleri halledecektim, sonra Quinn'in cesedini bagaja koyup ayrıldığımda polisler başka yere gitmiş olacaktı. Ama sonra Greta, b e n i m düşünmediğim başka bir tanık olduğunu fark ettirdi. O eski, harap evin ikinci katındaki kadın

Rosalie.

O son çözülmemiş mesele.

Onun icabına bakar bakmaz gidebilirim.

Rosalie polisi aradı mı bilmiyorum. Belki aradı ve artık çok geç. Ama Rob beni aradığında söylediklerimi hiç duymadığına göre, Rosalie'nin kimseyi arayamadığına bahse girerim. Belki de cep telefonu sinyali geri gelene kadar bekliyordur. O zaman da artık çok geç olacak.

Onunla ilgili bir makalede okudum. Rosalie Baxter. Makaleye göre, "tekerlekli sandalyeye mahkum". Greta gibi, o da kolayca yenilgiye uğrayacak.

Nick Baxter ise o kadar kolay pes etmeyecek. Ama 201 numaralı odada sızıntıyı tamir etmekle meşgul. Hiçbir şey görmeyecek. En iyisi de, iki yıl önceki o karışıklıktan sonra, onun gözetiminde bir kişi daha öldürülürse, kesinlikle suçlu bulunacak. Herkes zaten onun katil olduğunu düşünüyor. Bu çok da zor olmayacak. Nick Baxter, benim yaptığım her şeyin suçunu üstlenecek.

Her şey çok mükemmel.

Oteli gören yatak odasına çıkan merdivenleri çıkarken, bıçak elimde ağır geliyor. Böyle bir şey yapabileceğimi hiç düşünmemiştim, ama nedense her seferinde daha kolay oluyor. Quinn için de kolay mıydı acaba? Derek'in karnına bıçağı sapladığında.

Bunu düşündüğümde kalbim acıyor. Onun öldüğüne inanamıyorum. Beni bir daha asla kucaklamayacağına inanamıyorum.

Ve sonra oradayım, ana yatak odasında. Elimi kapı koluna koyuyorum. Titreyeceğimi sanmıştım, ama titriyorum. Rosalie Baxter'ın kapının arkasında benim için ne hazırladığını bilmiyorum. Evet, tekerlekli sandalyede olabilir, ama bu silahı olmadığı anlamına gelmez. Kapıyı açtığımda yüzüme ateş edebilir.

Nedense, bunu yapacağını sanmıyorum. Ve garip bir şekilde, korkmuyorum.

Kapıyı açtım ve o, tekerlekli sandalyesinde oturuyordu. Korkmamakla haklıydım. Penceredeki gölge olarak görüldüğü kadar ürkütücü olsa da, Rosalie Baxter yakından bakıldığında hiç de tehditkar değildi. Minicikti, ayakta durabilseydi boyu 1,5 metreden fazla olmazdı ve neredeyse bir ceset gibi kemik gibi zayıftı. Sıksa yüzünde kahverengi gözleri kocaman görünüyordu, bana bakıyordu.

Bıçağa bile ihtiyacım yok. Onu çıplak ellerimle ikiye bölebilirim.

Hatta, kuvvetli bir rüzgar bile onu öldürebilir gibi görünüyor.

Ona bir iyilik yapacağım. Bu kadının hayatı çok mutsuz olmalı. Bütün gün burada tek başına sıkışıp kalmış, hareket edemiyor. Muhtemelen kapıdan giren her güzel kızla yatan huysuz

kocasıyla yaşamak zorunda kalıyor, muhtemelen kapıdan giren her güzel kızla yatıyordur. Onun için bunu çabucak bitireceğim.

Ama çok korkmuş görünüyor. Titreyen ellerini kaldırıyor. "Özür dilerim," diyor nefes nefese. "Ne yaptığımı düşünürseniz düşünün, özür dilerim."

Gözleri yana kayıyor ve yatakta ne olduğunu fark ediyorum. Bir dürbün. Beni dürbünle izliyormuş. Ne acınası. Ve sinsi. Bu sefil yaratığa duyduğum tüm sempati yok oldu, belki de çabuk bitirmeyeceğim.

Buraya geldiğim iyi oldu.

"Kız kardeşime ne olduğunu biliyorsun," diye ona bağırırım.

Kocaman kahverengi gözlerini kırıştırır. "Kız... kardeşin mi?"

Ona doğru bir adım attım ve o geri çekildi. "Aptal numarası yapma."

"Ben... neden bahsettiğini bilmiyorum..."

"Yalancı..."

"Lütfen..." Şimdi ağlıyor. "Kız kardeşine hiçbir şey yapmadım.

Yemin ederim."

"Öyle dediğimi hiç söylemedim." Omuzlarım sinirden gerildi. Neden rol yapıyor? Beni o kadar aptal mı sanıyor? "Ama ne gördüğünü biliyorum."

Narin çenesi titriyor. "Gördüm mü?"

"Sen ve dürbünlerin..." Ona alaycı bir şekilde bakıyorum. "Sen acınası birisin."

Kız, yüzü pembeleşerek geri çekildi. "Çok özür dilerim. Yapmamalıydım... Çok özür dilerim..."

"Çok geç."

"Hayır. *Hayır*. Lütfen... Yapamazsın..." Telefonuna bakar, yüzünde acınası bir umut ifadesi vardır. "Nick gelecek. Bundan kurtulamazsın..."

"Hayır," diyorum, "gelmeyecek." Sonra ona bombayı patlatıyorum. Serbest elimle çantama uzanıp resepsiyondan çaldığım telefonu çıkarıyorum. "Çünkü onun telefonu bende."

Yüzündeki azıcık renk de kaybolur. Başının belada olduğunu bilir. Bende bıçak ve kocasının telefonu var, onda ise hiçbir şey yok. Kimse onu kurtarmaya gelmeyecek.

Rosalie Baxter için her şey bitti.

BÖLÜM 40

ROSALIE

Hâlâ son bir umudum vardı. Nick'in mesajımı alıp koşarak geleceği umudu. Her zamanki gibi benim için orada olacağı umudu.

Ama o korkunç kadın bana kocamın cep telefonunu gösterdiğinde, o umut da yok oldu. Ve her şeyden çok, o telefonu nasıl aldığını bilmek beni dehşete düşürüyor. Nick'e ne yaptı da o telefonu aldı?

"Oh, merak etme," diye gülüyor. "Nick iyi. Onu resepsiyona bıraktı ve ben de yanımda getirdim." Başını yana eğiyor. "Şimdilik iyi. Ama seni öldürdüğü için kesinlikle hapse girecek. O zamana kadar ben çoktan gitmiş olacağım."

Bana yaklaşırken boğuluyormuşum gibi hissediyorum. Bundan paçayı kurtaramaz, değil mi?

Ama belki de kaçabilir. Sonuçta Nick, iki yıl önce Christina Marsh'ın cinayetiyle suçlanmaktan kıl payı kurtuldu. Eğer ben öldürülmüş olarak bulunursam, onu suçlamamaları imkansız. Bunun için hapse girecek. Belki de sonsuza kadar.

Bu şekilde ölemem. Ölemem. Nick ve benim mutlu bir sonumuz olması gerekiyor. Greta öyle söyledi! Kendime acımdan bıktım. Eğer bunu atlatırsam, kalan her anın değerini bileceğim.

Boğulma hissi yoğunlaşıyor ve öksürüyorum. Ses ağzımdan çıkarken kadın irkiliyor. Endişeli görünüyor. Aklıma geliyor ki, benim neyim olduğunu bilmiyor. Neden hasta olduğumu bilmiyor. Onun bildiği tek şey, benim çok bulaşıcı olduğum.

Bu yüzden daha fazla öksürmeye başlıyorum.

Kadın donakalır. Muhtemelen şimdiye kadar ölmüş olmam gerekirdi, ama kadın ne yapacağını bilemiyor. Öksürüğüm onu şaşkına çevirmiştir. Bir şey yapacaksam, şimdi tam zamanı. Çünkü Nick'in gelmeyeceği belli.

Bu yüzden tüm gücümü topluyorum. Ve ona saldırıyorum.

Bir an için, dünya baş döndürücü bir roller coaster'a dönüşür. Bunu yapabilecek gücüm olup olmadığından emin değildim, ama bir şekilde onu devirmeyi başardım ve ikimiz yere düştük. Kafatası yere çarptığında yüksek bir çatlama sesi duyulur. Bıçağı hala elinde tutup tutmadığını bilmiyorum, ama

kontrol etmeye niyetim yok. Elimi uzatıp tırnaklarımla yüzünün yan tarafını sıyırıyorum.

Çılgılık attı. Sanırım uzun zamandır tırnaklarımı kesmemişim.

O bana üstünlük sağlamalı, çünkü son birkaç yıldır bu odada çürüyorum, bu yüzden bir kedi yavrusu kadar zayıfım. Ama neredeyse bıçaklanarak öldürülmek üzereyken yaşadığım adrenalin patlaması bana biraz güç verdi. Bunu düşünmüyorum bile. Tüm gücümle ona tırmalıyor ve pençeliyorum. Beni öldürmek istiyorsa, işini kolaylaştırmayacağım. Ve tırnaklarımın altına bolca DNA'sı bulaşacak, böylece bana bunu yapanın Nick olmadığını anlayacaklar.

"Vay canına! Tanrım, Rosie!"

Nefes almak için durup yukarı bakıyorum. Nick üzerimizde durmuş, bana bakıyor. Altımda yatan gizemli kadına bakıyorum, yüzü kan içinde. Sanırım bayılmış. Nefes nefese, ondan uzaklaşıyorum.

"Nick," diyorum. "O... o..."

"Biliyorum." Yüzü kasvetli. "Onu 201 numaralı odanın penceresinden gördüm. 201'in penceresinden gördüm. Bıçağı gördüm. Elimden geldiğince hızlı buraya koştum, ama çok geç kalmış olabileceğimi düşündüm..." Yerde baygın yatan kadına bakıyor. "Karımın bir ninja olduğunu bilmiyordum."

Gülmeye başlıyorum, ama bunun yerine gözyaşlarına boğuluyorum.

BÖLÜM 41

CLAUDIA

Kendime geldiğimde, yerde yatıyordum.

Bir an için ne olduğunu anlayamayacak kadar kafam karışık. Tek hatırladığım, o hasta kadının ölmek üzereymiş gibi üzerime öksürdüğü. Bir saniye sonra ise beni yere devirdi. O küçük vücudun içindeki güce inanamıyordum. Yüzümü tırmalıyordu ve sonra her şey karardı.

Gözlerimi kırıyorum ve keskin bir acı başımın arkasına saplanıyor. Beni öyle yere düşürdüğüne inanamıyorum.

Oda yavaş yavaş netleşiyor ve yalnız olmadığımı fark ediyorum. Nick denen adam yatakta oturuyor, elinde benim bıçağım var. Dudakları düz bir çizgi halinde.

"Kıpırdama," diyor. "Polis yolda."

Buz gibi gözlerine baktım. Söylediklerinde ciddiydi. Ne de olsa, zaten birini öldürmüştü. Metresini.

"Bak." Oturmaya çalışıyorum. "Beni polise teslim etmek zorunda değilsin. Kimse zarar görmedi."

Gözleri parlıyor. "Sana kıpırdama demiştim."

Derin bir nefes alıyorum. Kaybedecek hiçbir şeyim yok. O bunu bilmiyor, ama bir dakika içinde beni bu odadan çıkarmazsa, işim biter. "Sana para verebilirim. Ne istersen."

O sadece burun kıvrıyor.

Peki. "Biliyorsun," diyorum, "gerçekten, senin sözüne karşı benim sözüm var. Karısının tırmalama izleriyle kaplı yüzüme dikkatlice dokunuyorum. Elim kanımla ıslanıyor. "Burada yaralanan benim. Polise bana saldırdığını söyleyeceğim. Sen ve deli karın. İkiniz de hapse gireceksiniz."

Nick buna tepki göstermez.

"Bırak beni." Yere uzanmış, izin verirse ayağa kalkmaya hazır bir şekilde hareket ediyorum. "Beni şimdi bırak, kimseye söylemeyeceğim. Yemin ederim."

"Bir daha kıpırdarsan," diyor sakın bir sesle, "bu bıçağı gözüne saplarım. Anladın mı bayan?"

"Bana tehdit ettiğini söyleyeceğim," diyorum küçük bir sesle. "Şu anda bunu yapıyorsun. Beni tehdit ediyorsun. Sence kime inanacaklar?"

Nick bir anlığına bana bakar, omuzları her nefes alışında yükselip alçalır. "Greta'ya yaptıklarını gördüm," diye tıslar bana. "Ve karımı öldürmeye çalıştın. Kelepçeli olmadan bu odadan çıkmaya izin vereceğimi sanıyorsan, kafayı yemişsin."

Oh. Yaşlı kadını biliyor. Kahretsin.

Ve şimdi siren seslerini duyuyorum, her saniye daha da yükseliyorlar. Nick bıçağı o kadar sıkı tutuyor ki, parmak eklemleri beyazlaşmış. Kısa bir süre önce bıçaklı olan bendim ve Rosalie önümde korkuyla titriyordu. Bana saldırdı ve beni yere düşürdü. Ama Nick'e bir bakış attığımda, ona aynısını yapamayacağımı anlıyorum. Yerden kalkmaya çalışırsam beni kesinlikle öldürecek.

Birkaç dakika sonra polisler gelir. Biri onlara telefonda tüm hikayeyi anlatmış olmalı, çünkü her şeyi biliyor gibiler. Yüzüm kanıyor ve başım zonkluyor olsa da, bana kelepçe takıp haklarımı okurlar.

Beni merdivenlerden aşağı indirip soğuğa çıkardılar. Eve girdiğimde ceketimi çıkarmıştım, ama onu almam için bana fırsat vermediler. Sanırım ceket giyme hakkımı kaybettim.

Evden çıktığımda, arabamın bagajını zorla açtıklarını görüyorum. Şerif yardımcısı Scott Dwyer bagajın yanında duruyor ve bagaj açıldığında yüzü yeşile dönüyor.

"Tanrım," diyor Scott. "Ambulans nerede?"

Bagajımda ne bulduklarını biliyorum. Aniden duruyorum, kolumu tutup beni polis arabasına götüren memuru şaşırtıyorum. O da tökezleyip kolumu bırakıyor. Arabama doğru koşuyorum.

Hayır, kaçamayacağım. Ama görmek istiyorum.

Başka bir memur beni kolumdan sertçe yakalarken, Scott önüme atlar. Scott'ın polis olmak için fazla iyi biri olduğunu hep düşünmüşümdür, ama şu anda gözleri buz gibidir. Beni çıplak elleriyle boğabilirmiş gibi görünüyor.

"Nasıl yapabildin?" diye boğuk bir sesle sorar. "Ona bunu nasıl yapabildin? Sen..."

Ona bakıyorum. "Üzgünüm Scotty. Onunla şansını kaçırdın."

Sağ eli yumruk oluyor. Bana vurmak istiyor. Ellerim arkamda kelepçeli olduğum için kolay bir hedef olmama rağmen bunu yapmaması, onun hakkında çok şey söylüyor. Hâlâ bir korkak. On yıldır aşık olduğu kızın bir arabanın bagajında kanlar içinde can verirken bile hiçbir şey yapmıyor.

"Nefes alıyor mu?" diye soruyorum.

Scott bana sadece alaycı bir şekilde gülümser. Kolumu tutan polise başını sallar. "Onu götürün."

Tekrar sormaya başlıyorum, ama kolum o kadar sertçe çekiliyor ki, bileğim ikiye ayrılacakmış gibi hissediyorum. Yine de cevabı biliyorum. Quinn hayatta kalacak. Sonuçta şanslı olan o.

BÖLÜM 42

ROSALIE

Polis sanki sonsuza kadar bizimle kalacakmış gibi geliyor.

Nick beni aşağı taşıdı, böylece o kadının yanına yaklaşmak zorunda kalmayacaktım. Adı, görünüşe göre, Claudia Delaney. Burada kalan diğer kadının kardeşi, Nick'i öpen kadın. Claudia Delaney'in kız kardeşini neden bıçakladığını hâlâ tam olarak anlamıyorum, ama görünüşe göre onu Claudia'nın arabasının bagajında baygın ve kanlar içinde bulmuşlar. Onu hastaneye kaldırmışlar, ama hayatta kalıp kalmayacağından emin değiller. Hayal bile edemiyorum.

Polis, Nick ile uzun uzun konuşuyor. Nick'in sakın kalmaya çalıştığını, aynı hikayeyi tekrar tekrar anlattığını görebiliyorum. Greta için çok üzgün. Polise haber vermesi için odasına gittiğinde, onu göğsünden bıçaklanmış halde yerde yatarken bulmuş. İkimiz de ona çok bağlanmıştık. İnanılmaz bir şekilde, sağlık görevlileri geldiğinde hala nefes alıyordu. Ama oldukça yaşlıydı, hayatta kalma şansı pek yoktu.

Sonunda polisler ayrıldı ve Tanrıya şükür, kocamı kelepçeleyip götürmediler. Yüzü solgun bir şekilde yemek masasındaki sandalyelerden birine çöktü. Ona ne düşündüğünü sormaya korkarak tekerlekli sandalyemle yanına gittim. Sonuçta biz ayrıldık. Birkaç saat önce evliliğimizin bittiğine karar verdik. Bildiğim kadarıyla, o çoktan ayrılmış durumda.

"Nick," diyorum.

Kırmızı gözlerini kaldırıyor. "Selam." "Sen... iyi misin?"

"Evet, ben..." Derin bir nefes alır. "O seni neredeyse öldürüyordu. Buna inanamıyorum

"

Gülümsemeye çalışıyorum. "Yok. İyiyim. Onu yere serdim, sorun yok."

"Öyle yaptın, değil mi?" O da gülümsemeye çalışır. "Dinle, Rosie..."

Kendimi hazırlarım. Bunu duymak istemiyorum. Bu gece beni terk edeceğini söylemesini istemiyorum.

bu gece beni terk edeceğini söylemesini istemiyorum. Geçirdiğim gecedan sonra buna dayanabileceğimi sanmıyorum.

Hayır, bu gece ayrılmayabilir. Ama ayrılmak için planlar yapmak isteyecektir. Onu bundan vazgeçirebileceğimi bilmiyorum. Bu karar uzun zamandır beklenen bir şeydi.

Ama deneyeceğim.

"Birlikte kalmak istiyorum," diye patlar.

Ona bakarım. "Öyle mi?"

"Evet." Gözlerini avuçlarıyla ovuşturdu, sonra bana baktı. "Az önceki konuşmamızdan sonra çok mutsuz oldum. Sensiz yaşamak istemiyorum. *Asla*. Durumumuzdan dolayı üzgünüm. Ama pes etmiyorum. Seni çok seviyorum."

"Oh," diyorum.

"Ve," diye ekler, "bence sen de hala beni seviyorsun."

Yanaklarım ısınır. "Haklısın. Seviyorum. Gerçekten, gerçekten seviyorum." Elini uzatır ve elimi tutar. "Biliyordum."

"Ayrıca," diyorum, "bu yemek odası harika bir yatak odası olur bence."

Belki yıllardır ilk kez, gözlerinin parladığını görüyorum. "Ben de öyle düşünüyorum

."

Ve bir saat boyunca orada oturup el ele tutuşarak gelecek için planlar yapıyoruz

.

EPILOG

QUINN

İki Buçuk Yıl Sonra

Sıcak ve tembel bir pazar öğleden sonrası.

Bugün sıcaklık 32 dereceye çıkmış. Doğrusu, evimde klima açıkken oturuyor olmam gerekirdi. Ama kısa süreli hapis cezamdan beri, uzun süre kapalı mekanlarda kalmaktan nefret ediyorum. Bu yüzden bu sabah, hava daha serinken bahçe işleriyle uğraştım. Geçen yıl gösterişli evimizi sattım ve arkasında güzel bir bahçesi olan çok daha küçük bir ev satın aldım. Bahçeyle uğraşmaktan büyük keyif alıyorum.

Şimdi ise, ön verandamda sallanan sandalyede oturup, bol buzlu lezzetli bir limonata içerek sabahki emeğimin karşılığını alıyorum. Öğleden sonra geç saatler ve sıcaklık yakında düşecek. Hafif bir esinti, ensemdeki birkaç saç telini havaya kaldırıyor.

Bazı günler, hayatta olmak çok güzel.

Neredeyse ölüyordum. Sallanan sandalyede kıpırdanıyorum, belirli pozisyonlarda olduğumda karnımda hissettiğim o sıkı hissi fark ediyorum. Orada, neredeyse hayatımı kaybettiğimi hatırlatacak bir yara izi kalacak. Hastanede kritik durumda olduğumu, boğazıma bir tüp takıldığını.

Hepsi Claudia yüzünden. Kız kardeşim yüzünden.

Öğrendiğimde kendimi çok aptal hissettim. Yıllar boyunca bana ne kadar kin beslediğini hiç bilmiyordum. Kesinlikle onun kocamla yattığını hiç şüphelenmemiştim. Ya da ona *aşık* olduğunu.

Yüzüme söylemeseydi hala inanmazdım. Ona avukat masrafları için para teklif ettiğimde reddetti. *Bana iyilik yapma. Hiç yapmadın ki.*

Keşke parayı alsaydı. Avukatı, Claudia'nın kontrol edilemeyen bipolar bozukluğunu gerekçe göstererek delilik savunması yapmaya çalıştı. Teşhisi biliyordum, ama hastalığının ilaçlarla kontrol altında olduğunu sanıyordum. Anlaşılan, ilaçlarını almayı bırakmıştı ve zavallı Rob'un bundan haberi yoktu. Her neyse, savunma işe yaramadı. Jüri onu üç cinayet teşebbüsü suçundan mahkum etti. Çok uzun bir süre hapisteye kalacak.

Onu ziyaret etmeye çalıştım, ama beni görmek istemedi.

Neyse ki, kendi savunmam için yetenekli bir avukat tuttum. Scott Dwyer'ın bana tavsiye ettiği biriydi. Ve moteldeki adam, Nick Baxter, boynumdaki morluklar hakkında benim lehime tanıklık etti. Sonunda gerçekten iyi bir adam olduğu ortaya çıktı. Jüri, meşru müdafaa yaptığımı karar verince tüm suçlamalardan beraat ettim.

Polis arabası evimin önüne geldiğinde limonatadan bir yudum aldım. Polis arabasını görmek beni rahatsız etmeyi bırakması biraz zaman aldı. Bu, cinayet davasında yargılanmanın bir yan etkisiydi. Ama şimdi bir polis memuru ile çıktığım için bunu aşmayı öğrendim.

Scott Dwyer arabadan iner, yüzünde kocaman bir gülümseme vardır. Beni gördüğünde yüzü her zaman aydınlanır. Polis üniformasını çıkarmış, üzerine güzel bir beyaz gömlek ve pantolon giymiştir. Acı verecek kadar yakışıklıdır.

Uzun bir süre başka bir erkekle ilişki kurmayı düşünemiyordum bile. Duruşma bittikten sonra erkeklerden sonsuza kadar uzak durmaya yemin ettim. Ama Scott duruşma boyunca ve sonrasında yanımda kaldı, elinden geldiğince bana tavsiyelerde bulundu. Aramızda hiçbir şey olmadı, ama o uzun zamandır sahip olduğum ilk arkadaşı. Derek bir erkekle arkadaş olmamı asla izin vermezdi, ama artık istediğimi yapmakta özgürdüm.

Sonra yaklaşık üç ay önce, bugün gibi sıcak bir günde, Scott dondurma yemeye gitmeyi önerdi.

Ve şimdi biz bir çiftiz.

"Gitmeye hazır mısınız?" diye soruyor Scott.

Sallanan sandalyeden kalkıp mavi yazlık elbisemin kırıksıklıklarını düzeltiyorum. Koyu renk saçlarımdan bir tutamı kulağımın arkasına sıkıştırıyorum. İki buçuk yıldır saçımı boyamıyorum ve sonunda doğal rengi ortaya çıktı. Özlemişim.

"Hazırım," diyorum.

Saatine bakıyor. "Oraya varmamız yaklaşık bir saat sürer. Trafik çok yoğun değil."

Ona gülümserim. "Acelem yok."

Yürüyüş yolundan onun arabasına doğru yürüdüm. Bana kapıyı açmak için arabanın yanından koşarak geçti. Ona her zaman bunu yapmasına gerek olmadığını söylüyorum ama o yapmak istiyor. Bu çok tatlı.

"Restoranın yorumları olağanüstü," diyor Scott, sürücü koltuğuna otururken. "Sabırsızlanıyorum. Masaya oturacağımızdan emin misin?"

masa bulacağımızdan emin misin?"

"Eminim," diyorum. "Önceden aradım."

Scott elimi tutup sıkıyor. Sonra motoru çalıştırıyor ve yola çıkıyoruz. Onunla birlikte olacağımı bilmiyorum ama şu anda onunla mutluyum. Bana iyi davranıyor ve onu çok seviyorum. Şu anda benim için önemli olan da bu.

Ve bir saat sonra, Rosalie's'te güzel bir akşam yemeği yiyeceğiz. Nick bizim için bir masa ayırttığını söyledi.

ROSALIE

Rosalie's bu gece çok kalabalık.

Tabii ki, bu günlerde her gece yoğun. Restoran, kepenkleri indirilmiş bir yerden, sonunda düzenli bir iş akışına sahip bir yere dönüştü ve geçen ay Nick, popüler bir yemek blogunda bizimle ilgili bir yazı yayınladı ve şimdi burası *deli gibi* yoğun. Biraz stresli olabilir, ama ben seviyorum.

Yeni garson Vanessa, iki yeni masanın sipariş fişleriyle birlikte pasoya geliyor. Vanessa geçen ay işe başladı, ama işini iyi yapıyor. Tezgâhtan fişleri alıyorum. Tezgâhı, ayakta duramayan bir kişi için alçaltmıştık. Mutfağın tamamı benim için değiştirildi, ancak çoğu kısmı aynı kaldı çünkü artık mutfağı yönetiyorum, yemek yapmıyorum. Mutfaktan çıkan her tabak benim standartlarıma uygun olduğundan emin oluyorum. Burası sıradan bir yol kenarı lokantası değil. Burası daha iyi, daha özel bir yer. En azından ben öyle düşünmek istiyorum.

"Herkes yemeğini beğeniyor mu?" diye Vanessa'ya soruyorum. O hevesle başını sallıyor. "Bu gece bahşişler harika." Gülüyorum. "Bunu duyduğuma sevindim."

Küçük aşçı ekibime yeni siparişleri verdikten sonra, başımı kaldırıp mutfağın girişinde duran Nick'i görüyorum. Bana gülümsüyor ve el sallıyor. "Uygun bir zaman mı?"

Abartılı bir şekilde iç çekiyorum. "Her zaman kötü bir zaman. Neden burayı tanıtmakta bu kadar iyi olmak zorundasın?"

"Bilmiyorum. Neden bu kadar iyi bir şef olmak zorundasın?"

Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturup karnımın üzerine koyuyorum. "Suçlu olan sensin. Bundan eminim."

"Evet, evet." Başını yana eğiyor. "Nasıl hissediyorsun?" "İyiim."

"Emin misin, çünkü..."

"İyiim, Nick." Ona bir bakış attım. "Endişelenmeyi bırak."

"Üzgünüm," diyor utangaç bir şekilde. "Ama... Sabırsızlanıyorum, anlıyor musun?"

Nick genelde benim için bu kadar endişelenmez. O gece neredeyse öleceğimden beri, beni deli gibi zorluyor. Bazı günler benim istediğimden daha fazla. Dr. Heller'a geri döndük ve yorgunluğuma çok yardımcı olan bazı ilaçlar yazdırdık. Ve depresyonuma da çok yardımcı olan bir ilaç. En başından antidepresanları almalıydım. Sis dağılana kadar hayatımın ne kadar karanlık hale geldiğini fark etmemiştim. Ve evin dışında kullanmak için elektrikli tekerlekli sandalye aldım, böylece yorgunluk zaten bir sorunken tüm enerjimi kendimi itmek için harcamak zorunda kalmadım.

Depresyon geçtikten sonra, yeniden kendim gibi hissettim. Hayallerimin neredeyse elimden kayıp gitmesine izin verdiğime inanamıyordum.

Bu yüzden ikimiz de hayallerimizi geri kazanmaya koyulduk. İlk yıl yavaş ilerledi, ama geçen seferki gibi, sonunda hız kazandı. Rosalie's hiç bu kadar yoğun olmamıştı. Çoğu gece masalarımız dolu oluyor.

Yani zamanlama daha kötü olamazdı. Ama bebek sahibi olmak için zamanlama hiç mükemmel olur mu? Önemli değil. Çünkü hoşumuza gitse de gitmese de, bir ay sonra Nick ve ben ebeveyn olacağız.

Geçen sefer olanlardan sonra, endişelenmesi için onu tamamen suçlayamam. Ve bu benim için doğum izni almak için çok kötü bir zaman. Aşçılarımın biri yardım etmek için devreye girecek, ama fonlar hala kısıtlı olduğu için, Nick genellikle daha sakın gecelerde bu işi yapacak. Onu eğitiyorum ve aslında bu işte fena değil. Yemek yapamıyor olabilir, ama iyi yemekleri bilir. Ve gerektiğinde çok düzenli ve kararlıdır.

"Ben de sabırsızlanıyorum." Son birkaç aydır giderek daha da hantal hale gelen karnıma elimi koyuyorum. "Ama endişelenme. Ben iyiyim. Söz veriyorum."

Yanımda çömeldi. Elini karnımın üstündeki elimin üzerine koydu, sonra eğilip beni öptü. Şimdi emir vermem gerekirdi, ama kocama karşı koymak zor. Beş yıl boyunca adeta yabancılar gibi yaşadıktan sonra, sanki yeni bir balayındayız.

Bunun için neredeyse ölmem gerekti.

Olaydan sonraki haftalarda, çoğunlukla gazetelerden okuduğumuz bilgilerle, nihayet tüm ayrıntıları öğrendik. O gece erken saatlerde ortaya çıkan kadın, Quinn Alexander, kocasını öldürmüştü. Onu karnından bıçaklamıştı, ancak bunun meşru müdafaa olduğu yönünde önemli kanıtlar vardı. Nick polise, kadının boynunda morluklar gördüğünü ve birinin ona saldırdığını düşündüğünü söyledi. Nick daha sonra Quinn'in duruşmasında tanıklık etti.

Ancak kocasının Quinn'in kız kardeşi Claudia Delaney ile ilişkisi olduğu ortaya çıktı. Zaten zihinsel olarak biraz dengesiz olan kız kardeş, cesedi bulduğunda tamamen çöktü. Claudia, Quinn'i bulup intikam almaya karar verdi. Quinn'i bıçakladıktan sonra cesedi ortadan kaldırmak için arabasının bagajına koydu.

Ve beni de kız kardeşini bıçakladığını gördüğümü düşündüğü için takip etti. Tanıkları ortadan kaldırıyordu.

Aynı şeyi Greta'ya da yaptı. Yaşlı kadın ona bilmek istediklerini anlattıktan sonra, Claudia onun icabına baktı ve tıpkı Quinn gibi karnını bıçakladı. Ama şaşırtıcı bir şekilde, bıçak önemli organları ıskaladı ve Greta hayatta kaldı. Bir hafta içinde hastaneden taburcu oldu. Dokuz canı olmalı.

"Hey," diyor Nick bana. "Meşgul olduğumu biliyorum, ama yarım saatliğine işi bana bırakıp Greta'ya veda etmek ister misin?"

"Şimdi mi?"

Omuz silkiyor. "Sabah ayrılıyor. Uçağı erken, şimdi onu görmezsen, onu kaçırabilirsin."

Neredeyse ölümcül yaralarından kurtulduktan sonra, Greta'nın kafasına dünyayı gezmek istediği fikri takıldı. *Fazla zamanım kalmadı. Her şeyi görmek istiyorum.* İlk başta bu fikri unuttuğunu sandım, ama birkaç ay önce bize uçak bileti aldığını söyledi. Uçağı yarın sabah yedide kalkıyor.

Penceredeki biletlere şüpheyle bakıyorum. "Bunu yapabileceğinden emin misin?"

"Git! Söz veriyorum, ben iyiyim."

Nick, sözünü kanıtlamak için pasaporta doğru büyük adımlarla yürüdü ve biletleri ustaca incelemeye başladı, tüm plakaların standartlara uygun olduğundan emin olmak için. Bana göz kırptı, ben de gülümsedim. Yarım saatliğine gitmenin bir zararı olmaz herhalde.

Restorandan geçerken, Quinn Alexander'ı erkek arkadaşıyla birlikte masalardan birinde otururken görüyorum. Erkek arkadaşı, davaya dahil olan polis memurlarından biri. Nick, Quinn'in bu akşam için bir masa ayırmasını istediğini söylemişti. İkiisi masada el ele tutuşmuşlar ve Nick, Quinn'in gözlerine bakıyor. Çok mutlu görünüyorlar. Onlar için sevindim. Yaşadıklarından sonra, mutlu bir son hak ediyor.

Nick'in yaptığı son inşaat işi, restorandan motele giden yolun asfaltlanmasını sağlamak oldu, böylece elektrikli tekerlekli sandalyemle kolayca geebilecektim. Yalan söyleyemem, eskiden yaptığım her şeyi yapmak zor oldu, ama Nick bu geçişin olabildiğince sorunsuz olması için elinden geleni yaptı. Ona sahip olduğum için şanslıyım. O da bana sahip olduğu için şanslı olduğunu söylüyor. Belki de ikimiz de şanslıyız.

Yapamayacağımız tek şey, motelin ikinci katını benim için erişilebilir hale getirmek. Asansör takmanın maliyeti çok yüksek olur ve zaten oraya çıkmam gerekmiyor. Ayrıca lobisi şu anda çok güzel. Nick geçen yıl çarpıcı bir kraliyet mavisi rengine yeni halı dşedi. Ayrıca 201 numaralı odadaki sızıntıyı tamir ettikten sonra tavanı da onardı. İlginç bir hikaye: Claudia adlı kadının kocası, karısı tutuklandıktan kısa bir süre sonra bize gelip, karısının yaptıkları için özür diledi ve açıklama yaptı. Ama sızıntıyı fark edince, yukarı çıkıp ücretsiz olarak tamir etmeyi teklif etti. Görünüşe göre, kendisi bir tesisatıymış. O boru yıllardır ara sıra sızıntı yapıyormuş ve borulardaki pas suyu kahverengiye, neredeyse kırmızıya çevirerek tavanı lekelemiş. Neyse ki, o tamir ettikten sonra tekrar sızıntı olmadı ve tavandaki lekeyi yeniden boyattık. Robert Delaney işini iyi biliyor.

Bununla birlikte, 201 numaralı odaya hala hiç misafir gelmedi. Nick, odanın kapısında "RAHATSIZ ETMEYİN" yazan tabelayı asılı tutarak odayı sürekli kapalı tutuyor. Eninde sonunda odayı açmak zorunda kalacak, ama henüz hazır değil.

Lobiye girdiğimde Greta beni bekliyordu. Ahşap bir sandalyede oturuyordu, uzun siyah bir palto giymişti, her zamanki geceliklerinden birini giymemişti. Normal kıyafetleriyle onu neredeyse tanıyamadım.

"Dur tahmin edeyim," diyorum. "Psişik nsezilerin benim geleceğimi söyledi."

Gülüyor. "Hayır. Nick uğrayacağını söyledi." "Ah."

Başını eğiyor. "Bu gece çok güzelsin Rosalie. Işıl ışıl parlıyorsun."

Gözlerimi deviriyorum. "Hamilelik ışıltısı mı?"

"Hamilelik... aşk..." Elimi tutmak için uzanıyor ve ben de ona izin veriyorum. Parmakları çok zayıf ve ince. Karnından bıçaklanmasına rağmen hayatta kaldığına inanamıyorum. Nick ve ben onun öldüğünü düşünmüştük. Ama bana çok daha

kötüsünden kurtulduğunu söyledi. "Sen ve Nick sonsuza kadar mutlu yaşayacaksınız. Sana söylemiştim. Gelecekte mutluluk olacağını söylemiştim."

Bana bunu söylediği anı hatırlıyorum. Ona falıma bakmasını izin verdim ve bana tam olarak bu sözleri söyledi. O zaman gülmüştüm, çünkü kendim için mutlu bir gelecek hayal edemiyordum. Ama işte buradayım.

"Sanırım gerçekten bir yeteneğin var," diyorum.

"Sana bir sır vereceğim, Rosalie." Parmakları benimkilerde kalıyor. "Aslında geleceği okuyamam. Ya da geçmiş. Ben sadece sıradan bir kadınıam."

"Gerçekten mi?" Sesimde alaycı bir ton var, ama itirafına biraz şaşırdım. Bu tür şeylere hiç inanmadım, ama bazen Greta gerçekten geleceği görebiliyor gibi görünüyordu. Sonuçta, imkansız gibi görüldüğü bir zamanda Nick ve benim için mutlu bir son öngörmüştü.

"Evet. Bu doğru."

"Peki." Omuz silkiyorum. "Görünüşe göre benimle Nick hakkındaki öngörün sonunda gerçekleşti."

"Evet. Öyle oldu. Tabii ki, ben de buna yardımcı oldum." "Yardımcı oldun mu?"

Sulu mavi gözleri benimkilere bakarken tereddüt ediyor. "Rosalie, bilmeni isterim ki benim hiç çocuğum olmadı. Seni hep kızım gibi gördüm. Senin mutlu olmanı istedim."

"Evet..."

"Nick seni terk ederdi," diyor. "O kız, Christina... o bir cadalozdu. Gözünü ona dikmişti, onu *istiyordu*. Alınma canım, ama sen onu elde tutmak için pek bir şey yapmıyordun. Onu ona gümüş tepside sunuyordun! Nick'in sensiz daha iyi olacağını düşündüğünü bana söyledi."

Ağzım açık kalır. Bunların hiçbirini bilmiyordum. Her zaman bunun geçici bir ilişki olduğunu düşünmüştüm, pek fazla ayrıntı sormamıştım.

"Görüyorsun," diyor, "yaptığım şeyi yapmak zorundaydım."

Elini elimden çektim. "Ne yaptın?" "Evliliğini kurtardım!"

"Greta..." Alt karnımda bir kramp hissediyorum. "Ne yaptın?"

Greta'nın mavi gözleri fal taşı gibi açılmış. "Bunu hak etti. Yaptıklarına bak. Evli bir adamla oynuyor. Nick'e de kızgıyım, ama onun yaşadıklarını anlıyorum. Onun hiçbir mazereti yok. Berbat bir insan."

Midem bulanıyor. "Greta, sen yapmadın..."

"Neredeyse hiçbir şey hissetmedi." Greta uzun beyaz saçlarını okşadı. "Nick'in anahtarları sakladığı yerden anahtarı aldım ve gece onun odasına girdim. O uyurken yaptım. Sadece bir dakika uyandı, ama o zaman çok geçti. Kimse bir şey yapamadı."

Bunca yıl, Christina Marsh'ı Nick'in öldürdüğünden korkmuştum. Onun böyle bir şey yapmayacağını bilmeliydim.

Ama Greta'nın da bunu yapmış olabileceğini hiç düşünmemiştim.

"Daha önce de yaptım." Bunu, cinayet işlemekten ziyade paten kaymaya gitmekten bahseder gibi, gayet doğal bir şekilde söylüyor. "Karnavalda Bernie'yi isteyen bir kadın vardı. Sonra birdenbire... ortadan kayboldu. En azından polis öyle karar verdi."

Ağzımı elimle kapattım. "Aman Tanrım..."

"Senin için diğerini de ortadan kaldırmaya çalışıyordum," diyor. "Quinn'i. O aşağıdayken çantasını karıştırdım ve gerçek adını öğrendim. Sonra ona korkunç bir tehlike altında olduğu konusunda korkutucu şeyler söyledim. Çekmecedeki İncil'e ona birkaç tehdit mesajı bıraktım. Onu kaçmaya zorladım. Tabii ki, korkunç bir tehlike altında *olduğu* ortaya çıktı."

"Greta..."

"Rosalie." Yine elimi tutmaya çalışıyor, ama ben elimi çekiyorum. "Kendini iyi hissetmiyor musun? Çok solgun görünüyorsun. Bebek yüzünden değil, değil mi?"

"Hayır, ben..." Ama kramp yine başlıyor. Yine de, daha bir ayım var. Doğum yapmıyorum. Sadece benim yüzümden bir kadın öldüğü için panik atak geçiriyorum. "Greta, nasıl böyle bir şey yapabildin?"

Bana göz kırıyor. "Senin için yaptım, Rosalie." Gözleri kararıyor. "Eğer yapmasaydım, bunların hiçbirine sahip olamazdın! O seni terk ederdi. Restoran yok, bebek yok. Christina onu istiyordu. O kadınla tanışmadın. Benim onun tarafında olduğumu sandığı için bana güvenip sırrını anlattı."

"Öyle mi yaptı?"

"Senin hakkında nasıl konuştuğunu bilmiyorsun. Nick'in sakat karısı. Soğuk, ona dokunmuyor bile. O daha iyisini hak ediyor. Böyle derdi."

O tarot kartları yıllar önce benim geleceğim hakkında haklı çıkmıştı. *Ölüm*. Nick ve ben evlendiğimiz için bir kadın öldü. Ama onu öldüren Nick değildi. *Greta*'ydi.

Greta, uzun siyah yün paltosunun cebine elini soktu. Üzerinde tanıdık "RAHATSIZ ETMEYİN" yazan dikdörtgen bir tabela çıkardı. Bana uzattı.

"Bunu 201 numaralı odanın kapısından aldım," diyor. "Odayı tekrar misafirlere açmanın zamanı geldi. Geçmiş geçmişte kalsın."

Tabelayı ondan alırım, ama parmaklarımdan düşer ve yere düşer, "RAHATSIZ ETMEYİN" yazısı gözlerimin önünde belirir. Başım dönüyor, öne eğilirim. Bir kez daha o kramp hissini yaşarım. Duyduklarıma inanamıyorum. Greta bir kadını öldürmüş. Bunu duymamış gibi davranamam. Polisi aramalıyım. Bildiklerimi onlara anlatmalıyım.

"İyi görünmüyorsun, Rosalie." Dudaklarını büzer. "Bebekten kaynaklanmadığından emin misin? Nick'i çağırayım mı?"

"Hayır, ben..." Ama itiraz etmeden önce, içimde garip bir patlama hissi hissediyorum. Eteğimdeki büyüyen lekeye bakıyorum. "Greta..."

"Suyun geldi!" Elleri çırpar. "Ne heyecan verici! Nick'i çağırayım."

Kocamı çağırmak için restorana koştuğunu izlerim. Başım dönüyor. Bebeğim olacak. Doğum sancılarım başladı.

Ama polisi aramam lazım. Greta'nın Christina Marsh'ı öldürdüğünü onlara söylemeliyim. Benim için yapmış olsa bile, cinayetten paçayı sıyırmasına izin veremem.

Telefonum nerede? Nereye koydum?

Bir dakikadan az bir süre sonra Nick motele koşarak geliyor. Yüzü solgun ama gülümsüyor. "Greta doğum sancılarının başladığını söyledi. Suyun geldiğini söyledi. İyi misin?"

"İyiyim, ama..." Nefes alıyorum. "Nick, telefonum..."

"Telefonunu merak etme. Benimki var. Hadi, hastane çantası bagajımda."

"Ama benim..."

"Rosie, gitmeliyiz!" Gözleri parlıyor. "Hadi, seni hastaneye götürelim ve bu bebeği doğuralım!" Uzanıp kollarıyla beni sarıyor. "Sabırsızlanıyorum. Seni çok seviyorum, Rosie."

"Greta nerede?" diyorum.

"Gitmesi gerektiğini söyledi. Bu gece geç saatte bir uçağa yetişmesi gerektiği için aceleyle çıktı, ama sana harika bir anne olacağını söylememi istedi."

Başım zonklarken ona bakacağım. Alt karnımda başka bir kramp başlıyor. Hastaneye gitmeliyim, o haklı. Şimdi polisi aramak için zaman yok. Ve aradığımda Greta ülke dışına çıkmış olacak.

Böyle planlamıştı. Bana söylerse, onu ihbar etmek zorunda kalacağımı biliyordu. Bu nedenle son ana kadar bana söylemedi. Ama bilmemi istiyordu. Sahip olduğum her şeyin onun sayesinde olduğunu bilmemi istiyordu. Haklıydı, Nick beni Christina için terk edebilirdi. O yapmasaydı, artık ona sahip olamazdım. Şu anda hastaneye gitmiş, ilk çocuğumu doğurmak üzere olmayacaktım. Hatta hayatta bile olmayabilirdim.

O kadını öldürmesi yanlıştı. Asla yapmamalıydı. Ama üzgünüm diyemem. Ve o anda kararımı veriyorum.

Kızımız olursa, ona Greta adını vereceğiz.

SON

Do Not Disturb'u okumaktan keyif aldınız mı? [Freida McFadden'in Amazon'da satışta olan diğer psikolojik gerilim romanlarını görmek için buraya tıklayın!](#)

TEŞEKKÜR

Dürüst olmak gerekirse, kitaplardaki teşekkür bölümlerini genellikle okumam. Yazmaya başladığımdan beri, bu konuda azınlıkta olduğumu öğrendim. Birçok insan teşekkür bölümlerini okur. Aslında, bu kitabı satın alıp, başka hiçbir kelimeyi okumadan doğrudan teşekkür bölümlerine geçecek en az üç kişi aklıma geliyor. (Merhaba, baba!)

Bu yüzden, bu bölümü bir şekilde eğlenceli hale getirmek için büyük baskı hissediyorum. Özellikle de her seferinde aynı kişilere teşekkür ettiğim için. Harper Lee, yaklaşık 60 yılda bir teşekkür bölümü yazmakla yetindi. Harper Lee'yi kıskanıyorum.

Öncelikle, anneme ve onun abartılı ifadelerine teşekkür ederim. ("Bu, okuduğum en harika kitap! Ağlamaktan kendimi alamıyorum!") Kate'e, olumlu ve destekleyici geri bildirimi için teşekkür ederim. Rebecca'ya, harika tavsiyeleri (ve iyi şanslar!) için teşekkür ederim. Nelle'e, kapsamlı ve düşünceli tavsiyelerin için teşekkür ederim (ayrıca, Harper Lee ile aynı isme sahip olduğunu biliyor muydun?). Rhona'ya, her zaman başka bir kapak bakmaya hazır olduğu için teşekkür ederim. Mel'e, başka bir kapak bakmak istemediği halde yine de yaptığı için teşekkür ederim. Harika yazar grubuma teşekkür ederim.

Ve kocama teşekkür ederim. Kitaplarımı okumuyor olabilirsin, ama hafifçe eğik bir kapı kolundaki "Rahatsız Etmeyin" yazısının doğru anlamını bildiğin için mutluyum.

Do Not Disturb'u okumaktan keyif aldınız mı?

Eğer öyleyse, lütfen fizzziatrist@gmail.com adresine bir e-posta gönderin. Görüşlerinizi duymak *isterim*. Ya da Amazon'da bir yorum bırakmayı düşünün!

Web sitemi ziyaret edin:

<http://www.freidamcfadden.com/>

Ayrıca, kitaplarımı birçok kişi tarafından defalarca yazım hataları açısından kontrol ettirmiş olsam da, her zaman gözden kaçan bazı süper insanüstü mutant yazım hataları vardır. Herhangi bir yazım hatası bulursanız ve bunları düzeltebilmem için bana e-posta ile bildirirseniz, size sonsuza kadar minnettar kalırım.

(Yukarıdaki yazım hatası eğlenceli olması için yapılmıştı.)

Ayrıca, yeni kitabım *The Locked Door*'dan kısa bir alıntıya göz atabilirsiniz...

The Locked Door

Yirmi altı yıl önce bugün, Aaron Nierling adında bir adam Oregon'daki evinde tutuklandı.

Çoğu insan Nierling'i dürüst bir vatandaş olarak tanıyordu. Sabit bir işi vardı ve sadık bir eş ve baba, bir aile babasıydı. Hayatı boyunca hiç park cezası bile almamıştı. Kesinlikle hiç kanunla başı belaya girmemişti.

Ancak, isimsiz bir ihbarın ardından polis, Aaron Nierling'in bodrum katındaki atölyesinin kilitli kapısının arkasında 25 yaşındaki Mandy Johansson'un cesedini buldu.

Son on yılda kayıp olarak bildirilen on yedi başka kurbanın korunmuş kemikleri de bodrumdaki bir sandıkta bulundu. Polis soruşturması sırasında, Nierling'in yirmi yılı aşkın bir süreye ait en az on başka cinayete karıştığı ortaya çıktı, ancak bunu doğrulayacak hiçbir adli kanıt bulunamadı.

Nierling, idam cezasından kurtulmak için itiraf pazarlığı yaptı ve şu anda maksimum güvenli bir cezaevinde arka arkaya on sekiz müebbet hapis cezası çekiyor. Karısı da cinayete yardım ve yataklık suçlamasıyla yargılandı, ancak duruşmaya çıkmadan önce hapishanede intihar etti.

Haber makaleleri, Aaron Nierling'i, yakalanana kadar yirmi yılı aşkın bir süre boyunca polis ve FBI'dan başarıyla kaçan bir dahi olarak tanıttı. O, en azından istediği zaman, olağanüstü karizmatik ve çekici biridir. O, muhtemelen en az otuz kadını pişmanlık duymadan öldüren bir narsist ve psikopattır. O delidir. O bir canavardır.

Aynı zamanda benim babam.

Biri beni izliyor.

Bunu hissedebiliyorum. Bir kişinin başının arkasında birinin bakışını hissedebilmesi mantıklı gelmiyor, ama şu anda bir şekilde hissedebiliyorum. Bu, kafa derimde başlayan ve boynumun dibine kadar inen, sonra omurgamdan aşağıya doğru akan bir karıncalanma hissi.

Bu bara yalnız geldim. Yalnız olmayı severim, hep öyle oldum. Seçim yapma şansım olduğunda, her zaman kendi kendime eşlik etmeyi tercih ettim.

restorana gittiğimde, etrafım diğer insanların konuşmalarının düşük uğultusuyla çevrili olsa bile, tek başıma oturmayı tercih ederim.

Karşımda en sevdiğim içki var: Old Fashioned. Eve doğruca gitmek istemediğim gecelerde, her zaman Christopher's'a gelirim. Burası karanlık ve kimliksiz bir yer, bar tezgahları sigara dumanıyla kaplı. Genelde oldukça boş olur ve barmenler de fena sayılmaz. Bazen bir masaya otururum ama bu gece barda oturuyorum, gözlerim içkime dikilmiş, tek buz küpünün yavaşça erimesini izliyorum, başımın arkasında hissettiğim karıncalanma giderek şiddetleniyor.

Arka planda televizyonun sesini belli belirsiz duyabiliyorum. Çoğu zaman ekranda bir spor maçı yayınlanır. Ama bu gece bir oyun programı var. Sunucu, önündeki karttan bir soru okurken yüzü ekranı dolduruyor.

Charles de Gaulle'ün hangi arkadaşı 1960'ların büyük bir bölümünde Fransa başbakanıydı?

Beni izleyen kişiyi yakalamak için hızla arkama dönüyorum. Ama şansım yok. Arkamda insanlar var, ama kimse bana bakmıyor. En azından *şu anda* kimse bana bakmıyor.

Muhtemelen masum bir şeydir. Belki bana içki ısmarlamak isteyen bir adamdır. Belki işten tanıdığım biridir.

Bu, benim gerçek kimliğimi bilen biri olduğu anlamına gelmez. Asla öyle olmaz. Muhtemelen bu gece paranoyak davranıyorum çünkü hayatımın değiştiği günün yirmi altıncı yıldönümü.

Bodrumumuzda ne olduğunu öğrendikleri gün. "İyi misin, Doktor?"

Barmen bana doğru eğiliyor, kaslı kolları hafif yapışkan tezgahın üzerinde dengede duruyor. Yeni bir barmen, onu sadece birkaç kez gördüm. Öncekinden biraz daha yaşlı, belki benim gibi otuzlu yaşların ortasında.

Yeşil önlüğümün yakasını çekiyorum. Önlüğüm yüzünden bana "doktor" demeye başladı. Aslında, bu doğru bir tahmin, ben genel cerrahım. Kadın olduğum için çoğu insan önlüğümü görüp hemşire olduğumu düşünüyor, ama o doktor olduğumu düşündü.

Babam bunu bilseydi muhtemelen gurur duyardı. Hangi duyguları ve hisleri yaşayabiliyorsa, gurur da kesinlikle onlardan biri — bu, duruşmasından açıkça anlaşılıyordu. O da hep cerrah olmak istemişti, ama

. Belki cerrah olsaydı, sonunda yaptığı şeyleri yapmaktan alıkoyardı.

"İyi." Parmaklarımla bardağın kenarını okşadım. "Çok iyiyim."

Kaşlarını kaldırdı. "İçki nasıl? Nasıl yaptım?"

"İyi."

Bu yetersiz bir ifade. Mükemmel hazırlamış. Şeker küpünü bardağın dibine koyuşunu izledim; gördüğüm diğer barmenler gibi içkiye bir paket şeker dökmedi. Tam doğru miktarda acı likör koydu. Ve soda suyu kullanmamasını söylememe gerek kalmadı.

"Sana söylemeliyim," diyor, "Old Fashioned sipariş edeceğine beklemiyordum. O tür birine benzemiyorsun."

"Mmm." Sesime ilgi katmamaya çalışıyorum, böylece gidip beni rahat bırakacak. Asla bara oturmamalıydım. Ama adil olmak gerekirse, buradaki barmenler nadiren bu kadar konuşkan olurlar.

O, etkileyici bir gülümsemeyle, "Cosmopolitan ya da limonata spritzer gibi bir şey sipariş edeceğine düşünmüştüm," diyor.

Cevap vermemek için yanağımı ısııyorum. Old Fashioned içmeyi seviyorum. Yirmi bir yaşından beri içtiğim içki bu, dürüst olmak gerekirse belki de biraz daha öncesinden beri. Koyu renkli ve alkollü, biraz tatlı ve biraz acı. İçkimin bir yudumunu alırken, konuşkan barmenle ilgili rahatsızlığım uçup gidiyor.

"Neyse." Barmen bana son bir kez uzun uzun bakar. "Başka bir şey isterseniz seslenin."

Onun uzaklaşmasını izlerim. Bir an için, tişörtünün altından belirginleşen kaslı vücudunu takdir etmeme izin veririm. Açık kahverengi saçları ve yumuşak kahverengi gözleriyle, tehditkar olmayan bir şekilde çekicidir. Yüzündeki sakal, sakal denecek kadar uzamamıştır. Çok sıradan biridir, bir sıraya dizilmiş kişiler arasından seçemeyeceğiniz türden bir adam. Babam gibi.

Evime bir erkek geldiğinden bu yana geçen ayları parmaklarımla saymaya başlıyorum. Sonra yılları saymaya başlıyorum. Aslında, on yıllara girmiş olabiliriz. Sayısını unuttum, bu da başlı başına rahatsız edici.

Ama seksi barmenle ya da başka biriyle randevuya çıkmak istemiyorum. Uzun zaman önce, ilişkilerin hayatımın bir parçası olmayacağına karar verdim.

artık hayatım değil. Bir zamanlar bu beni üzüyordu, ama artık böyle olmasının daha iyi olduğunu kabul ettim.

Yine içkimi kaldırıp sıvıyı ağzımda çalkalıyorum. Hâlâ ensemde, sanki biri beni izliyormuş gibi bir ürperti hissediyorum. Ama belki de bu gerçek değildir. Belki de hepsi kafamın içinde.

Yirmi altı yıl. Bu kadar uzun zaman geçtiğine inanamıyorum.

Ekrandaki oyun programı sunucusu düşüncelerimi bölerek gözlerimi içkimden ayırıyor.

Handyman olarak bilinen seri katil kimdi?

Barmen ekrana bakıp, "Aaron Nierling" diyor.

Babam bu gece bir oyun programı cevabı. Bunun nedeni tutuklanmasının yıldönümü olabilir, ama daha çok bir tesadüf gibi görünüyor. Kaç yıl geçerse geçsin, yaptığı şey asla unutulmayacak. Acaba izliyor mu? Eskiden oyun programlarını severdi. Orada televizyon izlemesine izin veriyorlar mı? Hapishanede ne yapmasına izin verdikleri belli değil. Polis onu götürdüğünden beri onunla konuşmadım.

Her hafta bana mektup yazmasına rağmen.

İçeceğimi yudumlarken babamla ilgili düşünceleri kafamdan uzaklaştırıyorum ve o hoş, sıcak hissin beni sarmasına izin veriyorum. Barmen, barın diğer tarafındaki tezgahı siliyor, tişörtünün altındaki kasları geriliyor. Bana bakmak için kısa bir süre duruyor ve göz kırplıyor.

Hmm. Belki de kendime dayattığım bu perhiz o kadar da iyi bir fikir değildir. Bir gece eğlenmek beni öldürür mü? Önlük dışında başka bir şey giymek? Ya da saç köklerimi acı içinde çığlık attıran sıkı bir topuz yerine siyah saçlarımı serbest bırakmak.

"Dr. Davis? Siz misiniz?"

Arkamdan gelen sesle, viskinin verdiği o güzel sıcaklık hissi anında yok oldu. Haklıydım. Biri bana bakıyordu. Keşke bu seferlik yanılmış olsaydım. Bu gece tek istediğim biraz sessizlikti.

İki saniye boyunca, dönmemeyi düşündüm. Dr. Nora Davis olmadığımı, Dr. Davis'e benzeyen yeşil önlüklü *başka* bir kadın olduğumu iddia etmeyi düşündüm.

Ama en azından bana Nora Nierling demedi. Çok uzun zamandır kimse bana öyle dememişti. Ve ben de öyle kalmasını istiyorum.

Arkamda duran adam ellili yaşlarında, kısa boylu ve tıknaz. Bu adam kesinlikle bir hasta. Adını hatırlayamıyorum, ama onunla ilgili diğer her şeyi hatırlıyorum. Ateş ve karın ağrısı ile hastaneye geldi. Kolesistit, yani safra kesesi iltihabı teşhisi kondu. Kameralarla laparoskopik olarak çıkarmaya çalıştık, ama işlemin yarısında açık cerrahiye geçmek zorunda kaldım. Bu yüzden, göbeğinin üzerinde gömleğini kaldırırsa, sağ üst karın bölgesinde diyagonal bir yara izi olacağını biliyorum. Şimdiye kadar iyileşmiştir eminim.

"Dr. Davis!" Adam bana gülümseyerek, sarı ve hafif çürümüş dişlerini gösterdi. "Buraya bakıyordum ve emin olamadım ama... Sensin. Tanrım, seni böyle bir yerde bulacağımı hiç beklemiyordum."

Senin gibi güzel bir kızın böyle bir yerde ne işi var? En azından Old Fashioned'ım hakkında yorum yapmadı.

"Evet, şey," diye mırıldandım.

Keşke bana adını söylese. Kendimi açıkça dezavantajlı hissediyorum. Birçok şey için mükemmel bir hafızam var — gözlerim kapalıyken bağırsağa kan sağlayan her damarı çizebilirim — ama insanların isimleri bunlardan biri değil. Beynimin derinliklerine uzanıyorum, ama aklıma hiçbir şey gelmiyor.

"Hey, dostum!" Adam barmenlere seslenir. "Dr. Davis'in içkisi benden! Bu bayan hayatımı kurtardı!"

"Önemli değil," diye mırıldandım. Ama çok geçti. Bu isimsiz hasta, makyajsız olmam ve patates çuvalından farksız olan önlüğümle kimseyi davet etmediğimi hissetmeme rağmen, benim yanımdaki bar taburesine çoktan yerleşmişti.

"Bunu bana o yaptı!" diye duyurur, gömleğinin eteğini yukarı çekerek. Karnı koyu renkli, keçeleşmiş kıllarla kaplıdır, ama yine de kestiğim yerden kalan soluk yara izini görebilirsiniz. Tıpkı hatırladığım gibi. "İyi iş çıkardım, değil mi?"

Hafifçe gülümsüyorum.

"Siz gerçek bir kahramansınız, Dr. Davis," diyor. "Yani, ben çok hastaydım..."

Ve sonra gururla, duyabileceği herkese hikayeyi anlatmaya başlıyor.

Hayatını nasıl kurtardığımı anlatıyor. Bence bu tartışmalı bir konu. Evet, enfekte olmuş safra kesesini çıkaran benim. Ama intravenöz antibiyotik ve girişimsel radyoloji ile yerleştirilen bir dren ile de aynı sonucu elde edebileceği söylenebilir. Onun hayatını kurtardığım kesin değil.

Ama bu adamın fikrini değiştirmek mümkün değil. Ameliyatı başarıyla gerçekleştirdim ve o da tamamen iyileşti, dişleri hariç oldukça sağlıklı görünüyor.

Gizemli hasta benim başarılarımın uzun anlatımını bitirirken, barmen "Oldukça etkileyici" diyor. Dudaklarında eğlenceli bir gülümseme beliriyor. "Sen tam bir kahramansın, Doktor."

"Evet, öyle." Old Fashioned kokteylimin son yudumlarını içiyorum. "Bu benim işim."

Bar taburesinden dengesizce kalkarım. Biri beni izliyor olsaydı, araba kullanamayacak kadar sarhoş olduğumu düşünebilirdi. Ama titrememin alkolle hiçbir ilgisi yok.

Bugün yirmi altı yıl oldu. Bazen sanki dünmüş gibi geliyor.

"Ben gidiyorum." Eski hastama nazıkçe gülümserim. "İçki için teşekkürler."

"Oh." Adamın yüzü düştü, sanki enfekte olmuş safra kesesi hakkında konuşmak için bir saat daha burada kalmamı umuyormuş gibi. "Gerçekten gidiyor musun?"

"Korkarım öyle."

"Ama..." Boş bardağıma bakar ve kısa parmaklarıyla tezgahı tıklar. "Sana bir içki daha ısmarlayabilirim diye düşündüm. Belki akşam yemeği. Bilirsin, teşekkür etmek için."

Ve şimdi bu adamla ilgili başka bir ayrıntı daha aklıma geliyor. Kontrol muayenesinde bana teşekkür ederken, elini dizime koydu. Ben çekilmeden önce elimi sıktı. *Harika bir iş çıkardınız, Dr. Davis.* Tabii ki, hala onun lanet olası adını hatırlayamıyorum.

"Gerek yok," diyorum. "Sigorta şirketiniz zaten ödemeyi yaptı."

Boynunu, tıraştan dolayı kızaran küçük bir lekeyi kaşıyor. Gülümsemesini yeniden canlandırmaya çalışıyor. "Hadi ama, Dr. Davis... *Nora.* Senin gibi güzel bir kadın tek başına barda olmamalı."

Kibar gülümseme dudaklarımdan kayboldu. "Ben iyiyim, çok teşekkür ederim."

"Hadi ama." Bana göz kırpmıyor. Şimdi fark ediyorum ki çürümüş kesici dişlerinden biri koyu kahverengi, neredeyse siyah. "Eğlenceli olacak. Güzel bir akşam geçirmeyi hak ediyorsun."

"Evet, hak ediyorum." Çantamı omzuma asıyorum. "Ve bu yüzden eve gidiyorum."

"Bence tekrar düşünmelisin." Koluma uzanmaya çalışır, ama ben onu iteklerim. "Sana harika bir gece yaşatabilirim, Nora."

"Bundan ciddi şüphelerim var."

Yüzündeki tüm sevgi kaybolur. Gözleri bana doğru kısılır. "Anladım. Sen, bir hastanla barda beş dakika sohbet etmek için fazla iyisin."

Parmaklarım çantamın askısını sıkıca kavradı. İşler çabucak kızıştı.

[*The Locked Door'u bugün Amazon'dan satın alın!*](#)

FREIDA McFADDEN'IN DİĞER ROMANLARI

Rahatsız Etmeyin

Kilitli Kapı

Bir Sır Bilmek İster Misiniz?

Tek Tek

Yukarıdaki Karı

Mükemmel Oğul

Eski

Taşıyıcı Anne Beyin

Hasarı

Bebek Şehri

İntihar İlacı

Şeytan Önlük Giyer

Bildiğin Şeytan

İçindekiler

Bölüm 1
Bölüm 2
Bölüm 3
Bölüm 4
Bölüm 5
Bölüm 6
Bölüm 7
Bölüm 8
Bölüm 9
Bölüm 10
Bölüm 11
Bölüm 12
Bölüm 13
Bölüm 14
Bölüm 15
Bölüm 16
Bölüm 17
Bölüm 18
Bölüm 19
Bölüm 20
Bölüm 21
Bölüm 22
Bölüm 23
Bölüm 24
Bölüm 25
Bölüm 26
Bölüm 27
Bölüm 28
Bölüm 29
Bölüm 30
Bölüm 31
Bölüm 32
Bölüm 33
Bölüm 34

[Bölüm 35](#)

[Bölüm 36](#)

[Bölüm 37](#)

[Bölüm 38](#)

[Bölüm 39](#)

[Bölüm 40](#)

[Bölüm 41](#)

[Bölüm 42](#)

[Son Söz](#)

[Teşekkür](#)



- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

